

AHMED HULÛSİ

KENDİNİ TANI

AHMED HULÛSİ

KENDİNİ TANI

KAPAK HAKKINDA

Ön kapak zeminindeki siyah renk karanlığı ve bilgisizliği, üzerindeki harflerin beyaz rengi ise aydınlığı ve bilgiyi temsil eder. Kapakta yer alan amblem, Kûfi hat sanatı ile yazılmış olan “Lâ ilâhe illâ Allâh; Muhammed Rasûlullâh” cümlesidir ve bu “tanrılık kavramı yoktur, yalnızca Allâh adıyla işaret edilen vardır; Muhammed (aleyhisselâm) bu anlayışın Rasûlü’dür” anlamını taşır. Amblemin ön kapakta ve her şeyin üzerinde yer alması, Ahmed Hulûsî’nin bu anlayışı tüm eserlerinde ve hayatı boyunca her anlamda baş tacı yapmış olmasının sembolik ifadesidir. Karanlıktan aydınlığa açılan Kelime-i Tevhid penceresinden Allâh Rasûlü’nün nûrunu temsil eden yeşil renkte yansıyan ışık, Ahmed Hulûsî’nin kaleminden, işaret ettiği konuda aydınlanmayı amaçlayan “kitap isminde” beyaz renkte somutlaşmıştır. Allâh Rasûlü’nün nûruyla yayılan bilginin, onu değerlendirebilenlere sağladığı aydınlanma da kitap içeriğinin özetlendiği arka kapak zeminindeki beyaz renk ile ifade edilmiştir.

Tüm eserlerimiz gibi, bu kitabın da telif hakkı yoktur.

Bu kitap orijinaline sadık kalmak kaydıyla herkes tarafından basılabilir, çoğaltılabilir, yayımlanabilir ve tercüme edilebilir. Allâh ilminin karşılığı alınmaz.

AHMED HULÛSİ

KENDİNİ TANI

AHMED HULÛSİ

Yayın ve Dağıtım: KİTSAN
ISBN: 978-975-7557-40-1

KİTSAN KİTAP BASIM YAYIN DAĞITIM LTD. ŞTİ.
Divanyolu Cad. Ticarethane Sok. Tefikkuşoğlu İşhanı
No:41/3, 34400 Cağaloğlu - İstanbul
Tel: 0212 5136769, Faks: 0212 5115144
www.kitsan.com

AHMED HULÛSİ

KENDİNİ TANI

www.ahmedhulusi.org

“Âmentü “B”İLLÂH de; sonra da o doğrultuda YAŞA!..”

Hz.Muhammed (s.a.v)

“SORU, İLMİN YARISIDIR!”

Hz.Muhammed (s.a.v)

**“İster KENDİNİ TANI, ALLÂH’ı bil;
‘ALLÂH’ de ötesini bırak!..
İstersen de dedi-koduya devam et!..”**

Ahmed Hulûsi

^

SUNU

Değerli dostlarım,

Bu kitabımızda sizlere “Tasavvuf”un konularından söz etmeye başlayacağız.

Daha önceki yazılı, sesli ve görüntülü yayınlarımızda İslâm Dini’nin insana iki yönlü çalışma önerdiğini açıklamıştık.

Dünya’da insanın varoluşunun iki ana sebebi vardır:

- 1- Ölüm ötesi sonsuz hayatın değişik boyutlar hâlinde devam edecek şartlarına, biyolojik beyni en iyi şekilde değerlendirmek suretiyle hazırlanmak...
- 2- “Nefs”ini tanıyarak “RABB”ini bilmek ve böylece hakikatin olan ALLÂH’a ermek!..

Birinci şıkkı daha önceki yayınlarda detaylı bir şekilde açıkladığımızı düşünerek bu ve bundan sonra yayınlamayı tasarladığımız iki kitapta insanın “manevî hayatıyla” ilgili konuları izah etmeye gayret edeceğiz.

Düşünerek, sorgulayarak, araştırarak ve öğrendiklerinin gereğini tek tek yaşamında uygulayarak geçen otuz küsur yıldan sonra; edindiğim bilgileri, bulguları ve deneyimi, Rasûlullâh (aleyhisselâm)’a hizmetim, insanlığa borcum anlayışıyla sizlere ulaştırıyorum.

“Okur” - “yazar” bir “düşünür” olmamın dışında, hiçbir vasfım, ünvanım yoktur!..

Kim, bize mürşitlik, şeyhlik, hocalık, önderlik, liderlik ve bu gibi pâyeye yakıştırırsa, bu o kişinin kendisini aldatan zannı ve tasavvuru dolayısıyladır!.. Biraz da din ve tasavvuf konusundaki cahilliğindedir!..

Benim dinim, Muhammed Mustafa (aleyhisselâm)’ın Dini’dir!..

Benim mezhebim, Muhammed Mustafa (aleyhisselâm)’ın mezhebidir!..

Benim tarikatım, Muhammed Mustafa (aleyhisselâm)’ın tarikatıdır!..

Benim meşrebim, Muhammed Mustafa (aleyhisselâm)’ın meşrebidir inşaALLÂH!..

Kısacası ;

Ahmed Hulûsi, MUHAMMEDİ’dir!..

Elden geldiğince “okur” - “yazar” ve “düşünür”dür!.. Ve düşündüklerini, arzu edenlerle paylaştı; işte hepsi o kadar!..

Dostlarım,

Lütfen elinizden geldiğince hakikati araştırınız ve yarın size hiçbir faydası olmayacak “dedi-kodu”yu “gıybeti” derhal terk ediniz!..

Neyinize gerek insanların hâlleri, yaşamları!.. Siz, geleceğinize ışık tutacak fikirlerle, düşüncelerle ilgilenin!..

Siz bu dünyaya başkalarının neler yapıp neler yapmadığıyla uğraşmak ve onları yargılamak üzere gelmediniz!..

Zaten hepimiz bu dünyada yaptıklarımızın cezasını tam hakkıyla göreceğiz!.. Bundan kesinlikle kuşku duymayın!.. Çünkü sistem, bir mekanizma olarak yürürlüktedir.

Herkes yaptığının sonucuna katlanacaktır!..

Öyle ise, bırakın insanların yaptıklarıyla kafanızı meşgûl etmeyi!.. Başkalarının kulvarlarıyla ilgilenip yol almaktan geri kalacağınıza; kendi kulvarınızda olabildiğince ileriye gitmeye çalışın!..

Biliniz ki, İNSANLAR FİTNEDİR; yani imtihan vesilesidir!..

Onlardan Rabbinize, Melîkinize ve İlâhınıza sığının!..

Şu âyeti kerîmeye çok dikkat ediniz:

“Kul:

Eûzü Bi’RABBIn Nâs;

MELİKin Nâs,

İLÂHIn Nâs,

min şerr’il vesvâsil Hannâs,

elleziy yüvesvisü fiy sudûrin Nâs,

min el CİNNETİ ven NÂS!..”

Hemen hepinizin bildiği “NÂS”=“İNSANLAR” Sûresinin yorumuna girmeyeceğim burada elbette... Ancak, konumuzla ilgili olarak son âyetindeki çok çok önemli bir noktaya, değerli bir arkadaşım istediği için dikkatinizi çekmek istiyorum.

Bu sûrenin son âyetinde, hiçbir sınırlama ve ayırım yapılmaksızın şöyle uyarılmaktayız:

“Bütün görünmeyen varlıklardan; ve İNSANLARDAN sığınırım!..” de... “Nâs’ın RABBine, MELİKİ’ne ve İLÂHİ’na!..”

Tek şansımız olan şu kısacık dünya yaşamını, Hakikati kavrayıp gereğini yaşamak ve ölüm ötesi boyuta hazırlanmak yerine; insanların dedi-kodusuyla harcarsak, sonuçta çok çok yazık olacaktır bize!..

“İNSANLARDAN sığınmak” demek, “onların bizim için oluşturacağı fitne yani imtihanlardan sığınmak” demektir!..

“İNSANLARIN hakikati olan ALLÂH’ı” göremeyerek, onlara kötü davranmak, hakkını yemek, dedi-kodu ve gıybetini yapmak, iftira etmek; kısacası, yüzünü çevirdiğin her mahalde ALLÂH’ı değil İNSANLARI görmek, Allâh’a sığınılması gereken en önemli belâdır!..

İşte “tasavvuf” çalışmaları ve terbiyesinin çok önemli bir amacı da insanı bu en büyük belâdan; perdelilikten korumaktır.

Bu yüzdendir ki “tasavvuf” en değerli konudur!..

Allâh nasip ede...

Kolaylaştır...

Muvaffak ede!..

AHMED HULÛSİ

13.9.1994

ANTALYA

2. BASKI NEDENİYLE ÖNEMLİ AÇIKLAMA RUHLAR, BEDENDEN ÖNCE Mİ YARATILDI?

Gerek daha önce yayınlanmış olan kitaplarımızı, gerekse de bu kitabın ilk baskısını okuyan bir kısım okurlarımızda, çok önemli bir konunun açıklık kazanmadığını, gelen sorular dolayısıyla fark ettik.

İşte bu yüzden de bu hususu öncelikle açıklamak gereğini duyduk.

Konu şu:

A'raf Sûresinin 172. âyetinde şöyle bir anlatım var:

“Hani Rabbin Âdemoğullarından, onların bellerinden (menilerinden, genlerinden) kendi zürriyetlerini alıp; onları kendi nefslerine şahitlendirerek sordu: “Elestu BiRabbiküm = Rabbiniz değil miyim?”, (onlar da) “KALU = dediler, BELA = evet, Şehidna = bilfiil şahidiz” ... Kıyamet sürecinde, “Biz bundan kozalıydık (gâfildik)” demeyesiniz!” (7.A'raf: 172)

Bu âyeti kerîmenin anlamı, esas vurgulamak istediği gerçeğin fark edilememesi yüzünden, saptırılarak tamamen alâkasız yorumlar ortaya çıkartılmış ve insanlarda çok önemli bir konuda yanlış anlamalara yol açılmıştır.

Bu yanlış anlama da şudur...

Allâh, Dünya'ya gelecek ne kadar insan varsa, onların bedenlerinden evvel, başka bir mekânda ruhlarını yaratmıştır... Ve onlara orada sormuştur, “ben sizin Rabbiniz değil miyim -elestu birabbiküm-” diye... O insan ruhları da cevap vermişler, “evet buna şahidiz -kalu bela-” şeklinde...

Bu yanlış anlayıştan sonra da **“ELEST BEZMİ”** diye ikinci bir asılsız kanaat oluşmuştur konu hakkında derinliğine bilgisi olmayanlarda...

Güya, o ruhlar âleminde tanışıp ülfet edenler, burada da tanışmış; orada tanışmamış olanlar da burada birbirleriyle görüşemezlermiş!..

Ve daha bu asılsız görüşe dayalı olarak uydurulmuş sayısız hikâyeler!..

Önce işin aslını özetleyelim; sonra da bu husustaki delillerimizi belirtelim.

Âyetin işaret etmek istediği mânâ Allâhu âlem şudur:

“Allâh insanı İslâm fıtratı üzere yaratmıştır” hükmü üzere, her insan henüz sperm hâlinde iken, kendisinde oluşan babasının geninden İslâm fıtratının programını alarak dünyaya gelir.

“Onların bellerinden zürriyetlerini alır” ifadesi genetik olarak intikâl eden İslâm fıtratının sperm hâlindeki mevcudiyetinden söz eder.

Yani, sperm hâlindeyken insan **-bellerinden, zürriyet alındığında- fıtrat olarak Rabbini bilme yetisine sahip** kılınmıştır. Bu sebeple de **“kalu bela”**; **Rabbimin varlığına şehâdet ederim** diyebilen bir ana programa sahiptir.

Esasen, genetik olarak bu programla yüklenmiş olan cenin, özünden gelen bir melekî etki ile ruh adı verilen, holografik dalga beden diyebileceğimiz ölüm ötesi bedenini üretmeye ve tüm zihinsel fonksiyonlarını bu bedene yüklemeye başlar.

Biyolojik beden, ölüm olayıyla kullanılmaz hâle gelince de artık ruh bedenle berzah âleminde kıyamete kadar yaşar... Yeniden bedenlenerek dünyaya geri gelme, tenasüh=reenkarnasyon kesinlikle söz konusu olmaksızın...

Zaten fark edileceği üzere, **ruh dışarıdan gelip cenine girmemiştir ki, çıktuktan sonra tekrar başka bir bedene girsin!..** Böyle bir sistem mevcut değildir, hiçbir varlık için!.. Bu tamamen **HİNDU** inancına dayalı görüştür.

Dünya'dan önceki ruhlar âlemi görüşüne mesned edilmek istenen yukarıdaki âyeti dikkatle okursak görürüz ki, **“Âdemoğullarından, bellerinden”** söz edilmektedir. Bu ise Dünya yaşamına ait bir olaydır. Ruhlar âlemiyle hiç alâkası olmayan bir konudur.

“AKIL ve İMAN” isimli kitabımızda da izah ettiğimiz gibi, **Allâhû Teâlâ**’nın gerek meleklerle konuşması, gerek buradaki hitaplaşması ve dahi gerekse ölüm sonrasında meydana gelecek tüm konuşmalar hep **temsîl yollu, benzetme yollu açıklamalardır!..**

“İnsanın, meleklerin ve tüm varlığın hakikati olan ALLÂH”ın elbette ki **dışarıdan öte bir varlıkmiş gibi** hitabı asla söz konusu olamaz!..

“Nâsut - Melekût - Ceberût - Lâhut” anlayışında varlığın özünden gelen bir şekilde **“Zâhir Allâh”** müşahedesi de bunu **ispat etmektedir.**

Kısacası, ruhların, bezmi eleste, bedenlerden önce topluca yaratılmaları ve sonra peyderpey dünyaya gelerek bedenlere girmeleri; ve hatta bedenden ayrıldıktan sonra yeniden dünyaya geri gelerek bir bedenle yaşamaları hikâyesi tamamıyla yanlış anlama sonucu meydana gelen uydurmadır!..

İmam Gazâli de **“Ravzatüt Talibin”** isimli eserinde şöyle diyor:

“Çünkü Rasûlullâh sallâllâhu aleyhi vesellem’in ruhu da anneleri tarafından dünyaya getirilmelerinden önce mevcut ve yaratılmış değildi...”

Arzu edenler **“Hz. MUHAMMED NEYİ OKUDU”** isimli kitabımızda bu konu ile ilgili açıklamamızı okuyabilirler.

Bu konuda bizim dediklerimizi tamamıyla doğrulayan DİĞER bilgileri arzu edenler son devrin en kapsamlı **Kur’ân** tefsiri olan **Elmalılı Hamdi Yazır**’ın **“Hak Dini Kur’ân Dili”** isimli tefsirinin 4. cildinin 2324. sayfasından itibaren bulabilirler... Ayrıca çağdaş müfessirlerden Sayın **Süleyman Ateş**’in **“Yüce Kurân’ın Çağdaş Tefsiri”** isimli eserinin 3. cildinin 412. sayfasından itibaren bu konuda bilgi alabilirler.

İÇİNDEKİLER

2. BASKI NEDENİYLE ÖNEMLİ AÇIKLAMA	9
“B” SIRRINA ERMEK, İŞİN BAŞI!	13
ANA PRENSİPLER	15
“EL AN” NE HÂLDE..?	17
“İNSANLAR UYKUDADIR, ÖLÜNCE UYANIRLAR”!	19
FENÂFİLLÂH MUHALDİR!	29
HAKİKATİ YAŞATMAYAN TARİKAT, DERNEKTİR!	30
VEHİM KALKMADAN VAHDET YAŞANMAZ	31
TASAVVUF ŞUURLU İNSAN İŞİDİR!	32
KENDİNİ TANIMAK	33
HAKK’I GÖRMEK HAKKINDA	35
TARİKAT, ŞEYHE TESLİMİYETTİR!	37
İMAM GAZÂLİ’DE ve ABDULKÂDİR GEYLÂNİ’DE VAHDET	42
ÖYLE BİR “TEK” Kİ	44
VARLIKTAKİ “GAYRİ” MEVCUT DEĞİLDİR	45
DİLEDİĞİ SÛRETTE ORTAYA ÇIKMAKTADIR	46
“İNSANSI” İLE “İNSAN”	47
HAK YANMAZ, İNSAN YANAR MI?	49
HAK, İBADET EDER Mİ?	51
HERKES, FİİLİNİN SONUCUNA KATLANACAK	54
BİLİNÇ SİÇRAMASI	56
GİRDAPLAR	58
“NEFS” MERTEBELERİ	60
DÜŞMANIMIZ VEHMİMİZ	64
Mİ’RÂC	66
Mİ’RÂCIN AÇIKLAMASI	71
MELEKLER HAKKINDA	76
GÖRÜLEN, “VECHİ”DİR!	82
KENDİNİ TANI	84
SADECE DEME... YAŞA!	86
HALİFE İNSAN; ERKEK-KADIN	88

“KADİR” GECESİ.....	89
RAB – ALLÂH.....	93
“MELEKLERİN TENEZZÜLÜ” NE DEMEK?	95
“DİVAN” HAKKINDA	98
MELEKLERİN İŞLERİ.....	101
BEYİN-RUH İLİŞKİSİ	104
SİSTEMİN RUHU	106
İLHAM MELEKÎ Mİ, CİNNÎ Mİ?	108
KADİR SÜRECİ	110
“TASARRUF” NEDİR?	112
“ALLÂH’IN ADALETİ” NE DEMEKTİR?	113
“TERKİP” NEDİR?	115

“B” SIRRINA ERMEK, İŞİN BAŞI!

“Bismillâhir Rahmânir Rahıym”

“İnnelleziyne keferu sevâun aleyhim eenzertehüm, em lem tunzirhüm lâ yü’minûn!..

HatemAllâhu alâ kulûbihim ve alâ sem’ihim, ve alâ ebsarihim ğışavetun, ve lehum azâbün azıym.

Ve minen Nâsi men yekulü, amennâ **B**illâhi ve **B**il yevmil âhiri, ve mâ hum **B**imu’miniyn!..”

“Rahmân ve Rahıym olan Allâh ismindeki sır ile başlarım...

Hakikati örten - inkâr edenleri uyarsan da uyarmasan da fark etmez, iman etmezler!

Allâh, onların, beyinlerindeki hakikat algılamasını kilitlemiştir; basîretleri perdelidir. Yaptıklarının sonucu olarak feci bir azabı hak etmişlerdir.

İnsanlardan bir kısmı “B” işareti kapsamınca (varlıklarını Allâh Esmâ’sının oluşturduğu inancıyla) Allâh’a ve âhiret süreçlerine (sonsuzluk içinde, kendilerinden açığa çıkanın sonuçlarını yaşayarak yer alacaklarına) iman ettiklerini söylerler; ne var ki imanları gerçekte bu kapsamda değildir!” (2.Bakara: 6-8)

Âyetlerin metnine başlarken yazdığımız, **“besmele”** ile ilgili olarak kısa bir not geçtikten sonra, konuya girelim...

“Besmele” çekilmez; mânâsı idrak edilir ve gereği yaşanır!..

“Besmele”yi idrak edip, gereğini yaşayamayana kalan ise, bol bol **“Besmele”** çekmektir!.. Ola ki, mânâsı, sırrı açılır da, gereğini yaşar!..

İsim, müsemma içindir!..

Önemli olan; aslında bir yol olan "isim" değil; hedef olan "ismin müsemması"dır!..

İsim ve resim, hiçbir zaman öze perde olmamalıdır!..

“Besmele”nin anlamıyla hemhâl olamıyorsak; elbette bize geriye kalan ismi ve resmidir!.. **Allâh O’ndan** da mahrum bırakmasın bizleri!..

Bize soruyorlar, **“Niye kitaplarının başında besmele yazılı değil”,** diye...

Elhamdulillâh, şükründe âciziz; takdir ve ihsan sonucu, çok yıllar önce keşf ve yakın ile “BİSMİLLÂH” diyerek, yazmaya başladık!.. “RAHMÂN” ve “RAHIYM”den ulaştı sizlere sesli, görüntülü, yazılı bilgiler!..

Her ne kadar hitabın başında “Besmele” görünmese de!..

“ATTIĞIN ZAMAN SEN ATMADIN, ATAN ALLÂH’TI” (8.Enfâl: 17)

uyarısınca!..

Öte yandan fark etmek gerekir ki;

“Besmele” başkası için veya başkasına dönük olarak değil; çıktığı mahallin hâliyle ilgili bir olaydır; ki bunun açığa vurulması da gerekli değildir!.. Hatta, “sırrının ifşası bile câiz değildir” demişlerdir.

Ehline yeterli olacak bu kısa uyarıdan sonra, gelelim hepimize dönük bir genel uyarıya...

Bu metnini verdiğim âyetler **Bakara** Sûresinin hemen başındaki âyetlerdir. Şimdi bu âyetlerin sonuncusunu; **“AKIL ve İMAN”** isimli kitabımızda açıkladığımız şu âyetle bir arada olarak değerlendirmeye çalışalım:

“İnsanlardan bir kısmı “B” işareti kapsamınca (varlıklarını Allâh Esmâ’sının oluşturduğu inancıyla) Allâh’a ve âhiret süreçlerine (sonsuzluk içinde, kendilerinden açığa çıkanın sonuçlarını yaşayarak yer alacaklarına) iman ettiklerini söylerler; ne var ki imanları gerçekte bu kapsamda değildir!” (2.Bakara: 8)

“Ey İMAN edenler, “B” harfinin işaret ettiği anlam ile iman edin Allâh’a...” (4.Nisâ’: 136) **(1)**

(1) “B” harfindeki sırrın anlamı “Hz. Muhammed’in açıkladığı ALLÂH” ile, “AKIL ve İMAN” kitaplarında detaylı olarak açıklanmıştır. Arzu edenler oradan inceleyebilir.. A.H.

“TAHKİKÎ İMAN” hâli de diyebileceğimiz “TASAVVUF” çalışmalarına yön veren uyarı âyetlerinin başında bu iki âyet gelir.

Bu iki âyetin işaret ettiği mânâyı iyi anlayabilmek için de elbette genel anlamıyla **İslâm Dini**’nin bize getirmiş olduğu düşünce sistemini fark etmek gerekir.

İslâm’ın düşünce sistemi ve yaşamı olan “tasavvuf”un ise belli başlı prensipleri vardır.

Konuya açıklamalar getiren bazı âyetler ile **Rasûlullâh** (aleyhisselâm)’in açıklamaları var ki, bunlar düşünce sistemimizin ana nirengi noktaları...

Hangi anlayışta ve ne durumda olursak olalım, **birinci noktada** üzerinde duracağımız hükmü hiç aklımızdan çıkarmamız gerekir.

O noktayı kaybettiğimiz takdirde, yoldaki çeşitli hâllerimizle, davranışlarımızla, düşüncelerimizle saplantıya gireriz!.. Fakat o noktayı elden kaçırmazsak bu durum kesinlikle olmaz!..

Ancak o noktadaki görüşle de kayıtlanırsak, diğer noktaları gözden kaçıırız ve meselenin özüne inmekten mahrum kalırız...

Evet şimdi, işin özüne yönelmemizi sağlayacak olan o birinci nokta ile beraber şu ana prensipleri anlamaya çalışalım...

ANA PRENSİPLER

- “Allâh” vardı ve O’nunla beraber bir şey yoktu!.. Bu an, “O an”!.. (Hadis ve Hz. Âli)
- Nefsine ârif olan, Rabbine ârif olur... (Hadis)
- İnsanlar uykudadır... Ölünce, uyanırlar!.. (Hadis)
- Ölmeden önce, ölünüz!.. (Hadis)
- “HÛ”dur, Evvel, Âhir, Zâhir, Bâtın!.. (57.Hadiyd: 3)
- Attığında, sen atmadın, atan “ALLÂH”tı!.. (8.Enfâl: 17)
- Biz, semâları ve arzı ve ikisi arasındakileri Hak olarak yarattık! (15.Hicr: 85)
- Nefslerinizde (Benliğinizin hakikati)! Hâlâ (fark etmiyor) görmüyor musunuz? (51.Zâriyat: 21)
- Ne yana dönersen Vechullâh karşındadır (Allâh Esmâ’sının açığa çıkışıyla karşı karşıyasın)! (2.Bakara:115)
- Allâh (insanın hakikati olan Esmâ mertebesi) dilediği kimseyi kendi nûruna (kendi hakikati ilmine) erdirir! (24.Nûr: 35)
- Nerede olursanız O sizinle (hakikatinizin Esmâ ül Hüsnâ’sıyla varolması sonucu) beraberdır! (57.Hadiyd: 4)
- “Allâh” de, sonra bırak onları daldıklarında oynayıp dursunlar! (6.En’am: 91)
- Kesinlikle Allâh irade ettiğini yapar (ilminden açığa çıkmasını irade ettiğini kudretiyle oluşturur; İlim - İrade - Kudret). (22.Hac: 14)
- Yaptığından soru sorulmaz! (21.Enbiya: 23)
- Beni gören, HAKK’ı görmüştür. (Hadis)
- Rabbimi, genç bir delikanlı sûretinde gördüm!.. (Hadis)
- Kim bu dünyada âmâ (hakikati göremeyen) ise o, gelecek sonsuz yaşamda da âmâdır (kördür)! (17.İsra’: 72)
- Allâh dilediğini kendine seçer; kendine yönelenleri de hakikate erdirir! (42.Şûrâ: 13)
- Hareket eden hiçbir canlı yoktur ki onun ‘Bî’nasiyesinde (alnında-beyninde var olarak/beyninden) tutmuş olmasın (Fâtır’ın beyni programlaması)... (11.Hûd: 56)
- Rabbın dilediğini yaratır ve seçer! Onların ihtiyârı (seçim hakkı) yoktur! (28.Kasas: 68)

- Ne hâl ile yaşarsanız, o hâl ile ölürsünüz; ve ne hâl üzere ölürseniz, o hâl üzere bâ's olursunuz; ve o hâl üzere haşrolursunuz!.. (Hadis)
- Allâh'ın ahlâkı ile, ahlâklanın!.. (Hadis)
- Hakikat dünyada iken yaşanacak bir olaydır!.. Hakikati yaşamadan ölenler, ölüm sonrasında, bu yaşamı elde edemezler!.. Hakikate karşı "âmâ"lıkları sonsuza dek sürer!..
- Ötendeki değil, karşıdaki HAKK'ın fiilinden razı olmak, şirkten arınmaktır!.. Ya "Allâh kulu" olduğunu fark edersin; ya da "tanrının kulu" olarak, geçer gidersin!
- Şeriat ve tarikattan gaye hakikate ermek; marifeti yaşayabilmektir!..
- Tarikat seni, hakikate erdirip hakikati yaşatamıyorsa, "yol" vasfını yitirmiş demektir!.. Seni, senden arındırmayan tarikat, "tarikat" değil, "dernek"tir!..
- NÛR, O'dur ki, seni, hakikate erdire; şartlanmalarından, değer yargılarından, duygularından arındırıp; "ALLÂH" gibi düşündüre, insan gibi değil!..
- Korku atılmadıkça, vehmin terki mümkün değildir!.. VAHDET idrak edilmeden, vehimden kurtulunmaz!.. "Allâh"ı anlamadan vehmi atan firavun olur!.. Firavun, birimsel nefse dönük sorumsuz yaşayan kişidir!..
- "Allâh"ı "nefs"inde bulanda, birimsel menfaatlere dönük istek ve arzular kalmaz!..
- "Allâh ahlâkıyla, ahlâklanmak"; birimsellik duygu ve değer yargılarından arınmak; Allâh gibi düşünüp, Allâh gibi değerlendirmektir!..
- "Allâh"ta kendini yok etmek anlamını ifade eden "fenâfillâh" muhaldir!.. "Allâh" dışında ikinci bir varlık yoktur ki, o ikinci varlık, "yok" edilsin!..
- Geçerli olan, O'nun varlığı dışında VARSAYDIĞIN BENLİĞİNİN, GERÇEKTE, hiçbir zaman VAR OLMADIĞINI ilim yollu kavramak; ve gereğini hissedip yaşamaktır!..
- Şayet, sen "yok"san elbette ki karşıdaki kişi de "yok"tur!.. Öyle ise, karşıdaki gerçek "var" olanı fark edip, O'nu kabullenebilecek ve hazmedebilecek misin?.. Yoksa, karşıdaki O'nu inkâr ederek mi geçip gideceksin bu dünyadan, "âmâ" olarak geçip giden nice ve niceleri gibi!..
- Ortaya koyduğu tüm sayısız Esmâ terkipleriyle, her an, türlü isimler altında dilediğini, dilediği gibi yapmakta olan kim?.. Sen mi, O mu?.. Cevabın, O ise; tanrın, senden razı olsun!.. Sen isen, razı mısın yaptıklarından?.. Reva mı düşündüklerin, yaptıkların?..
- TEK'in nazarıyla, TEK'ten "çok"a bakışı muhafaza edip, sürekli olarak piramidin tepesinden aşağıya bakarak varlıkları seyretmek, yakîn ehlinin hâlidir!.. Ya varsayım yollu, "çok"tan, "yok"a bakılır; ya da TEK, kendi Esmâ ve fiillerini seyrederek!..

“EL AN” NE HÂLDE..?

Evet, o **mutlak ve kesin gerçek**, **Rasûlullâh** (aleyhisselâm)’ın açıklamasına göre şudur:

“ALLÂH vardı ve O’nunla birlikte hiçbir şey yoktu!..”

Yani âlem, insan, varlık, melek, cin, ins vs. yoktu... **Sadece Allâh vardı!..**

Açıklamadan çıkan birinci mânâ bu!..

Ama aynı cümleden anlaşılan başka mânâlar da var elbette...

Hz. **Âli**’ye geliyor ve diyorlar ki; **Rasûlullâh** şöyle buyurdu...

“Allâh var idi, O’nunla beraber bir şey yok idi.”

Hz. **Âli**, bir an duruyor ve

“El AN öyledir!..” diyor.

Burada açıklanmak istenen **birinci** mânâ; insan, âlem, varlıklar vs. yoktu, sadece **“Allâh”** vardı.

İkinci mânâ; bütün bunlar vardı ama olan şeyler **O**’nun dışında bir şey olmadığı için sadece **“Allâh”** vardır ve **“el an dahi Allâh”** var.

Üçüncü bir mânâ; yine sadece **“Allâh”** var, **“el an”** dediğine göre. **“El an”** da yani **sonsuz sınırsız Allâh “anı” içinde**, âlem, insan vs. bu görülen varlıkların hiçbiri esasında mevcut değil... Dünya, cennet, cehennem hiçbir şeyin kendine has orijinal vücudu, varlığı mevcut değil!

Burada bize düşen, meseleden fazla uzaklaşmamak için, en faydalı olan şey; bu şıklardan sadece birini tercih etmek değil, hepsinin de geçerli olduğunu idrak etmek.

Sapmalar bu saydığım **şıklardan sadece birisinin geçerliliğini kabul etmek** yüzünden olur.

Çünkü gerek **Rasûlullâh** (aleyhisselâm)’ı, gerekse **O**’nun vârisi olan kemâlât sahibi kişilerin en büyük özelliği, konuştukları zaman ifade ettikleri kelâmda, birkaç mânâ bulunmasıdır. Yani, bir tek cümle söylerler, ancak o cümleden çeşitli mânâlar çıkar.

Burada dikkat edilecek husus şu...

O anlatımdan çıkan birkaç mânâdan bir tanesi esastır da diğerleri doğru değil, değildir!..

Hangi boyutta hangi mânâları algılıyorsan, onların hepsi de o kelâmda mevcut...

Yani bir cümlede birkaç hakikate birden işaret edebilme özelliği mevcut... Buna **“cevâmiül kelâm”** yani kelâmında toplu olarak birçok mânâlar ifade edebilme özelliği deniyor. Hz. **Rasûlullâh**’a ve vârislerine ait olan bir özellik bu!..

Bir mânâyı, bir cümleyi söylüyor; o cümleden birkaç boyutta mânâ algılayabiliyorsun.

Önemi dolayısıyla tekrar ediyorum, burada şuna dikkat etmek zorunlu; bu mânâların sadece biri tercihe şayan değil; hepsi de geçerli!..

Önemli olan hepsinin de ayrı ayrı geçerli olduğu, boyutları müşahede etmeye çalışman... Yani işin incelik noktası burası!.. Şu mânâ mı, bu mânâ mı demek doğru değil!.. Zira her mânâ kendi boyutunda doğru!..

İşte bu nedendir ki sen, bütün boyutları kavramaya çalış; ki o zaman meseleyi kapsayabilesin bütünüyle...

Şimdi **Rasûlullâh** (aleyhisselâm)'ın bu konudaki ikinci açıklamasına geçiyoruz.

“Nefsine ârif olan, Rabbine ârif olur.”

Yani, **Rabbine ârif** olmak istiyorsan, **Rabbini bilmek** istiyorsan; bu **“Rabbim”** dediğin şeyin ne olduğunu bilmek istiyorsan, önce **“nefs”**inin ne olduğunu bilmek zorundasın!..

“Nefs” dediğin şey ne?...

“Nefs” kelimesiyle işaret edilen anlam nedir?..

Bu kelimenin anlamı öylesine saptırılmış, öylesine çarpıtılmış; bir kavram kargaşasına uğramıştır ki; çok büyük bir ihtimal ile bu kelimenin gerçek anlamını bilmiyorsundur!

“Nefs”inin ne olduğunu bilmediğin sürece de **Rabbi**'ni bilmene imkân yok!..

Peki... **“Nefs”**ini bilmediğin sürece ne hâldesin?..

“İNSANLAR UYKUDADIR, ÖLÜNCE UYANIRLAR”!

Hız. **Rasûlullâh** (aleyhisselâm) onu da şöyle açıklıyor:

“İnsanlar uykudadır, ölünce uyanırlar!”

Şimdi lütfen bu cümleye iyi dikkat edin...

Bu cümlede **sınırlama, istisna yok!..**

Bir cümleyi okuduğumuz ya da duyduğumuz zaman, önce kafamızdan şunu geçireceğiz... Bu cümle bir sınırlama getirmiş mi, getirmemiş mi?..

“İnsanlar uykudadır...” diyor!..

Beyazlar, zenciler, Araplar, Türkler gibi ırk ayırımı yapmıyor. Nerede, hangi ortamda, ne yaşamda, ne millette, ne kavimde olursa olsun, bütün insanlar uykudadır!.. Ancak, uyanma hükmünü neye bağlıyor?..

Rasûlullâh (aleyhisselâm)’ın açıklamasının devamı da şöyle:

“...Ölünce uyanırlar”!..

Ayrıca bu konuyla ilgili şu açıklaması da var...

“Ölmeden evvel ölünüz”, ki uykudan uyanmış olasınız.

İki türlü ölüm var:

Birincisi, **fizikî ölüm!**.. Yani, senin iraden dışı olarak, beyin faaliyetinin durması sonucu, beden ve bu bedene bağlı olan her şeyin üzerindeki tasarrufunun kesilmesi...

Ölüm nedir?

Ölüm, tadılacak bir olaydır!

“Küllü nefsin zâlikatül mevt...”

“Her bilinç, ölümü (biyolojik bedensiz yaşamayı) **tadacaktır!”** (3.Âl-u İmran: 185)

diyor **Kur’ân**...

Yani, **“nefs”**in **“ölmesi”** diye bir şey yoktur!.. **“Nefs”**in **“ölümü tatması”** olayı var!..

Senin o **“nefs”im** dediğin yapının, **“ölüp yok olması”** diye bir şey kesinlikle söz konusu değil!.. Dolayısıyla, bu **“nefs”** ölmüyor; ölüm denen olayı yaşayarak, **tadarak** yeni bir boyuta geçiyor!..

Beden ise kullanılmaz hâle gelerek çözülüyor!..

Beden kullanım dışı kaldığı zaman, bedendeyken sahip olduğun huylar da ortadan kalkıyor mu?

Hayır!..

Bilinç yani şuur, biyolojik bedendeiken hangi huyları ve değer yargılarını benimsedi ise onlarla yaşamına devam ediyor... Biyolojik bedeni olmasa da!.. Mikrodalga bedeni ve beyniyle!..

İşte, **“nefs” yani bilinç**, biyolojik bedenli yaşamında bunları benimsediği; ve ölümlle boyut değiştirerek bunlardan kurtulamayacağı için; **“Ölmeden evvel ölmek”** çaresini getiriyor **Hız. Muhammed (aleyhisselâm)!..**

Zira, normal ölümlle ölürse kişi; o hâlinin sonuçlarını yaşamaktan başka yapabileceği bir şey yok ölüm sonrasında!..

“Uyku” nedir?..

“Uyku”, kişinin bilinçli olarak yaşamını yönlendirememesi hâlidir!..

Bilinçli davranışlar ortaya koyamaması hâlidir. Çevresini, bilincini ve ilmini dilediği gibi değerlendirememesi hâlidir uyku!..

Eğer dünyada yaşarken **“NEFS”**ini tanıyamamışsan; bilincinin gerçek boyutunun değerlerini elde edememişsen; **uyku hâli, kıyamete kadar sürer...**

Kıyametten sonra da ebede kadar, sonsuza kadar **uyku hâli, gaflet hâli, yani hakikati kavrayamama** hâli devam eder!..

Sonuç, kişideki kendini şu birim olarak görme, hissetme hâli, onun uykuda oluşunun açık ispatıdır!..

Bu hâldeyken boyut değiştirirse kişi, ölümden sonra kıyamete kadar; ve daha sonraki sonsuz yaşamda dahi kişi, kendini bir birim olarak hissetme hâli olan uykulu yaşamına devam edecektir. Yani, **“Hakikat”**i bilemeden, hissedemeden, yaşayamadan, yaşamını sürdürecektir...

“Ölmeden evvel ölünüz!..”

“Biyolojik bedenden ayrılmadan önce, algılama yetersizliğinden oluşan varsayım benliğinizin olmadığını idrak suretiyle boyut değiştiriniz”!..

Niye?..

Çünkü, **“ölmeden önce ölmek”** hâlini yaşayamadığın takdirde, biyolojik bedenden holografik dalga bedene geçişle problem çözülmez!.. Bu geçiş, senin **“nefs”**ini yani **hakikatini** tanımana yeterli olmaz!.. Hatta, bunun artık gerçekleşmesi olanaksız olarak sâbitler yapını!..

Çünkü, **mikrodalga-holografik dalga beynin ancak dünyadaki çalışan beyninin kapasitesine sahiptir!..**

Doğal şartlardaki yaşamınla ilgili olarak ne dedik?..

Bu dünyada neye bağlanmışsan, **neyinin terki** sana zor geliyorsa; bu, senin kendini, beden, huylar, şartlanmalar toplamı olarak kabul etmendendir!.. Bunun, kesin olarak başka bir izahı yok...

Neden kopamıyorsan, neye bağlıysan; senin kafanı ne meşğûl ediyorsa, neyi kaybetmenin ıstırabını çekiyorsan, bu çektiğin ıstırap, senin, açık seçik, vehmi kişiliği yaşama hâlinin tabii neticesidir. Zaten o çektiğin ıstırap, kâbus hükmündedir...

Nasıl ki uykunda bazı zamanlar kâbus görürsün; kurtulmak istersin kurtulamazsın!..

Düşün ki hayatın boyunca bağlanıp kaydından kurtulamadığın şeyden kopma gerçeğiyle yüz yüze geldiğin anda nasıl bunalırsın!.. Sanki boğazını nasıl sıkırlar da nefes alamazsın, boğulacak gibi olursun!.. Öylesine bir ıstırap çekmeye başlıyorsun...

Düşün ki, bütün hayatını ona tapınmakla geçirmişsin!.. İlâhın o olmuş!.. Şimdi ise onu yitirmek durumundasın!.. Aklın bunu tasdik ediyor, fakat hâlin de ondan kopmanın çekişmesini veriyor...

Can çekişme anındaki hâli düşünün; hani içinden çalı süpürgesi çekilir gibi diye tarif edilir ya, işte o an!..

Hayatını o şeye adanmışsın, varlığını ona adanmışsın; ve bir anda bakıyorsun, o senin terk edemediğin şey seni terk etmeye başlıyor!.. Çalı süpürgesinin içini parçaladığı gibi, o parçalanışı duyacaksın, hissedeceksin.

Ve sende böylesine bir bağımlılık oluşmuşsa, böylesine bir kendini kaptırma yerleşmişse o şeye karşı; şimdi de ondan kopmanın, ayrı düşmenin ıstırabını duyacaksın!.. İşte bu, kâbus hükmü oluyor!..

Bu kopuşlar gerçekleşmediği sürece, senin kendini tanıma noktasına gelmene imkân yok!..

İşin bilgi yanını konuşmuyorum, yaşam yanından söz ediyorum...

Çünkü, ne olursa olsun, bilgi insanı arındırmaz!..

Bilgi insanı paklaştırmaz!..

Bilgi, insanı saflaştırmaz!..

Bilgi, gereği uygulanmak içindir!..

Öz'ündeki, "sır"ındaki **hakikati, Kurân'ı** anlayabilmen için ancak ve ancak, temizlenmiş, arınmış olman şart!.. Çünkü:

"Ona (Bilgiye), (şirk pisliğinden - hayvaniyetinden) arınıp, tâhir olanlardan başkası dokunamaz!" (56.Vâkı'a: 79)

Diyor... Neden arınacaksın?..

Gerçekleri görmene ve değerlendirmene engel olan tüm şartlanmalarından, huylarından, bağımlılıklarından, dünyaya ait seni kendine esir eden tüm ilgilerinden arınacaksın!..

Bütün bunlar, kendini varsayım kişilik olarak hissetmene sebep olan şeyler...

Zaten kendini kişi olarak hissetmesen, onlar senin için hiçbir şey ifade etmeyecektir!.. Seni zorlamayacak, seni üzmeyecek, seni sıkmayacak, seni bunaltmayacak, kafanı bir an bile meşgûl etmeyecek...

Hangi olay, hangi konu, hangi problem senin kafanı meşgûl ediyorsa, o meşgûl eden şey kadar sen bu kişisin!..

Oysa sen, bu kişi değilsin!.. Sen, bu beden, çevrenin gördüğü gibi hitap ettiği kişi değilsin!..

Nesin?..

İşte seni, ne olduğuna yönlendirmek isteyen âyetlere geliyor sıra...

Diyor ki:

"HÛ'dur, Evvel, Âhir, Zâhir, Bâtın!.." (57.Hadiyd: 3)

Geçmiş veya gelecek... Sınırsız geçmiş veya sınırsız gelecek... Zâhir ve Bâtın O'dur!..

"Zâhir" dediğimiz şey nedir?..

Bu gözümüzle gördüğümüz her şey, **"zâhir"** kelimesi kapsamına girer... Bâtın dediğimiz şey de, bu göz ve kulakla, beş duyuyla algılayamadığımız her şey...

Bunların, sana göre tümü, **"O"**dur!.. Yani, bunların hepsi de -ki bu çokluk kavramı sana göredir- **"O" dediğin varlıktır!..**

Yani, **"HÛ"!**..

"HÛ" kelimesinin mânâsı bir anlamıyla **"O"** demektir!.. Bir diğer anlamıyla da **"Zât'ın hüviyetine"** işaret eder ki, o mânânın tafsiline bu kitapta girmeyeceğiz... Ancak **"GAVSİYE AÇIKLAMASI"** isimli kitabımızda buna değinmiştik.

Sen, bu beş duyu aracın dolayısıyla, o bütünün arasına giriyorsun; araya girişin itibarıyla da, senin önün ve arkan, ön yüzün ve arka yüzün diye bir olay ortaya çıkıyor!..

Gerçekte TEK bir sonsuz sınırsız mutlak var, ki **O'nun** için, **"O"**na **GÖRE**, **"Zâhir"**, **"Bâtın"**, **"Evvel"**, **"Âhir"** gibi kavramlar söz konusu değil!.. Bunlar **bize GÖRE** tarifler, tanımlamalar!.. Anlayış sınırlarımızı genişletmek için verilmiş izahlar...

Sen, **algılama kapasitendeki sınırlılığın getirdiği varsayımınla, TEK'i bölüyorsun!.. Zâhir ve Bâtın** çıkıyor ortaya!..

Artık sen oradan, o aradan çık, sıyrıl!..

O zaman **Tek bir Bütün'**ün var olduğunu fark edersin!..

Yani, **ikilik "sen"**den, senin kendi varlık **zannından** doğuyor!.. Aslında **ikilik** yok, dış yapı böylesine bir bütün...

Peki... Bu bütünün arasına **"Ben giriyorum, ben varım"** diyorsun. Hayır!.. Sen yoksun, diyor. Neyle ifade ediyor bunu?..

“Attığında, sen atmadın, atan “ALLÂH”tı!..” (8.Enfâl: 17)

Bedir savaşında **Rasûlullâh** (aleyhisselâm) düşmana ok atıyor. Ok atma olayı ile ilgili olarak da bir gerçeği ifşa etmiş oluyor.

Oku, **göze göre, zâhire göre** kim attı?.. **Rasûlullâh** (aleyhisselâm) **attı!..**

Ama, âyet diyor ki; **“Attığında, sen atmadın, atan “ALLÂH”tı!..”**

O TEKLİĞİN içinde senin bir ayrıcalığın, **ayrıca bağımsız bir varlığın** yok ki, sen atmış olarsın!..

Mâdemki **“O”** bir bütün, tümel **TEK** varlık; bu tümel varlığın içinde **“sen”**in ayrıca bir varlığın yok!..

Yoksa, sen, nasıl olur da **“ben attım”** dersin?..

Veya, ha **“ben attım”** demişsin, ha **“sen attın”** demişsin!.. Ben attım sözüyle, sen attın sözü aynı düzeydedir!.. Fark yapmaz ki!.. Sen attın, ben attım veya o attı!..

Bunların tümünün üstüne bir çapraz çiziyor...

Hayır!.. **“Allâh attı!”** diyor...

Sen ne zaman ki bir olayda, **“falanca yaptı veya filanca yaptı”** dedin. Yani, araya bir kişi soktun. Ahmed de, Hulûsi de, Cemile, Mazhar de; velhâsılı kelâm ne dersen de, araya kişi soktun!.. İşte bu anda âyetin bu hükmünü farkında olmadan inkâr ettin!..

“Attığında, sen atmadın, atan “ALLÂH”tı!..” (8.Enfâl: 17) diyor.

Peki bu gördüğümüz varlık ne?..

Ona geliyoruz şimdi:

“Biz, semâları ve arzı ve ikisi arasındakileri Hak olarak yarattık!..” (15.Hicr: 85)

Yerler, gökler ve ikisi arasındaki her şey, **Hakk’ın** dışında bir şey değildir!..

Sen, Hakk’ın varlığıyla meydana gelmiş olanlara, algılama araçlarının sana verdiği verilere dayanarak değişik isimler taktın... Yer dedin, gök dedin, insan, hayvan dedin vs..

Hâlbuki, bu varlık, gerçeğiyle **Tek bir varlık**; Tek bir yapı hâlindeki varlık!..

Ama bu beş duyu ile mevcut yapıya bakarsan, pek çok varlık var sanki!..

Öte yandan **basîretinle** bakarsan, **Tek bir varlık!..**

Ancak basîretinle bakabilir misin?..

Şimdi ona geleceğiz...

Dikkat et; sana, varlık âleminde mevcut olan her şeyin, gerçekte **Tek varlık** olduğunu, **Hak** söylüyor!..

Sonra, seni tekrar ikaz ediyor **O yüce Kur’ân!..**

Kur’ân-ı Kerîm, eğer okuduğunu anlayabiliyorsan, diyor ki:

“Nefslerinizde (Benliğinizin hakikati)! Hâlâ (fark etmiyor) görmüyor musunuz?” (51.Zâriyat: 21)

Buraya iyi dikkat et; âyetteki ifadeye bak!..

“NEFSLERİNİZDE” diyor... Hani **ölümü tadacak “nefs”in** var ya... Aslında, o ne olduğunu bilemediğin, **“nefs”in** var ya!.. İşte onun için diyor bunu!..

Senin şu anda **“nefs”** diye bildiğin, bedeninin, şartlanmaların ve huylarının toplamıdır!.. Oysa böyle değil!.. Ne olduğunu bilmiyorsun, gerçeği itibarıyla **“nefs”inin!..**

Sadece inanıyorsun, bir **“nefs”inin** var olduğuna!..

İşte **O**, “**nefslerinizde mevcut**” diyor!..

“**Nefslerinizde mevcut**” derken; bak, dikkat et!..

Bir “**nefs**”in var da, o “**nefs**”inde “**O**” da mevcut, değil!..

“**O**”ndan başka bir şey yok dedik, daha önce!.. Yani senin, “**nefs**”im dediğin şey, “**O**”!.. Bir “**nefs**”in var, bir de “**O**” var, değil!..

Ama, sen, “**nefs**”im dediğin şeyin ne olduğunu bilmekten mahrumsun!.. “**NEFS**” kelimesini kullanıyorsun, ama gerçek anlamını bilmiyorsun!..

Oysa ne diyor?..

“**Nefslerinizde (Benliğinizin hakikati)! Hâlâ (fark etmiyor) görmüyor musunuz?**” (51.Zâriyat: 21)

Tâbire bak!..

“**Hâlâ görmüyor musunuz?..**” diyor.

Madde, göz ile görülür!.. Ama burada işaret edilen madde değil, “**nefs**”!..

“**Nefs**” gözle görülür mü?..

Demek ki görmekten murat, **göz görmesi değil!**..

“İdrakinle, kavrayışınla onun öyle olduğunu hissedemiyor musun!” anlamında kullanılıyor **görme** kelimesi burada... Fizik bir maddeyi değil...

İdrakinle, basîretinle bunun böyle olduğunu göremiyor musun; algılayamıyor musun, hissedemiyor musun, fark edemiyor musun?.. Anlamında...

Ve gerçekte **var olanı**, bu defa bir başka yerde, aşikâre çıkartıyor... Ne diyor?.

“**Ne yana dönersen Vechullâh karşındadır** (Allâh Esmâ’sının açığa çıkışıyla karşı karşıyasın)!..” (2.Bakara: 115)

Bu âyet, **Musa** (aleyhisselâm) ümmetiyle, Hz. **Muhammed** (aleyhisselâm) ümmeti arasındaki farkı da gösterir.

Kur’ân-ı Kerîm’deki, Hz. **Musa** (aleyhisselâm)’ın mertebesi ile Hz. **Muhammed** (aleyhisselâm)’ın mertebesi arasındaki farkı; Hz. **Musa** ümmetinin eriştiği nokta ile Hz. **Muhammed** ümmetinin eriştiği nokta arasındaki mertebeye farkını gösterir.

Tabii, “Ümmet” kelimesiyle sıradan bir vatandaş söylemiyorum... Yani Hz. **Muhammed** (aleyhisselâm)’ın getirdiği kemâlâtı almış bir kişinin durumundan söz ediyorum.

Kur’ân-ı Kerîm’de (7.A’raf: 143) ne diyor Hz. **Musa** (aleyhisselâm) **Rabbine** hitapla...

“**Rabbim, göster kendini, bakayım sana!**”...

diyor, Hz. **Musa**, **Tur** dağına çıktığı zaman!..

Hz. **Musa**’ya gelen hitap ise şöyle:

“Len teraniy...”

“**Beni, asla göremezsin!**..”

Senin beni görmen mümkün değil!..

Bu “**görme**”den murat elbette **fizik görme değil!**.. Biraz evvel konuştuk.

Hâlbuki Hz. **Muhammed** (aleyhisselâm)’ın bildirdiği hükümler, âyetler, tamamıyla “**görmek**” üzerine kurulmuş!..

Âdeta, “**görememek**” kınanıyor!..

“...Hâlâ görmüyor musunuz”? (51.Zâriyat: 21) diyor.

“Ne yana dönersen Vechullâh karşıdadır!” diyor.

“Fe eynemâ tüvellû feseimme VECHULLÂH”... (2.Bakara: 115)

Ama burada dikkat edilecek çok önemli nokta var...

“Allâh’ın yüzünü” görürsünüz, diyor... “Allâh’ın yüzlerini” görürsünüz, demiyor. “Yüzünü” diyor!..

Evet, şimdi biz, bu gözle baktığımız zaman ne görüyoruz?.. Çiğdem’i, Cihan’ı, Keriman’ı görüyoruz!.. Gözlerimiz bunları görüyor!.. Yani ayrı ayrı yüzler görüyoruz!.. İsimleri ve de resimleri kaldırın!..

İşte o zaman, bu gördüğünüz yüzleri değil; sûretlerin ardındaki kaynak olan **Tek bir yüzü** görürsün, diyor âyeti kerîme...

Biraz evvel bahsetmedik mi?..

Basîretinle baktığın zaman; **Varlık Tek bir bütündür**; ve bu **tek bir varlık** olanı **basîretinle gördüğün** zaman, **ALLÂH’ı** görmüş olursun!..

Esmâsı yönünden, **Allâh’ın vechini görmüş olursun!..**

Demek ki, **Allâh’ın vechini “basîretle”** görmek mümkündür!..

Bu “**basîretin**” diğer bir adı da “**ilim**”dir. Ama burada “**ilim**” tâbirini kullanmıyoruz. Çünkü “**ilim**” dediğimiz zaman, herkesin aklına fizik, kimya ilminden çerçöp yapma ilmine kadar çeşitli şeyler geliyor!.. Zira biz her şey için ilim tâbirini kullanmışız. Oysa hakiki mânâda ilim, bunlar değildir!..

Din istilâhında ve burada geçen **ilim; Allâh’ı bilme**, yaşama, görme, idrak etme ilmidir. Bu da **basîret** denilen özellikle olur.

İşte Hz. **Musa** (aleyhisselâm) ümmetinin en ileri gelenlerine dahi “**Göremezsiniz**” hükmü gelirken; Hz. **Muhammed** (aleyhisselâm)’ın, **Kur’ân-ı Kerîm** yolu ile kendisinden sonra gelmiş bütün insanlara vermek istediği şey, kendisinin görmüş olduğu “**Allâh’ın vechi**”nin görülebileceği gerçeğidir!..

Musa (aleyhisselâm)’ın vârisi olanlar -ki bu gün de Musa’nın vârisleri vardır- kendilerinde “**tenzih**” görüşü ağır basan velîlerdir!..

Eğer bu gün bir velî; “**Allâh görülmez, Allâh’ın vechini görmek mümkün değildir, ben bu kişiyim, Allâh, ötedir**”; diyorsa, o **Musa** ümmetindedir; yani, o anlayışı paylaşanlardandır; adı, Ahmet, Hasan, Hüseyin de olsa... Kelimeyi, ismi, tarifi kaldırın, esas mânâyı fark edin!

H. Muhammed (aleyhisselâm)’ın vârisi, **Allâh’ı göstermeyi meslek edinir; görme istidadı olanlara!..**

Çünkü kendisine **o ilmi ve hâli miras bırakan**, zaten o iş için vardı; ve esas görevi olarak onu yerine getiriyordu!.. Zaten kendisine bıraktığı miras da oydu!.. Sen ev sahibiyisen, oğluna ev bırakırsın!.. Evlattaki miras babanın servetinin aynasıdır!..

H. Musa (aleyhisselâm)’ın zamanımızdaki vârisleri, çevresindekileri, “**göremezsiniz**” hükmünden yetiştirir!..

H. Muhammed (aleyhisselâm)’ın vârisleri de “**Hâlâ görmüyor musunuz**” diyerek, “**görmek**” esas üzere yetiştirir!..

Ancak ne var ki, bunlar hep **ehli** tarafından bilinen hususlardır!..

Eğer ehli isen, kişinin hâline, fiiline baktığın zaman, kimin, neyin vârisi olduğunu, nereden feyz aldığını, ilminin hangi mertebeden kaynaklandığını, bilirsin!

Her **velî**, bir **Nebî**’nin feyz aldığı ağırlıklı isimden, getirdiği hakikatten feyz alır!.. Kimi **Âdem**’den, kimi **Nuh**’dan, kimi **İbrahim**’den, kimi **Musa**’dan, kimi de **İsa**’dan alır; selâm olsun hepsine!.. İlimleri ve hâlleri farklı farklıdır.

Allâh (insanın hakikati olan Esmâ mertebesi) **dilediği kimseyi kendi nûruna** (kendi hakikati ilmine) **erdidir!** (24.Nûr: 35)

Yani; **dilediğine, Allâh nûru ile hidâyet eder, dilediği yerde kendisini ona tanıtır.**

Nerede olursanız O sizinle (hakikatinizin Esmâ ül Hüsnâ'sıyla varolması sonucu) **beraberdır!** (57.Hadiyd: 4)

Düşünün... Yatakta, odada, fabrikada, şurada-burada, aklına gelen her yerde, nerede olursan ol, “nefs”inin bir an olsun senden ayrılması var mı?.. Yok... Tümüyle örtülü olmasına rağmen, O nefis sende, seninle mevcut!..

“...Bilincin bu aşamada, yaptıklarının sonucunun ne olduğunu görmeye yeterlidir.” (17.İsra’: 14) diyor, âyette...

Kendi “nefs”inize hesap vereceksiniz!..

Zaten sen o “nefs” dediğin yapıya, yani “vicdan”ına hesap vermekle **Allâh’a** hesap vermiş olacaksın!..

Ne var ki senin “nefs” kelimesinden anladığın, başka bir şey olduğu için, meselenin gerçeğinden sapmış, uzaklaşmışsın!..

İşte bu noktaya gelersen, eğer bu gerçekler açılırsa, bu keşifler oluşup, basîretindeki bu perdeler kalkarsa, o zaman:

“...“Allâh” de, sonra bırak onları daldıklarında oynayıp dursunlar!” (6.En’am: 91)

âyetinin sırrına erersin!..

Yani, **“Allâh de sonra bırak...”** derken, hiçbir şey yapma, boş dur, değil burada anlatılmak istenen!..

Varlıkta her an **O’nu** seyretmeye başla!.. Artık, isimlerle, kişilerle uğraşma!.. Ahmet yaptı, Hasan yaptı, kızım, oğlum yaptı gibi vesaireyi bırak!.. **Allâh** de, seyre başla...

Artık, yorumu, yargılamayı bırak!.. Çünkü yorumuna kaynak olan şartlanmalarının oluşturduğu değer yargıları, hep sendeki kişilik özelliklerindedir!.. Ya huylarına göre, ya şartlanmalarına göre, ya da âdetlere göre hüküm vereceksin; başka türlü değil!.. Ama bütün bu hâllerden kurtulup, **“Allâh’ın vechi”ni** görmek istiyorsan, **“Allâh de, ötesini bırak”!..**

Ve sana açıklık getiriyor bu konuda da âyet:

“...Muhakkak ki Allâh dilediğini yapar.” (22.Hac: 18)

Kim?..

Allâh, dilediğini yapar!..

Nerede, dilediğini yapar?..

Yukarıda, **ötende** oturup da mı dilediğini yapıyor?..

Hayır!..

Bak, dikkat etsene; **nerede yapmada dilediklerini?..**

“Nefs”lerinizde mevcut, görmüyor musunuz..?” diyor.

İşte “nefs” adı altında dilediğini yapıyor!.. Ama, her “nefs” için, yaptığının neticesine erişmek de mukadder, hüküm!..

O da kendi hükmü, iradesi yine!..

“Nefs”, eğer kendini örtme hükmü ile gelmişse; şartlanmalara, duygulara, huylara yönelik fiiller ortaya koyarsa, onların neticesi meydana gelir.

“Nefs”, kendini bunlardan arındırıp, paklarsa, tezkiye ederse, onun neticesi oluşur.

Ne diyor âyette:

“Kad efleha men zekkâha”

“Gerçekten onu (bilincini) arındıran kurtulmuştur.” (91.Şems: 9)

“Nefs”in ne yaparsa ne olacağını da âyette anlatıyor;

“Onlar ki, salâtı (Allâh’a yöneliş ile mi’râcı yaşama) ikame ederler ve arınıp saflaşmak için varlıklarından verirler; işte onlar ölümsüz geleceklerine kesin yakîn elde etmişlerdir.” (27.Neml:3)

Yani, **“nefs”**in kendini tanıması hâlini sağlayan; **“nefs”in şuurunu-ilmini** örten beden, şartlanmalar ve huylar gibi üç kabuktan kendini arındırıp, paklandırır; orijinal hâliyle **“nefs”**ini tanıyan kurtuluşa erdi!..

Bunun dışındakiler?..

“Nefs”ini tanıyamamanın getireceği azaplara kendilerini, kendi elleriyle attılar. Çünkü, **“Nefs”** için orijini itibarıyla ne azap, ne üzüntü, ne sıkıntı, ne nimet vardır!..

İyi anlayın!..

“Nefs”in orijinal hâli için bunların hiçbiri bahis mevzu değildir!.. Yaşamın ne zevk, nimet yanı **“nefs”** için söz konusu!.. Ne de azap, sıkıntı yanı mevcut!.. Fakat **“nefs”**, bu perdeli hâlle yaşarsa, bu şekilde yaşadığı beden, varlık azap çekecektir; veya aksine zevki yaşayacaktır.

İşte burası daha evvelce, çeşitli zamanlarda sorulmuş olan sualle ilgili...

Peki!.. **Hak, cennete gider mi?..**

Mâdemki **“Hak”**dan gayrı bir şey yok, **“Hakk”**ın **cenneti olur mu?..**

Hak cehenneme gidip de yanar mı?..

Hak için bu gibi olaylar ve kavramlar geçersizdir!..

Zâtı veya Esmâsı yönünden böyle bir olay mümkün değildir!..

Cennet ve cehennem kavramlarının sonuçları, Esmâ terkipleri olan yaratılmışlar için geçerlidir!..

Evet, şimdi bir aşama daha ileri götürüyor açıklamasıyla Hz. **Rasûlullâh** bizi:

“Rabbimi genç bir delikanlı sûretinde gördüm!”...

Delikanlılık, insan bedeninin en olgun, en kemâle çıkmış zirve hâlidir. O delikanlılık devresinden sonra, beden tükenişe geçer. Sıfır yaştan 18-20 yaşına kadar olan devrede tam zirveye erişilir; ondan sonra hücreler yıkılmaya başlar!.. Yıkılış tabii daha ağır gidiyor, onun için bedenin yaşamı daha değişik oluyor.

Şimdi, görülen o kemâl sûret, **Rabb**’in sûrete bürünmüş hâli.. O sûrete bürünmüş hâlinde ben **“Rabb”**imi gördüm demektir. En güzel hâlinde gördüm demektir.

Burada **Rabb**’im dediği, **“nefs”**idir; ama birimsel bedenin **“nefs”**i değil; mutlak mânâda **“nefs”**i!.. Yani, **“Nefs-i küll”** denilen...

Peki, kendi **“nefs”**i ile karşısındaki **“nefs”**i aslında aynı şey değil mi; **“nefs”** mertebesinde?..

Dikkatinizi çekiyorum!..

“Nefs” mertebesinde **“Nefs”, Tek**’tir!..

Nevzad’ın **“nefs”**i, Hulûsi’nin **“nefs”**i, vs. diye ayrı ayrı **“nefs”**ler yoktur, **gerçekte!..** Ayrı ayrı **“nefs”**ler söz konusu değildir hakikatte!..

“Nefs” boyutuna geldiğin zaman **“nefs” Tek**’tir!..

İşte bu sebeptendir ki, **“Rabbimi gördüm”** sözü, **“nefs”**imi gördüm gibidir!.. Ve bu konuya daha da açıklık getiriyor, **Rasûlullâh** sallâllâhu aleyhi vesellem **“Rabbimi gördüm”** derken...

Bir başka zaman da buyuruyor ki **Rasûlullâh** (aleyhisselâm):

“Beni gören Hakk’ı görmüştür!..”

Tabii, perdeli olanlar, **Musa ümmetinin meşrebinde** olanlar, **“Beni gören, Hak sözü söyleyen kişiyi görmüştür”** diye bunu tevil ederek; uzaklaştırıyorlar gerçeği arayanları, hedeflerinden...

Aslında mesele gayet açık!..

“Beni gören Hakk’ı görmüştür” diyor.

Neden?..

Çünkü, **“Beni gören Hakk’ı görmüştür”** derken; kendisi, **“nefs”**ini tanımış; her türlü huylardan, şartlanmalardan, kendini beden olarak sanma hâlimden arınmış; **“nefs”**i ile **“vicdanı”** ile yaşamaya başlamış; dolayısıyla da **“Beni gören Hakk’ı görmüştür”** diyor!..

“NEFS” olarak kendini tanıyan için, beden hiçbir şey ifade etmiyorsa, o, Hz. **İsa** (aleyhisselâm) gibi **“Benim bedenime dilediğinizi yapınız!..”** der!.. **“Bedene yapılan hiçbir şey beni ilgilendirmez”** der!.. Bedenden kopukluğunu yaşar. **“Sizin huylarınız, âdetleriniz, örfleriniz, aneleriniz, değer yargılarınız bilinç boyutunda değersizdir”** der ve ilave eder **İSA** (a.s.) gibi:

“Bunlar insanca düşüncelerdir”!..

Bilinç, bu mertebede kendini tanıdığı zaman, **“nefs”** olarak özüne ermiştir!..

Ama sen, gene de O’na **insanca bakarsan**; beşer duyularıyla O’na bakarsan, orada sadece o sûreti görürsün!.. Ama basîretinle bakarsan, orada **Hak**, sana açık açık yüzünü göstermektedir. Ötede değil, karşında!..

“Beni gören Hakk’ı görmüştür” diyor. Eğer göremiyorsan... Eee... O zaman;

“Kim bu dünyada âmâ (hakikati göremeyen) ise o, gelecek sonsuz yaşamda da âmâdır (kördür)!” (17.İsra’: 72)

diyor, âyet...

Dünya yaşamında **“nefs”**ini tanıyamamışsan; basîretin gereklerini yerine getirememişsen, **Hakikate karşı bu dünyada âmâ oluşun** gibi, öldükten sonraki yaşamında da **âmâ olarak kalırsın!..**

İşte bu, zâhiri göreni gözlerin körlüğü değil, **Hakkı görececek basîretinin kör olmasıdır**, deniyor ve ilave ediliyor:

“Her ne hâl üzere yaşarsanız, o hâl ile ölürsünüz ve ne hâl ile ölürseniz o hâl ile dirilirsiniz.”

Yani, bütün yaşamın bu körlükle geçecek; son anda sana birisi hokkabaz değneği ile dokunacak, bir anda senin gözün açılacak; böyle bir olay yok!..

Yaşamın körlük üzere gitmişse, ölümün de körlük üzeredir!.. Ondan sonraki yaşamın da tamamen kör olarak gider. Kör, sağır, şaşkın olarak ortalıkta dolaşırsın. Bu gün dolaşanlar gibi...

Eğer bu günden gözün açılıyorsa, basîretin açılıyorsa, o zaman bu günden ayıksındır, uyku hükmü senin için bitmiştir. Ve bugünden itibaren de, **Hakk’ı** ve **hakikati** görmeye başlarsın.

Şimdi burada iki âyet daha var, onları da ilave edelim:

“Allâh dilediğini kendine seçer...” (42.Şûrâ: 13)

Diğer bir âyette:

“...Hareket eden hiçbir canlı yoktur ki onun ‘Bi’nasiyesinde (alnında-beyninde var olarak/beyninden) **tutmuş olmasın** (Fâtır’ın beyni programlaması)...” (11.Hûd: 56) diyor.

Rubûbiyet mertebesinden kasıt **“nefs”** olduğuna göre, her varlık üzerinde tasarruf hükmü, hüküm icra eden **“nefs”**tir.

Ama **“nefs”**, her birimde, bürünmüş olduğu ya huylar istikametinde o fiili meydana getirir, ya şartlanmalar doğrultusunda meydana getirir, ya bedenin istek ve arzuları istikametinde meydana getirir.

Neticede, her beden üzerinde, insan olsun, hayvan olsun, ne olursa olsun, hükmünü icra eden, “nefs”tir!.. “nefs” mertebesidir.

“Allâh dilediğini kendine seçer...” (42.Şûrâ: 13)

diyor âyet...

Artık **“Allâh”** isminin mânâsını sen nasıl anlıyorsan, dilediğini kendine seçmesini de ona uygun bir şekilde anlarsın!..

Sonuç olarak;

Hakikat, dünyada yaşanırken yaşanacak bir olaydır!..

FENÂFİLLÂH MUHALDİR!

Allâh'da kendini yok etmek, fenâfillâh, muhaldir!..

Zira, **ikinci bir varlık yoktur ki, o ikinci varlık kendini Allâh'da yok etsin!..**

Bir **Allâh**, bir de **sen(!)** varsın!.. Sen, bu varlığını yok edecek bir şeyler yapacaksın da, o yukarıdaki **Allâh'a ulaşacaksın?..**
Yok öyle bir şey!..

Senin "**nefs**"ini tanıma olayın var!..

O yüzden de, **Rasûlullâh** (aleyhisselâm), hiçbir zaman, "fenâfillâh" diye bir şeyden söz etmemiştir; ve bu anlama gelecek bir kelime de kullanmamıştır.

Ama, **Rasûlullâh** (aleyhisselâm)'ın ağzından:

"Nefs'ini tanıyan Rabbi'ni tanımış olur..."

açıklaması ve hükmü çıkmıştır!..

Bu da tüm varlığın **Vahdet esası** üzerine ortada olduğunu açık seçik gösterir. Dolayısıyla, **vehmini** terk edip, **kendi hakikatini** tanımaktır, esas olan...

Senin kendinde, vehminin meydana getirdiği, var olmayan şeyleri var kabul etme hâlleri vardır; ve sen de sık sık bu hâllere düşersin!..

Seni **vesvese** sarar; **vehmin**, gerçekte var olmayan şeyleri, sana var kabul ettirir!..

İşte bu var olmayıp da var kabul ettiğin şeylerin en başında **-nefsinin** bürünmüş olduğu hâller dolayısıyla- benim evim, benim arabam, benim kocam, benim babam, benim anam, benim vatanım vs. gibi kabuller yer alır. Oysa gerçekte "**sen**" **yokken**, nerede senin nesnelere olacak?..

Aslında "**nefs**"in için, hiçbirisi, "**var**" hükmünde" değildir. Ama sen bunlara bağlı olup, bunların gayrında olduğun için sen bal gibi, benim, benim der uzatır gidersin. Sonsuza kadar böylece gider.

HAKİKATİ YAŞATMAYAN TARİKAT, DERNEKTİR!

Tarikattan maksat, hakikate ermektir!..

Eğer tarikatın **hakikate** vardırıyorsa seni, yol olma vasfını yitirmiştir!..

Tarikat değil, “İyi Ahlâk Derneğidir” hakikate erdirmeyen yol!..

Tarikat dediğimiz şey, birtakım tasavvufî çalışmalarla, neticede **Allâh’ı bulma, Allâh’a erme hâlidir**. Bunlardan murat, kişinin, **Allâh’ın vechini görür** hâle gelmesidir.

Eğer sen, “Ben şeriatın emirlerini yerine getiriyorum, ama hâla göremiyorum” diyorsan; senin şeriatın hakikatiyle, aslında hiçbir alâkan yoktur!..

Çünkü sen, **şeriatı** anlamamışsın?... Sen sadece, jimnastik yapmaya şartlandırılan çocukların jimnastik yapması gibi, namaz kılmaya şartlanmışsın, namaz kılıyorsun, birtakım şeyleri yapıyorsun, ama **neticede neyi, niçin, nasıl yaptığından; o yüce gayeden bîhabersin!..** Yaptıklarını bilinçli olarak, düşünerek yapmıyorsun!.. Din hangi gaye ile gelmiş, bunun farkında değilsin!

Zâhirde dinin önerdiği çalışmaları yapacaksın bedenlen elbette; ancak bu asla yeterli değildir insan için!.. Esas amaç, **Allâh’a** ermek için neyi niye yaptığını bilerek ve varlığın sırlarını çözerek hakikate ulaşmaktır!

O gayeden bîhaber olduğun için de, her ne kadar belli fiiller sende oluşuyorsa da; o fiillerin neticesinde sende belli şeyler oluşacaksa da; sonuçta sen kör olarak yaşıyorsun ve kör olarak gidersen bu dünyadan...

Yol odur ki, hedefe vardırı... Seni hedefe götürmüyorsa yol, yol olma vasfını yitirmiştir!..

VEHİM KALKMADAN VAHDET YAŞANMAZ

Vahdet idrak edilmez, vehim terk edilmeden!..

Sendeki kendini **Allâh**'tan ayrı, bağımsız bir varlık olarak "**var**" kabul etme hâli var mı?.. Var!..

İşte bu, "**VEHMİN**" sendeki tasarrufu dolayısıyla var!..

Senin kendini **Allâh**'tan ayrı bir varlık olarak kabul ettiğin, olmayan bir şeyi var kabul etmedir; yani **vehimdir!**..

Senin kendini, bu beden kabul ettiğin de en büyük **vehim!**..

Ve sen, bu **vehimle** de yaşadığın sürece de, "**Vahdet**"in ne olduğunu anlayıp, hissedip, yaşaman mümkün değildir!..

Çok çok, "**vahdet**"in kuru bilgisini yüklenirsin üstüne!.. O bilginin hamalı olursun!.. Ama asla yaşayamazsın!..

"**Vahdet**"in lafını eder, "**ben Hakk'ım**" der; "**Hakk'tan gayri bir şey yok**" der durur, kendini aldatırsın!..

Bal kavanozu yalamakla balın güzelliklerine erilemeyeceği gibi, varlık terk edilmeden de "**vahdet**" kelâmı etmekle, "**vehim**" terk edilmez!..

Vehim terk edilmez, "**sahiplik**" duygusu varken!..

Terk edemediğin her şey vehminin getirdiği sahiplik duygusundandır!..

Nelerin varsa, kendini nelerin sahibi olarak görüyorsan, o kadar güçlü vehmin esirisin demektir!.. Nerede kaldı, vahdeti yaşamak!

TASAVVUF ŞUURLU İNSAN İŞİDİR!

Tasavvuf, akli başında, şuurlu, yüksek tefekkür gücü olan üstün istidat ve kabiliyetli insanların konusudur!

Ağzından çıkanı kulağı duymayan mecnunların, psikiyatrik vakaların tasavvufla, hele hele **Allâh**'a erme gibi fevkalâde muazzam konularla kesinlikle bir ilgisi olamaz!..

"Nefs"i bilme; **"Rabbi"** bilme; **"Melik"**i bilme; **"Allâh"**ı bilme; **"marifetullâh"**ı bilme; **Allâh**'ın tüm varlıkta yürürlükte olan sistemini müşahede etme gibi sayısız ilimleri kapsamak, **"Akl-ı küll"** işidir en azından!..

Bütün bunlar, deli divanelikle, meczuplukla olmaz; şuurla olur!.. Hem de çok üst düzeyde bilinçle...

Birtakım adamlar görüyoruz ortalıkta, başıbozuk dolaşıyorlar!.. Birtakım düzensiz, şuursuz, saçma laflar ediyorlar!.. Biz de bunlara, **Vahdet**'i yaşıyorlar, meczuplar, hakikati yaşıyorlar, bilmem neyi yaşıyorlar diye nazar ediyoruz... Hiç alâkası yok!.. Mantıksal bütünlükten yoksun konuşmalar yapan Hakikat ehli yoktur!..

Zira **Vahdet** olayı, tamamıyla bir basîret, bir şuur olayı!.. Nerede bir basîret, bir şuur olayı, nerede bir deli saçması!..

Düşünün ki biri **"Ben Hakk'ım"** diyor, sonra ondan vazgeçiyor, dönüyor, **"Ben basit, âciz bir kulum, ben bilmem neyim"** diyor. Bunlar şuurlu ifadeler değil!..

Şuurunu, bütünüyle, aşırı şekilde bu konuya, teksif etmekten dolayı, bu kişiye halkın "deli" demesi, delicesine bir çalışma içinde olduğu mânâsındadır!.. Yoksa, sistemsiz, saçma sapan şeyler söylemek değildir, delilikten murat...

Bir kişi bu işin böyle olduğuna inanır, iman ederse; bunu böylesine yaşayabilmek için, bedenselliğinden, huylarından, şartlanmalarından kopabilmek amacıyla yoğun birtakım çalışmalara girerse; herkesin genel anlayışına ters düşen bu çalışmalara girmesi dolayısıyla de millet ona **"deli"** der.

"Yahu bu adam deli... Bunu terk etti, şunu terk etti" vesaire derler. Ama, halkın ona deli demeleri, deli olduğu anlamına gelmez!.. Nitekim, **Rasûlullâh** (aleyhisselâm)'a dahi deli demişlerdir, mecnun demişlerdir... Söylenir!..

KENDİNİ TANIMAK

Evet, **kendini tanımaktan** murat; bedenini veya vücudundaki “**nefs**”im dediğin tabiatını, tanımak demek değildir!..

Aslın olan küllî mânâdaki “**nefs**”i tanımaktır; ki gerçek benliğin ve hakikatin de **O**’dur.

Yani, “**nefs**” dediğimiz şey, aslında **küllî bir varlıktır**.

Tüm varlıkların “**nefs**”i, **Tek** bir “**Nefs**”tir. Bu noktaya ve görüşe gelebilmektir önemli olan...

“**Vücut**”un varlığını yok etmeyi, öldürmeyi, ortadan kaldırmayı ileri sürenler olanaksızdan söz etmektedirler; meselenin aslını ifade edememekten dolayı!.. Çünkü onların diliyle de gerçeği örtmeyi murat ediyor **Kendisi!**..

Önce şunu anlayalım...

Tasavvufta kullanılan “**vücut**” kelimesinin anlamıyla, genelde dilimizde kullanılan “**vücut**” kelimesinin anlamı birbirinden hayli farklıdır.

Genel kullanımda “**vücut**” kelimesiyle “**beden**”imizi anlatmak isteriz.

Tasavvufta kullanılan “**vücut**” kelimesinin anlamı ise “**var olan varlığın yapısı**”dır.

Şimdi düşünün ki, var olan varlığın yapısı, Hakikati, Esmâsı itibarıyla **Allâh**’a ait... Öyle ise ortadan kaldırılacak bir “**vücut**”tan söz edilebilir mi hiç?

Öyle ise kaldırılacak olan şey “**vücudun**” değil, **varsayımın olan benliğindir!!!**

Hakk’ın varlığı dışında var sandığın **vehmindeki “hayalî varlığı”** kaldıracaksın sen... Mutlak varlığı kaldıracak değilsin ki!.. Hem mutlak varlığı kabul ediyorsun; hem de yanı sıra bir varlık olarak kendini var sanıyorsun... Ki buna da tasavvuf terminolojisinde “**ŞİRK**” deniliyor.

Varsayınca kendini, bak ortaya neler çıkıyor...

Önce “**Zâhir**” ve “**Bâtın**” algılıyorsun!..

Bu defa seni uyarmak istiyor:

“**Zâhir**” ve “**Bâtın**” yani algıladığın ve algılayamadığın hep “**O**”dur!..

Nedir bunun anlamı?

“**Zâhir**” ve “**bâtın**” ayrı ayrı şeyler olup, ikisi de “**O**”dur, değildir mânâ!..

“**Zâhir**” ve “**bâtın**” **aynı ve tek şeydir!**..

Öyle ise algılama cihazlarındaki yetersizlik dolayısıyla bu ikisini iki ayrı şey sanıp “**çiftlikte**” yaşamayın!..

“**Evvel**”, “**Âhir**”, “**Zâhir**”, “**Bâtın**” isimleriyle hep “**O Tek**” şey ifade edilmektedir. Mânâ, bundan ibarettir.

“**Lâ mevcûda illa HÛ**”!..

Mevcudat yoktur, sadece O vardır!..

Küllî akıl denen, tek akıl, **O**’nun **ilim sıfatının tafsilinden** başka bir şey değildir.

“Nefs”, kendini tanıma düzeyine geldiği zaman **ilim** sıfatına bürünmüş demektir.

“Nefs”, kendini tanımaya başlayınca yavaş yavaş değişik kademelerde kendini tanır.

En alt düzeyde tanışı **Akl-ı cüz**, daha sonraki tanışı **Akl-ı küll**, daha üst düzeyde tanışı ise **Akl-ı evvel**’dir.

Eğer “nefs”, kendini, kendi aslı ve orijinali, hakikati ile tanırsa, kendini **ilim** sıfatı yönünden, **ilim sıfatı ile tanımış** olur.

Akl-ı evvel sözü biter orada!.. Hakk’a bağlanan “**ilim sıfatı**”ndan sözü edilir.

O ve **O**’ndan meydana gelmiş bir âlem müşahedesi kalkmamış olan, **Nûr perdelerinin** meydana getirdiği bir müşahede içindedir, hâlâ!..

Tek tek, her nesnenin, “Allâh” dediğini duymak, kesrette-çoklukta olana aittir ve bu hâli, henüz Tek’liğe ulaşamadığının, perdeli olduğunun ifadesidir!..

Gerçekte âlem, “**küll**”dür ve **Tek** varlık söz konusudur!..

“**Tek**”in ilmindeki, varsayım sayısız çokun, tek tek **O**’nu zikri, diye bir olay söz konusu değildir; Hakk’ın nazarında!.. Bu algılama yanılıdır!.. İşin başında yaşanan birtakım hâllerdir.

HAKK'I GÖRMEK HAKKINDA

Burada, bir iki husus daha var:

“Görmediğim Allâh’a ibadet etmem” diyor, Hz. Âli...

Sahabeden bir başka zât da:

“Hiçbir şey görmem ki o gördüğüm şeyden evvel Allâh’ı görmüş olmayayım” diyor. Yani önce **“Allâh”**ı görürüm; sonra **“O”**nu, o sûrete bürünmüş olarak kabul ederim!..

Diğer bir ifadeyle; önce o şeyin **“nefs”**ini, sonra da büründüğü sûreti görürüm, diyor...

“O”, her şeydir!.. Her şey, **“O”**nun Efâl mertebesindeki görüntüsüdür.

Esmâ mertebesinde ise; sırf mânâlar söz konusudur. Madde veya mikrodalga yahut ışınsal kökenli varlıklar burada bahis konusu değildir!.. Burası **Vahdet** mertebesidir.

Vâhidiyet, varlığın, **TEK** varlığın, kendini bilmesidir!.. Sıfat mertebesidir. Burası; **Ceberût** Âlemi'dir.

Evet, bunları böyle özetledikten sonra, demin ki noktaya gelelim,

Hakk'ı müşahede ve yaşamak için ölmeden önce ölmek!..

“Ölmeden evvel ölmek” noktasından, yukarıda bahsetmiştik. Biraz açalım..

Şu anda hepimizin yaptığı çalışmalar, kendimizi cehennemden kurtarma çalışmalarıdır.

Daha hiçbirimiz, çalışma olarak, bilfiil **Allâh’ı** görmek üzere bir çalışmaya girmiş değiliz...

Temelde, gayemiz, idealimiz, maksadımız bazılarımızda her ne kadar **“Allâh”**a ermek ise de; şu anda ki bütün çalışmalarımızın semeresi, kendimizi cehennem azaplarından kurtarmaktır!..

Henüz kendimizi cehennem azaplarından kurtarmış değiliz... Niye?..

Çünkü; bir kere hepimizde **kendimizi şu beden, şu varlık olarak hissetme hâli** mevcut!.. Hepimizin evi var, malı mülkü var, parası, anası, babası, kocası var... Bunların da hoşumuza gitmeyen hâllerinden dolayı, sıkılmalarımız, üzülmelerimiz, bunalımlarımız söz konusu...

Cehennemin bu dünyadaki yaşamı, işte bu hâllerdir!.. Ve biz bu hâllerin içinde olduğumuz sürece, kendimizi cehennemden kurtarma çalışmaları içinde buluruz...

İnsanların bir kısmı, öldükten sonra cehenneme gidecek, orada milyonlarla sene yanacak; burada terk edemediği, atamadığı hâlleri orada sürekli; tekrar tekrar yaşayacak... Neticede, şartlar, artık ona azap vermez hâle gelecek; ve azap öylece bitmiş olacak...

Müminlerin, cehenneme girip de, yandıktan sonra cehennemden çıkması denen olaya gelince...

Burada, sana azap veren bir olayla ilk karşılaştığında, göstereceğin tepkiyi yüz üzerinden yüz olarak kabul edersek... İkinci defa aynı olayla karşılaşsan, yüzde seksen tepki gösterirsin... Üçüncüde yüzde altmışa düşer tepkin!.. En sonunda boş verirsin, olay artık seni hiç etkilemez!..

İşte o şey, o takdirde artık sana azap verme durumundan çıkar!..

Bu olay, şimdi Dünya'da iken kolay... Kendinde belli idrakleri oturabilirsen, bunu üç ayda, altı ayda, bir senede bilemedin birkaç senede atarsın!..

Ancak, bu beden ve bu beyin, bu şuur kendinden gittikten sonra; ruh denen o mikrodalga-ışınal beyinle yaşamaya başladığın zaman, bunu böyle birkaç defada atamazsın...

Biyolojik beyin, şu anda ruh üstünde, mikrodalga beyin üstünde rahatça gerekli yüklemeleri yaparak, bunları değiştirebiliyor. Ama öldükten sonra o imkân kaybediliyor!..

Ölüm sonrasında, mikrodalga beyinle başbaşa kaldığımız zaman, onun yeni şartlara adaptasyonu, ancak ve ancak, aynı olayla pek çok sayıda karşı karşıya kalması suretiyle mümkün olur.

O yüzden de işte, cehennem dediğimiz hayat çok çok uzun sürelere ve boyutlara dönük bir hayattır... Ve bu hâlleri orada çok uzun sürede atmak mümkün olur.

Bu gün bu Dünya'da, sana azap veren herhangi bir olaydan, yüz kere aynı olayı yaşamakla kurtulabilirsen; orada belki on milyon defa aynı olaya, aynı azaba tahammül edeceksin!..

Neticede artık o olay sana azap vermez olacak...

Cehennemde insanın kendisine azap veren cehennem çukurlarına sayısız defa girip çıkması diye sembolize edilen olay budur işte!..

Aslında bu Dünya'da da cehennem çukurlarına girip girip çıkıyoruz da, olayın ne olduğunun ismini koyamıyoruz bu konudaki bilgisizliğimizden...

İnsan-ı Kâmil'de okursanız, **Abdülkerîm el Ciyli**'nin cehennem bahsini... Bunları orada daha detaylı görebilirsiniz...

Evet, burada **"Vahdet"**in zirvesinden bahsetmemize karşılık, daha hiçbirimiz cehennemden çıkabilmiş değiliz.

Cehennemden ne zaman çıkarsın?..

Cehennemden çıkmanın zamanı, senin bu bedene ve bu beden dolayısıyla sahip olduğun her şeye veda etme zamanıdır!..

Yanlış anlamayalım; eve sahip olma, eşyanı, arabayı, elmasını pırlantanı at, değil!.. Eğer, o nesnenin sende olması ile olmaması bir fark yapmıyorsa o nesnelerin elinde olmasından dolayı azap çekmezsin!..

Ama, o nesneyi benlenmişsen, sahiplenmişsen; ve o nesnenin senin elinden çıkması sana azap, sıkıntı veriyorsa, işte o zaman sen şu anda da cehennemde yaşıyorsun!..

Bu çarkı felek, bu devran içinde bir gün gelecek, ona iyice sarılacak; bir gün gelecek ondan uzaklaşacak, sonra gene bağlanacaksın!.. Ve böylece sürekli yanma hâli senin için devam edegidecek!..

TARIKAT, ŞEYHE TESLİMİYETTİR!

İŞte bu sebeptendir ki, bu incelikleri kavramış olan geçmişteki pek çok hakikate ermiő zâtlar, “**Tasavvuf**” denilen öğretiyi oluőturmuőlardır.

“Eğer, varsayımın olan varlığından, benliğinden tümüyle kurtularak “nefs”ini tanımak istiyorsan, teslim ol; kendinden kurtul, Allâh’a er!..” demişlerdir...

“Ölmeden evvel ölmek” olayının gerçekleşmesi, **mutlak mânâda Allâh’a teslim olmana** bağlıdır!.. Daha doğrusu, **Allâh’a** teslim olduğunu fark etmene bağlıdır.

Hakiki mânâda tarikata girmekten murat, “teslim” olmaktır!..

“Ben geldim, Őeyhim!.. Ben seni Şeyh kabul ettim, sana bağlandım!.. Bana dua ver, zikir ver, oruç ver vs... Ben de bunları yapayım” demek, **teslim olmak değildir!..**

Bir Őeyhin sözümü ona yüz bin derviŐi vardır; ama bir tane bile, gerçek anlamıyla bağlısı, yani **Allâh’a** ermeyi kesin kafasına koymuő ve bunun için her Şeyi göze almış derviŐi yoktur!..

Tam yeri geldi, **Hacı Bayram Velî**’nin bir hikâyesini anlatalım:

Şeyh Hacı Bayram Velî’ye derviş olanlardan vergi alınmıyor...

O devirdeki kural bu!.. Zamanın padiŐahının Ona olan saygısından koyduğu bir kural..

Önüne gelen de bu nedenle Şeyh Hacı Bayram’dan el alıp, derviş oluyor!..

Gün geliyor, Ankara civarında kırk bin kişi **Hacı Bayram Velî**’ye derviş oluyor, ki artık o civarlardan vergi alınması diye bir olay söz konusu değil...

Őikâyetler ulaőınca padişaha, o da haber yollatıyor:

– **Efendim, Őeyhim, durum böyle böyle!.. Hakikaten bunlar derviŐleriniz ise hüküm, câridir, vergi alınmayacak!.. Ancak bunlar gerçekten sizin mridleriniz mi?..**

– **Ben size bildiririm, neticeyi... diyor Şeyh Hacı Bayram ve ilan ediyor:**

– **Benim bütün derviŐlerim falanca gün Ankara ovasında toplansın!..**

Büyük bir çadır kuruluyor, kazanlar kaynıyor, yemekler piŐiriliyor... İlâhiler, dualar, zikirler...

En sonunda, **Hacı Bayram Velî** ıkıyor ortaya... Diyor ki :

– **Kim gerçekten bana teslim olmuősa, derviŐimse gelsin, ben onu kesip, kurban edeceğim Allâh’a; ve Allâh’a ulaőacak!..**

Herkes bir ŐaŐkınlık içinde!..

Topluluğun içinden bir kadın fırlıyor, arkasından da bir adam!..

– **Alın içeri!.. diyor.**

Çadıra giriyorlar!..

Derken bir bakıyorlar toplanan dervişler, çadırdan dışarı kanlar akmaya başlıyor!..

Kanların aktığını gören, pırrr!.. Hepsini kaçıyorlar... Meydanda kimseler kalmıyor!..

Daha önceden çadıra gizlenen kurbanların kesilmesiyle kanlarının çadır dışına akması, herkesin teslimiyet derecesini ortaya koymuştur!..

Padişaha name yazıyor, **Hacı Bayram Veli**:

– **Padişahım, benim bir buçuk dervişim var...**

Gerçek derviş, geçici dünya menfaatini şeyhinden sormaz!.. Sorarsa, o daha derviş olmamıştır!.. Çünkü **tasavvuf** girmenin amacı dünya çıkarları ya da siyaseti değildir!.. Zira şeyhe teslimiyetin tek bir amacı vardır, o da **Allâh'a ermek!**..

Bu amacın dışında ki her amaç, gerçek gayesine ortak koşmaktır; ki bu da onun yolunu kesmekten başka bir sonuç getirmez.

Tarikata girmiş olmak için, bir mürşide tüm varlığını teslim etmen gerekir!.. Nasıl?.. Ölmeden evvel ölmüş, gibi!..

Öyle bir teslimiyet ki, bu beden üzerindeki tüm tasarrufları ona bırakacaksınız!..

O, **“ye”** derse yiyecek, **“yeme”** derse, yemeyeceksin!.. **“Yat”** diyecek, yatacaksın; **“kalk”** diyecek, kalkacaksın; **“çalış”** diyecek çalışacak; **“çalışma”** diyecek, çalışmayacaksın!.. **“Şunları şu kimseye ver”** diyecek, vermem demeyeceksin!..

Yani, bir ölü nasıl bu beden üzerinde tasarruf edemezse; bu bedenle olan hiçbir olay o ölüde etki uyandırmazsa; sen de o hâle geleceksin!..

Bu konuda seni nasıl uyarıyor dikkat et:

“Ölmeden evvel ölün”!..

Yani, **“fiilen-fiziken”** ölmeye önce, **“ölüm”** denen olayı tadacaksınız!.. Yaşayacaksınız ne olduğunu!..

Bu gün Türkiye’de bunu yapabildiği dillerde dolaşan, maşâAllâh belki on bin şeyh var, belki de on milyon derviş var!..

Ama, eğer işin gerçek kıstaslarına bakarsan, ne on bin tane şeyh çıkar, ne de on milyon derviş!..

Konunun hakikatini konuşmak gerekirse...

Hasbelkader üç beş tasavvuf tâbiri ve evliya menkıbesi öğrenmiş kişilerin, bunları sergileyerek kendilerini evliyaymış gibi gösterip bir tarikat adı altında yayın yapmalarıdır olay!..

Elli-yüz kişinin bir araya gelip zikir yapmaları ya da tasavvuf hikâyeleri dinlemesinin gerçek anlamdaki tasavvuf çalışmalarıyla hiç alâkası yoktur!..

Ama buna rağmen bu çalışmaların da bir faydası vardır elbette...

Kişilerin kendilerini bu Dünya’ya iyice kaptırıp, maneviyattan uzaklaşmalarını önler en azından!..

Bugün bir kısım şeyhler, sizlere bazı gerçekleri anlatıp, idrak ettirip, kendinizi birtakım zararlı şeylerden korumanıza vesile olmaktadır!

Sizler, işin ne olduğunu öğrenmek, araştırmak isteyen heveslilersiniz...

Yapılacak iş, bulunduğunuz yerde olabildiğince İslâm Dini’nin, tasavvufun ne olduğunu öğrenip, elden geldiğince ilim sahibi olarak benlikten kurtulmaya gayret etmektir.

Nasibinizde varsa, samimi iseniz, amacınız bireysel çıkarlar değil de gerçekten sadece **ALLÂH'A ERMEK** ise, günün birinde gerçekten konunun ehli olan bir veliyi karşınıza çıkartır **Allâh!**.. Ve o zaman anlarsınız farkı!..

Öyle ise, dışarıdan, başka bir gruptan, bilmem kimlerden hiç farklı görmeyin kendinizi!..

Hangi isim altında olursa olsun, hiçbir tarikat mensubunu kendinizden küçük ya da ayrı görmeyin!.. Kim olursa olsun, öz kardeşiniz gibi ona yardımcı olun!

Kısacası, genelde bugünkü tarikat çalışmaları “tasavvuftan bahseden iyi ahlâk derneği çalışmalarından” başka bir şey değildir!.. Ama elbette bunun istisnaları da mevcuttur, çok ender de olsa!..

Olay bunun dışında, üstünde fazla bir şey değil!

Evet...

“Ölmeden evvel ölmek” denen iş kolay değildir!..

Ancak, “Ölmeden önce öldükten” sonra, “nefs”ini tanıyabilirsiniz!..

“Ölmeden önce ölmek” denilen olayın **ilm-el yakîni**, daha önceki sohbetlerimizde geçtiği üzere, “Mülhime” denilen “nefs” mertebesinde; “nefs”in, ilham alır durumda kendini tanımaya başlamasının sonucunda oluşan teslimiyetin getirdiği hâldir.

Ve ondan sonra “ölmeden ölmek” denilen hâlin “ilm-el yakîni” oluşur. Ondan sonra “Mutmainne” denilen, tatmine ulaşmış yani, işin hakikatini yaşamakla tatmine ulaşmış “nefs” olur ki, onun adı “Velî”dir.

Velâyetin de kemâl dereceleri var:

“Veliyy-i Mükemmel” var, “Veliyy-i Kâmil” var, “Veliyy-i Mukarreb” var!.. Yüksek kemâlât dereceleri... Onlardan söz etmiyorum... Bunlar da “Ölmeden önce ölmek” denilen hâlin “Ayn-el yakîn”i ile gerçekleşir!..

“Ölmeden önce ölmek” denen sırrın “Hakk-el yakîn”i ise ancak “Mardiye nefis” kemâlinde gerçekleşir!.. “FETH” hâli de bunun sonucudur!.. Bunun ehli de Dünya üzerinde ancak onlarla sayılır!..

Yani, ehline mutlak mânâda teslim olmadan, ölmeden evvel ölme hâli kesinlikle gerçekleşmez. Teslim olma hâli de, ancak ve ancak, bu işin bütün boyutlarını anlayıp bildikten sonra, bir milyon kişi içinden çıkabilecek bir kişiye nasip olabilir.

Çünkü, her ne kadar sözde, şartlanmalar atılacak, huylar atılacak, bedene sahip çıkma hâli atılacak vs. diyorsak da, bunları fiiliyatta tatbik edebilecek babayiğit çok azdır!.. Lafını herkese konuşuruz, ama kendimize gelip iğne dokunduğu zaman, cayır cayır bağırırız...

Şimdi kıssadan hisse...

Allâh selâmet versin, iyi bilir, Mazhar’ın anlattığı çok güzel bir hikâye var. **Mevlâna**’dan naklen anlatır;

Adamın biri görmüş sırtına dövme yaptırmışları, heveslenmiş, aslan dövmesi yaptırmaya gitmiş...

– Bana da, demiş, aslan dövmesi yap!..

– Peki, demiş dövmeci; benim mesleğim dövme yapmaktır. Gel, otur dövmeyi yapayım...

Dövmeci başlamış iğneyi batırmaya...

– Ayy! Ayy! diye başlamış bağırırmaya adam...

– Ne yapıyorsun arkadaş; canım çok yanıyor!..

– Aslanın yelesini yapıyorum, demiş...

- Aman, demiş, yelesini yapma, başka yerini yap!..

Dövmeci başlamış bu sefer sırtının başka yerlerine iğneleri batırmaya... Adam gene bağırırmaya başlamış:

– Aman, dur! Yapma, çok acıyor, neresini yapıyorsun?

– Aslanın pençesini yapıyorum...

– Aman pençesini de bırak, başka yerini yap!..

Dövmeci gene başlamış iğneleri batırmaya...

Bu defa gene bağırılmış adam:

– Yine neresini yapıyorsun aslanın?.. demiş.

– Kuyruğunu!..

“Ben vazgeçtim kardeşim, katlanamam bu aslanın acısına!..” demiş “Aslandan da vazgeçtim, dövmesinde de...”

Adam çekmiş gitmiş!..

Simdi o hesap, Mazhar'ın da dediği gibi, "vahdet" dövmesinin lafını çok eder, sohbetlerini yaparız da; iğneler batmaya başladı mı, kaçımız dövmede kalır, o meçhuldür!..

Onun için, biz bugün ne yapabiliyorsak, o canımız gibi bağlandığımız, tapındığımız nesnelere ne kadarlık kendimizi kurtarmaya çalışırsak, cehennemdeki alevimizi, ateşimizi de o kadarlık azaltmış oluruz.

Zira bugün, bize o kadarlık azap veren nesnelere, ölüm ötesinde sayısız boyutlarıyla, ebatlarıyla çok daha acı azaplar verecektir. Bunu böylece bilelim...

Bugün bize azap veren her olay, gelecekte çok çok büyük boyutlarıyla yarın daha fazlasıyla bize azap verecek!..

BÖLÜMÜN ÖZETİ

Özetlemek gerekirse... Bu bölümde şu hususları vurgulamaya çalıştık:

Hakikat, Dünya'da yaşanırken idrak edilecek, hissedilecek ve de yaşanacak bir olaydır. Ecel anında veya öldükten sonra yaşanılması mümkün değildir!..

Allâh'ta kendini yok etmek, yani fenâfillâh, muhaldir!.. İkinci bir varlık yoktur ki, o kendini **Allâh'ta** yok etsin!..

Vehmini terk edip **kendi hakikatini tanımaktır** esas olan...

Şeriat ve **tarikattan** amaç, **"hakikate"** ermektir!..

Eğer, **"yol"**, yani **"tarîk"**, **"hakikate"** ulaştırmıyorsa kişiyi, demek ki o **"tarîk"**, **yol olma vasfını** yitirmiş, artık bir tür dernek olmuştur!..

Korku atılmadıkça, **vehmin** terki mümkün değildir!..

Vahdet idrak edilemez, vehim terk edilmeden!..

Bütün bunlar, deli divanelikle değil, şuurla hâsıl olur.

Kendini tanımaktan mânâ; bedenini veya vücudunda ki **"nefs"**ini tanımak değil, aslın olan küllî mânâdaki **"nefs"**i tanımaktır.

Gerçek benliğin, hakikatin de o **"nefs"**dir ki, bu **"nefs"**in ne olduğunu geniş ölçüleri ile **17** no'lu **"NEFS"** isimli kasetimizde derinlemesine izah ettik. Bundan sonraki kitabımız olan **"BİLİNCİN ARINIŞI"** isimli eserimizde **"Nefs"** hakkında detaylı bilgileri açıkladık.

Vücudunu yok etmeyi ileri sürenler muhali söylemektedirler, meselenin aslını bilmediklerinden dolayı... Vücut yok edilemez... Çünkü, vücudunun varlığı Hakk'ın Esmâsı ile kaîmdir.

"Zâhir" ve **"Bâtın"** ayrı ayrı şeyler olup, ikisi de **"O"**dur değildir... **"Zâhir"** ve **"Bâtın"** aynı **Tek şeydir!..**

Öyleyse iki ayrı şey sanıp çiftlikte yaşayanlardan olmayalım!

"Evvel", **"Âhir"**, **"Zâhir"**, **"Bâtın"** isimleriyle hep **"O"**, yani **"Tek"** ifade edilmektedir!..

"O", **"Vâhid"** ve **"Ahad"**dır... Yani bölünmez, parçalanmaz, cüzlere ayrılması mümkün olmayan, **"ALLÂH"**tır. **Çokluk** yani kesret görüntüsü ise **vehim ve şartlanmalar ile beş duyunun kapasitesi** yüzünden meydana gelmektedir.

"Âlemler" isminin müsemması da **O'dur!..** Çünkü gayrisi yoktur!..

"Lâ mevcûda illâ HÛ" demek, **"mevcudat yoktur, O vardır"** demektir!..

Yoksa, mevcudat vardır da, işte o mevcut olan şeylerin toplamı O'dur, demek değil...

Küllî akıl, denen tek akıl, **O'nun ilim sıfatının tafsilinden** başka şey değildir.

"O ve O'ndan meydana gelmiş bir âlemler" müşahedesi, perdesi kalkmamış olan kişideki, **Nûr perdelerinin** meydana getirdiği düşüncelerdir.

Tek tek, her nesnenin, **"Allâh"** dediğini duymak, kesrette olana ait bir hâldir. Ve bunu ifade eden kişi henüz **Tek**'liğe ulaşmadığının, perdeli olduğunun açıklamasını yapmaktadır.

Gerçekte, âlem **Tek** varlıktan ibarettir. Yani, tek bir yapıdır!.. Tek'in teklerinin tek tek zikri olmaz!..

Hz. Âli; “Görmediğim Allâh’a ibadet etmem” demiştir.

“Hiçbir şey görmem ki, evvelinde Allâh’ı görmüş olmayayım” demiştir **Hz. Ebu Bekir...**

“O” her şeydir ve her şey **“O”**nun Efâl mertebesindeki görüntüsüdür... Kesret âlemi de budur!.. Vahdeti anlamak üzere yola çıkmış kişilerce çıkılan ilk basamak budur!.. Ama dikkat edin, ilk basamak dedim...

Esmâ mertebesi ise, sırf mânâlardan ibarettir. Bu **boyutta** madde ve mikrodalga-ışınsal yapılı varlıklar mevcut değildir.

Vâhidîyet, Tek varlığın kendini tanıması, Sıfat mertebesidir, Ceberût âlemidir.

İşte bu sohbetimizde şu sıraladığım hususları açıklamaya çalıştık...

Yanlış bilinen bir husus var...

İMAM GAZÂLİ'DE ve ABDULKÂDİR GEYLÂNİ'DE VAHDET

Vahdet-i vücud görüşünü **Muhyiddini Arabî** ortaya atmıştır, O'nun icat ettiği bir görüştür, diyor birçok tasavvufu derinlemesine bilmeyen kişi, etraftan duyduklarıyla!..

Oysa, **Vahdet-i vücud, Muhyiddini Arabî**'den çok önceye dayanır...

Cahil olan birçok kişinin, zâhir âlimi olarak bildiği **İmam Gazâli**, gerçekte hem zâhir, hem de bâtın ilmi yönünden birçok gerçeklere vâkıf olmuş bir Zâttır!..

İmam Gazâli, "**Mişkâtül Envâr**" isimli bir eser yazmıştır.

"**Mişkâtül Envâr**" yani "**Nurlar Feneri**" isimli kitabı 1966 yılında Bedir Yayınevi tarafından neşredilmiştir. **Süleyman Ateş** isimli zâtin tercüme ettiği eserden, **İmam Gazâli**'nin bazı cümlelerini size nakledelim, siz de **İmam Gazâli**'nin, **vahdet** konusunda neler düşündüğünü böylece görün.

İmam Gazâli bakın bu kitabında ne diyor:

"Gerçek varlık, Allâhû Teâlâ'dır. Ârifler, buradan, mecaz çukurundan, hakikatin zirvesine yükselir, mi'râclarını tamamlar, açık bir müşahede ile görürler ki, varlıkta Allâh'tan başka bir şey yoktur.

O hâlde, mevcut olan yalnız Allâh'ın Vechi'dir. Bu takdirde, Allâh'tan ve O'nun Vechi'nden başka mevcut yoktur.

Bunların, Allâh'ın, "Bu gün mülk kimindir?.. Tek ve kahredici olan Allâh'ın" hitabını işitmeleri için kıyametin kopmasına lüzum yoktur.

O hâlde, mevcut olan yalnız O'nun Vechi'dir!..

Ârifler, gerçeklik semâsına çıktuktan sonra, Tek Gerçekten başka bir varlık görmediklerinde ittifak etmişlerdir.

Şu var ki; bunların bazıları bu hakikati, ilm-u irfanla bulmuş; kimi bunu bir zevk ve hâl olarak yaşamış; çokluk kavramı onlardan tamamen gitmiş, sırf TEK'liğe dalarak mest olmuşlar.

O hâl içinde akılları zâil olmuş, o zevk içersinde sanki bayılmışlar, artık kendileri de dahil herşey yokluğa dönmüş, Allâh'tan başka hiçbir şey kalmamış!..

Öyle sarhoş olmuşlar ki, akıllarının otoritesi hükmü aşağı düşmüş, bazıları, "Enel Hak!.."; bazıları, "Subhani maazami şâni" = "Subhanım, şânım ne kadar yücedir" demiş.

Bir diğeri ise, "Ma fiy cübbeti sivAllâh = Cübbemin içinde Allâh'tan gayrisi yoktur" demiştir!..

Tek olan Allâh'dır. O'nun ortağı yoktur.

Bütün diğer nûrlar ondan istiaresidir. Hakiki olan yalnız, O'nun nûrudur. Hepsi O'nun "Nûr"undandır... Belki, hepsi O'dur!..

Doğrusu, var olan, O'dur!.. Gayr'ın varlığı, ancak mecaz yolu iledir. Her şeyin vechi, O'na yönelmiştir. Ne zaman bir işaret etsek, hakikatte bu iş, O'nadır. Varlıkta olan her şeyin, O'na nispeti, görünüştedir. Gerçekte kendisinden ibarettir.

Kesret kalkınca, Bir'lik gerçekleşir!.. İzafet bâtıl olur, işaret kalkar!.. Yüksek, alçak, inen, çıkan kalmaz. Terakki muhal olur, urûc muhal olur!.. Âlâ'nın ötesinde, Uluv yoktur!..

Vahdetle beraber kesret yoktur!..

Kesretin kalkması ile, urûc da kalkar!..

Eğer, bir hâlden diğer bir hâle değişme olursa bu urûc ile değil, dünya semâsına inmekle, yani yüksekte, alçağa doğmak sureti ile olur.

Bunu bilen bilir, bilmeyen inkâr eder!..

Bu ilim ancak, Allâh'ı bilenlere verilmiş olan hususi mahiyetteki gizli bir ilimdir.

Onlar bunları söyledikleri zaman, Allâh'a karşı mağrur olanlardan başkası inkâra kalkmaz...

Basîret sahipleri, gördükleri her "şey"de Allâh'ı beraber gördüler. Bir kısmı, bundan da ileri gitti:

"Hiçbir şey görmedim ki, ondan önce Allâh'ı görmüş olmayayım"... dedi.

Ehlullâh'dan kimi, eşya'yı O'nunla görür; kimi de eşya'yı görür, O'nu da eşya ile görür.

O, kendisinden meydana gelen hiçbir "şey"den ayrılmaz... O, şey ile beraberdir!..

Şehâdet âlemi, Melekût âlemine yükselme yeridir. O hâlde, Sırat-ı Müstakim'e girmek, bu terakkiden ibarettir..."

Diyor İmam Gazâli, "Miškâtül Envâr" isimli bu eserinin 41. sayfasında...

Bütün bunları bilen, Din'in emrettiği hususlarda lakayt olmaması önemine de dokunan İmam Gazâli, bakın bu konuda şöyle diyor:

"Kâmil insan O'dur ki, bilgisinin nûru, takvasının nûrunu söndürmez. Kâmil insan, basîretinin kemâliyle beraber şer'i huduttan hiçbirisini terk etmek hususunda "nefs"ine müsamaha göstermez..."

Bütün bunlardan, ortaya çıkan bir gerçek vardır...

Demek ki **Vahdet**, yani "**Allâh'ın Tekliği**" ve "**Allâh'ın varlığı dışında hiçbir şeyin var olmadığı gerçeği**", Muhyiddini Arabî tarafından ilk defa ortaya atılmış bir görüş değil; "**O**"ndan çok önce İmam Gazâli tarafından "Miškâtül Envâr" isimli kitabında açıklanmış olan bir gerçektir.

İmam Gazâli böyle demiş de, acaba bir **Abdulkâdir Geylânî** Hazretleri daha mı değişik demiş?..

Buyurun, **Abdulkâdir Geylânî** Hazretlerinin, "**Risâle-i Gavsîye**" isimli eserinden birkaç satır:

"Yâ Gavs-ı Â'zâm, insan, sırrımdır ve ben O'nun sırrıyım. Eğer insan, indîmdeki menziline ârif olsaydı, derdi ki; Bütün nefislerdeki "nefs"im!.. Bu anda Mülk yoktur, Benden başka..."

Evet, **Gavs-ı Â'zâm Abdulkâdir Geylânî** hazretlerinin "**VAHDET**" sırlarını açıkladığı "**GAVSİYE AÇIKLAMASI**" isimli kitapçığımızda bu sırların geniş açıklamasını yaptığımız için, burada üzerinde fazla durmuyoruz.

Ancak, yorumsuz olarak, **Gavs-ı Â'zâm Abdulkâdir Geylânî** Hazretleri'nin beyanlarını naklediyorum size:

"Yâ Gavs-ı Â'zâm, insanın cismi ve "nefs"i ve kalbi ve ruhu ve işitişi ve görüşü ve eli, ayağı ve tamamını "nefs"imle izhar ettim. O, yok'tur, ancak, "Ben" varım ve "Ben" de O'nun gayri değilim."

Bu bölümü, **Nakşibendî** silsilesindeki Hâce **Ubeydullâh Ahrar**'ın şu cümlesi ile bitirmeye çalışalım:

"Günümüzün geçerli din ilimlerinin özü tefsir, hadis ve fıktır. Bunların da, özü tasavvuf ilmidir. Tasavvuf ilminin de hülâsası ve mevzu, VÜCUD bahsidir. Derler ki, bütün mertebelerde bir TEK VÜCUD vardır; ki o vücud, kendi ilmî sûretleriyle görünmüştür..."

Görüldüğü üzere **Nakşibendî** sisteminin, yolunun gereği de keşif, kerâmet gibi birtakım olağanüstülükler değil, **ilim yolu** "**NEFS**"i tanımak, "**ALLÂH'ı bilmek**" ve de "**ermek**"tir!

ÖYLE BİR “TEK” Kİ

Gelelim “TEK”i çok iyi kavramaya...

Esasen bu güne kadar çeşitli yönleriyle “TEK”lik olayını anlatmaya çalıştık.

“TEK”lik yani “Allâh’ın Vahdâniyeti”!..

Çokluktan **Tek**’liğe, bireysel şuurdan **mutlak İLME** yöneldiğimiz sürece, meselenin içyüzünü anlamamıza imkân yoktur. Sayısız kollar ve teferruat içinde boğulur ve esası kaybederiz.

“TEK”liği anlamanın yegâne yolu; kendimizi, şuurumuzu **Tek**’lik noktasında bulup, yoğunlaştırıp; o boyuttan, çokluğa bakmak!.. Ancak bu suretle konunun aslını hakikatini anlayabilmek, kavrayabilmek, hissedebilmek mümkün olur!..

“Allâh, sonsuz ve sınırsız TEK’tir.”

Demıştik, daha önceki açıklamalarımızda; ve bunun izahını yapmıştık.

Bu, **sonsuz ve sınırsız Tek**, bize **GÖRE olan “Ezel”**de ve **“Ebed”**de de aynen böyledir!..

Varlığında hiçbir değişim, değişiklik söz konusu değildir!..

İş bu sebeptir ki, bizim olup bittiğini gördüğümüz, düşündüğümüz, tahayyül ettiğimiz, hissettiğimiz her şey, insanların, cinlerin ya da meleklerin varlığını düşündüğü ve tahayyül ettiği veya bilebildiği istisnasız her şey; sadece **O’nun ilminde** mevcuttur. **Esmâsının eseri** olarak mevcuttur!..

“İlminde” derken, **O’nun** -eğer tâbiri câizse bunu anlatmak için söylüyorum- **“Hayalinde var ettiği ve düşündüğü şeylerdir.”**

Bunların gerçekte, “ALLÂH” varlığı dışında bilfiil varlığı asla ve asla olmamıştır!..

Yüce Zât’ın, var kabul edişi neticesinde, bu varlık âlemi “yok”tan meydana gelmiştir; “yok” olarak vardır ve aslına dönecektir!..

Bunu böylece anlamadığımız sürece, **TEK**’liğin ne olduğunu kavrayabilmemiz asla mümkün değildir!..

Hangi mânâ ve vasıfla, O Zât’ı vasıflandırırız, O Zât, Zât’ı itibarıyla o vasıflandırmadan ötedir; O, tanımlama ile kayıt altına girmekten berîdir!..

Ancak, o tanımlama da yine O’na aittir!..

Burayı çok iyi anlamak lazım...

VARLIKTA “GAYRI” MEVCUT DEĞİLDİR

Varlıkta, kendisinin dışında hiçbir şeyin var olmaması hasebiyle, o tavsifi yapan ve o vasıfla da vasıflanan kendisidir!..

O vasfı meydana getiren, **Kendisi’dir; Kendisinden’dir!..** Fakat, **Zâtı itibarıyla da o tavsifin de kaydı altına girmekten münezzehdir!..**

Bu varlığın varoluşu sebebini şu hadîs-î kudsî’nin mânâ derinliklerinde bulabiliriz...

“Ben gizli bir hazine idim, bilinmekliğimi istedim Âlem’i, bilmekliğimi istedim Âdem’i meydana getirdim...”

Kendindeki sayısız özellik ve mânâları seyretmeyi dilemiş -buradaki seyretmeyi dilemesi tâbiri, mecazî bir anlatımdır- bunun gereği olarak, kendindeki mânâları kendi varlık boyutuna göre **“AN”** içinde seyretmiştir!.. İşte bu seyredişin adı, tasavvuf diliyle **“Tecelli-i Vâhid”**dir!..

Yüksek mertebeli zevâtı kirâm, bu konuda,

“Allâh bir kere tecelli etmiştir ve bu tecellinin ikincisi de olmamıştır.”

diyerek, bu noktaya işaret ederler...

Yani, **O yüce Zât’ın “kendinden kendine olan nazarı”**, bütün bu bilebildiğimiz, düşünebildiğimiz, hayal edebildiğimiz; ve tüm varlığın düşünebildiği, hayal edebildiği her şeyi meydana getirmiş; kendi varlığı ile meydana getirmiş; kendinden meydana getirmiştir. Fakat kendine, **“vücut”**una nispetle de **“YOK”** hükmündedir!..

Şimdi, bu seyrin detaylarına giriyoruz...

Yani **kesret** dediğimiz, **çokluktan** doğan sayısız varlıkların oluşu noktasına geliyoruz.

Kendindeki sayısız mânâları seyretmesi demek, bir anlatım ile şudur...

Kendindeki sayısız mânâları ortaya koyma gayesiyle, o mânâlara uygun, o mânâların ortaya çıkışına elverir sûretleri meydana getirmiş; gerçekçi bir ifade gerekirse, o sûretlere bürünmüştür!..

Kendi varlığındaki hangi özelliği veya mânâyı ortaya koymayı diliyorsa, o mânâyı uygun sûrete **bürünmüştür!..**

Burada dikkat edilmesi gerekli nokta şudur ki; o sûretin, o mânânın gerektirdiği özelliklerle, o sûreti oluşturmuş; **o sûretin şartları içinde, o sûretten gerekeni ortaya çıkartmıştır.**

Eğer, o sûretin şartları içinde gerekeni ortaya koymasaydı, **ÖTEDE bir TANRI** kavramı ve bunun sonuçları ortaya çıkardı ki, bunun neticesinde de varlıkta düzen diye bir şey olmaz; kaos olurdu!..

DİLEDİĞİ SÛRETTE ORTAYA ÇIKMAKTADIR

“O”, hangi özellik veya mânânın ortaya çıkmasını dilemişse, o mânâyâ uygun sûrete bürünmüş ve o sûretin şartları içinde gerekenleri ortaya koymuştur!..

İşte buna işaret edilen bir âyet...

“Kul küllün ya’melu alâ şâkiletihi”

“De ki: “Herkes yaratılış programı (fıtratı - şâkilesi) doğrultusunda fiiller ortaya koyar!..” (17.İsra’: 84)

Yani hangi özellik veya mânânın ortaya çıkması dilenmişse, onun ortaya çıkışı doğrultusunda bir program oluşturulmuş; o program doğrultusunda meydana gelen yapıdan da murat edilen fiiller ortaya çıkmıştır.

İşte bu sebeptir ki, hepsi de kendi programları doğrultusunda fiiller ortaya koyarlar, açıklamasını yapar âyet!..

Eğer bu noktayı kavrayabilirsek, bu kavrayış bize, en azından şunu getirmek zorundadır...

Kimi, neyi, nasıl ve ne şekilde, nerede ne biçimde görürsek görelim; **O Yüce Zât’ın**, kendindeki bir özellik veya dilediği bir mânâyı, o sûret biçiminde ortaya koymak istediğini müşahede ederek; oradaki fiilin, varoluş gayesine uygun bir şekilde ortaya çıktığını fark etmemiz gerekir.

Nitekim, **Yunus Emre** de,

“Yaratılmışı hoş görürüm;

Yaradan’dan ötürü!..”

mısrası ile bu noktaya işaret etmiştir.

Yaratılmışı hoş görürüm... Yani, meydana gelmiş o sûreti hoş görürüm... Niye?..

Çünkü o sûreti meydana getiren, **orada o mânâyı ortaya koymak için, o sûrete bürünmüştür!..**

İşte bu sebepten: **“Ben yaratılmışı hoş görürüm”** diyor, **Yunus Emre... Bu noktaya vukufu dolayısıyla...**

Şimdi, bu boyuttan, yani bu tepe noktadan, varlığa baktığımız zaman; her bir birimde hangi mânâyı izhar etmek istiyorsa, o mânâ ve özelliklere haiz, bize göre sonsuz sayıda varlıkla karşı karşıya kalırız.

Elbette ki bu yaratışta, **Allâh’ın** isimleri diye bildiğimiz **Esmâ ül Hüsnâ**, varlıkta **terkipler şeklinde** zuhur eder.

Yani, **varlıkta tek başına olarak “Rahıym”** isminin mânâsı veya **“Kahhâr”** isminin mânâsı veya **“Latiyf”** isminin mânâsı aşikâr olmaz!..

Âlemlerde, tüm boyutlarda ve katmanlarda ortaya çıkan tüm sûretler, beş isimden, on isimden veya yirmi isimden oluşan terkipler hâlinde ortaya çıkar!..

İşte bu terkipler, birimsel varlıkları meydana getirir. İnsan, melek, cin... Bunların hepsi de bu Allâh isimlerinin, bileşimler hâlinde ortaya çıkışıyla var olan varlıklardır.

Bütün varlıklar, varoluş gayelerine uygun mânâlar ortaya koyar, dedik...

“İNSANSI” İLE “İNSAN”

Efâl âleminde bulunanların bir kısmı, **tümüyle kendini bilemeyeşin** gereği olan fiilleri ortaya koyarlar.

Kendi hakikatini ve ölüm ötesi yaşamı bilmeyeşin sonucu olan bu yaşam tarzı, “**hayvansal yaşam**” dediğimiz, yaşamdır... Tümüyle, bedene dönük fiiller içinde bir yaşam şeklidir...

Kendileri için hiçbir yarar düşünmeksizin fiiller ortaya koyan sûretler ise, “**Melekler**” diye isimlendirilir. Bunların ortaya koyduğu fiiller, kendilerine dönük değil, tamamıyla, varlıkta bir şey oluşturmaya yöneliktir.

Hayvansal yaşama, mantıkla üstünlük getiren; ancak akli değil, zekâyı esas alan yaşam biçimi, “**Cinler**”in yaşamıdır. Kısa süreli olaylar içinde, bireysel menfaatlere dönük davranışlar ortaya koyarlar...

Nihayet, kendi aslını ve orijinini kavrayabilme yeteneğine sahip; dolayısıyla, en mükemmel yapıda meydana getirilmiş olan birim yaratılmıştır; ki o aynı zamanda yeryüzünde “**Hilâfet**” vasfına da sahip olan **İnsan**'dır!..

Ne var ki her iki ayaklı yapı mutlaka “**insan**” olmayıp, “**insansi**”da olabilir!..

“**İnsansi**”nın, “**İnsan**” kelimesine müsemma olabilmesi için, aklını kullanarak, kendi hakikatini tanınması, idrak etmesi; bedeninin bilincinde oluşturduğu kayıtlarından; bedeninin istek ve arzularından kendini kurtararak; şuur boyutunda kendini bulması ve şuurunun, mutlak varlığın ilmi olduğunu fark edebilmesi gerekir.

İnsanın, “**birimsel bilinç**” kabulünü yitirmesi, “**Ölmeden evvel ölmek**” diye anlatılmaktadır.

Daha sonra da **İlmi İlâhî**'nin, “**Akl-ı Küll**” adı altında kendisinde zuhuru yönüyle “**hilâfet**”e lâayık olması gerekir.

Demek ki insan, kendi bireysel varlığına dönük, bedenine dönük isteklerden, arzulardan arınıp, **şuur boyutunda, bir bilinç varlık olarak** kendini bulup, bu **bilincinin sınırlarını** azami ölçüde **genişletip**, varlığının mutlak varlık olduğunu tanınması suretiyle “**hilâfet**”e lâayık olacaktır!..

Bu bilincindeki birimsellikten; **bedenle yaşayan izafi varlık** olma kaydından, yani “**insansi**”lıktan çıkabilmek için, önce, “**Hakikat**” konusunun **ilmini** elde etmek gerekir... Yani, kişide, **ilm-el yakîn** dediğimiz hâlin kemâl bulması gerekir.

Varlık nedir?..

Varlığın aslı nedir?..

“**Ben**” dediğin varlık nedir?.. Nasıl bir şeydir? Bunları öğrenip bilmek icap eder...

Eskiden, bu konular tamamıyla mecazî ifadelerle anlatıldığı için, anlaşılması gerçekten çok zaman almış; ve bu zaman alışla birlikte de pek çok kişi tarafından bu işin hakikatinin anlaşılması bir hayli güç olmuş; ve nihayet bu hakikate pek az insan ulaşmıştır!..

Günümüzün getirdiği kolaylıklar ve **muradı ilâhî, Tek**'lik olayının kavranılmasını büyük ölçüde kolaylaştırmıştır.

İşte bu sebeptendir ki, biz, sayısız varlıkların moleküllerden; onların da aslı olan yüz küsur atomdan; atomların da tek bir atom olan Hidrojen atomundan; dolayısıyla bu varlıktaki bütün varlıkların tek hidrojen atomunun çoğalmasıyla meydana gelmesinden rahatlıkla bahsederek; **atomüstü boyutta** varlığın kökenini rahatlıkla Tek'e ulaştırabiliriz.

Atomaltı boyuta inince ise... Hidrojen atomunun aslının ışık zerrecikleri olduğunu, her şeyin enerjinin yoğunlaşmasıyla meydana geldiğini anlatarak, varlığın mutlak anlamda **“TEK”**ten ibaret olduğunu belli bir düzeyde ilmi olanlara kısa sürede bildirebiliriz.

Ne var ki klasik bilgilerle şartlanmış olanlarda, **Tek**’liğin anlaşılması hususunda önemli birtakım yanılgılar olabiliyor... Bu gün için önemli olan, bu yanılgıların ortadan kaldırılmasıdır.

Biraz önce vurgulamıştım ki; **hangi özellik ve mânâları ortaya koymayı murat ettiyse, o özellik ve mânâlara uygun sûretlere bürünmüş ve o sûretlerin kendi şartları içinde birtakım fiilleri ortaya koyma yoluna gitmiştir.**

Varlık, orijiniinde, **Zâtî itibarıyla O mutlak varlık olmasına rağmen, o sûretlerin şartları içinde o fiilleri ortaya koymuştur.**

İş bu yüzdendir ki, **“İlâhî kanunlar”** denen evrende geçerli sistem, o muhteşem mekanizma:

“Ve len tecide lisünnetallâhi tebdiyla...”

“Sünnetullâh’ta (Allâh’ın varediş sisteminde, kanunlarında) **asla değişme bulamazsın!**” (48.Feth: 23)

âyetinde belirtilen bir biçimde asla değişmez!..

“Doğa kanunu” da diyebileceğin sistem, **O mutlak kanun koyucunun, sistem oluşturucunun** dilediği bir biçimde hükmünü icra eder.

Yani, bir diğer anlatım ile...

Sebepler âlemi içinde yaşanılmaktadır. **Varlık, tümüyle O’nun varlığından ibaret** olmasına rağmen, yaşam tarzı, **“O’nun içinde bulunduğu sûretin şartlarını yaşaması**, ortaya koyması dolayısıyla, **“Hikmet âlemi veya sebepler âlemi”** biçiminde bir oluşum meydana getirmiştir.

Bundan dolayı da her birim, kendi yapısının, varoluş kapasitesinin içinde birtakım şeyleri oluşturmak mecburiyetindedir.

İşte, her bir birimin, takdir edilmiş bulunan bir özellik ve mânâyı ortaya koyması:

“Muhakkak ki biz her şeyi kaderiyle (yazılı - programlanmış) **yarattık!**” (54.Kamer: 49)

âyetinde vurgulanmıştır.

Ayrıca, bu hususu izah eden önemli bir açıklama da, **Rasûlullâh** tarafından şöyle dillendirilmiştir:

“Herkes ne için yaratıldıysa ona o kolaylaştırılır!..”

Yani, hangi gaye için meydana getirildi ise o birim, o gayeye göre programlanmıştır!.. O programın gereği de, gereğini yapmak da ona kolay gelir ve onu yapar!..

Bu gerçeği bilmeyen, birime dışarıdan bakan kişi ise, **“bu kişinin kendine özgü bir iradesi var ve bu irade ile bunları yapmaktadır”** deyip; orada bir **irade-i cüz**’ün olduğunu varsayar... Hâlbuki, o, **irade-i cüz** denen şey, gerçekte, **irade-i Küll**’ün ta kendisidir.

Küllî programın, o birimden ortaya çıkması hâlinde aldığı isim “irade-i cüz”dür.

Yoksa, bir **irade-i küll**, bir de **irade-i cüz** diye iki ayrı irade yoktur!.. Zaten, iki ayrı varlık, iki ayrı yapı söz konusu değildir ki, iki ayrı iradeden bahsedilebilir!.. Küllî iradenin ve hükmün, birimden ortaya çıktığı hâldeki adına, **“irade-i cüz”** denir.

İrade-i cüz’ün, yani birimin **“küll”**den, **“Tüm”**den bağımsız bir iradesinin var olması için, **Vahdâniyetin** var olmaması, yani, **Tek**’liğin var olmaması lazım gelir...

Varlığın aslı, orijini, **“TEK”** olduğuna göre, bağımsız bir varlığın kendine özgü **“irade-i cüz”**ünden de kesinlikle söz edilemez elbette...

Şimdi, bu çokluk kavramları içinde yaşayan insan, kendi orijininin **O Tek** varlık olduğunu anlama yolundaki ilmi elde ettiği zaman, kendisine karışık gelen bazı hususlarla karşılaşır.

Bunlardan biri şudur...

HAK YANMAZ, İNSAN YANAR MI?

Gerçek ki, bu varlığın ve **insanın orijini** ve hakikati, **Hak**'tır!.. **Hak** ise herhangi bir **zarar görme kavramından berîdir!**.. Bu takdirde, insan için de "**cehennem**" diye azap verici bir ortam olmaması icap eder..?

Burada, **insan** denilen varlığın **aslı "Hak"** olduğuna göre; "**Hak**" da cehenneme gitmeyeceğine göre; demek ki cehennem diye bir şey yoktur; cehennem, sadece avamı korkutmak için ortaya konmuş bir düzendir, sistemdir; diye düşünülebilir.

Burada varlığın **Tek**'liğini esas alan kişi, "**cehennem**in **olmadığını**" öne sürebilir.

Bu takdirde, "**cennet**" ve "**Dünya**"nın da olmadığını öne sürmek gerekir; çünkü bunların tümü aynı kökendir. Ya hepsi vardır, ya da hiçbiri yoktur!..

Bu husustaki yanılğı, şuradan oluşur...

Varlıkta oluşan her yapı, özü itibarıyla isimler bileşiminden meydana gelir, demiştik... **Terkip şeklinde oluşmuş sûretler, kendi sûretlerinin ve yapılarının gereğini yaşar!**..

Yapısına ters düşen durumlarla karşılaşılması hâlinde de, yapısı "**zarar**" dediğimiz bir biçimde etki alır.

Dolayısıyla, insanın bir sûreti, bir bâtını ve bir zâtı olduğu gibi, cehennem de bir sûreti, bir bâtını ve bir de zâtı vardır.

Cehennem'in de hakikati, orijini, zâtı Hak'tır. İnsanın da hakikati, orijini Hak'tır!..

Ama **insanın** sûreti ve bâtını Esmâ terkididir!..

Cehennemin ve oranın kendine özgü canlılarının da sûreti ve mânâsı isimler bileşimidir!..

Ve daima bu iki bileşimden **güçlü olan, güçsüz üzerinde belli etkiler oluşturur**; bu oluşmanın sonucunda da **cehennem ortamında kalan insan, aslının Hak olmasına rağmen zarar görür!**..

Bunun Dünya'dan çok basit bir misalini şöyle verebiliriz...

"**Ateş**" denilen şeyi inceleyelim...

Bu **ateşin aslı ve orijini, zâtı Hak'tır!**..

Nitekim **Hakk**'ın belli isimler bileşimi, **ateş** dediğimiz yapıyı meydana getirir.

Kağıdın veya elinin yapısı da orijini, hakikati, zâtı itibarıyla Hak'tır!.. Fakat gene de, **ateşin bileşimini oluşturan isimlerin meydana getirdiği güç**, yani ateşin gücü, **senin elini veya kağıdı yakar!**..

Varlık **Hak** ise, yanmaması gerekir, dersin ama iş o kadar basit değil!.. Ortada resmen bir yanma söz konusu!.. Birinin terkihi, diğerinin terkibinden zarar görüyor!..

Burada dikkatten kaçmaması gereken **bir gerçek var ki** o da şudur...

Elini veya kağıdı meydana getiren atomlar, orada, o şekilde bileşim hâlindeyken, başka şekildeki bir bileşim hâline dönerler... Ve atomlar, elinin ya da kağıdın yanmasına rağmen, hiçbir zaman zarar görmez!..

Demek ki maddenin bileşik yapısında, **o yapıya nispetle** belli bir zarar meydana geliyor; ama, bir alt boyuta zarar ulaşmıyor!.. Ateş, başka şeyleri yakar, ama kendini yakmaz!.. Yani, atomik yapısı aynen devam edegider.

İşte bu örnekte olduğu gibi; birim, aslının, hakikatinin, **zâtının Hak** olmasına rağmen, terkipsel yapısı yüzünden, cehenneme gittiği zaman, yanar!.. Yanma olayı meydana gelir.

Nitekim, Dünya'da da aynı olay söz konusu!.. Dünya'da da insan, ateşe düştüğü zaman yanıyor!.. Veya kendine zarar verici başka bir etki ile karşılaştığı zaman, o zarara katlanmak zorunda kalıyor!..

Âhiret denen mikrodalga-ışınal boyut da buradan çok farklı bir boyut değildir ki!..

Evet!.. Birisi, **bizim algılarımıza GÖRE** kaba madde, atom üstü boyut; diğeri de atomaltı ışınal boyut!..

Nitecede, her iki boyutun da bileşimleri gereği kendine özgü sistemleri; ve bu boyut varlıklarının bir diğeri etkilemeleri söz konusu...

Şimdi, gelelim yanılığa düşülen çok önemli bir başka meseleye...

“Mâdemki benim varlığım **Hakk'**ın varlığıdır; **Hakk'**ın da hiçbir şeye ihtiyacı yoktur!.. Öyle ise ben, kendi varlığımın **Hakk'**ın varlığı olduğunu anlayıp, idrak ettikten sonra, **artık ibadete, namaza, oruca, hacca, zikre, geceleri kalkıp namaz kılmaya ihtiyacım yoktur**” diyenlere...

Nitekim, **Risâle-i Gavsîye'**de, **Abdulkâdir Geylânî** Hazretleri de:

“**Kim ki, Hakk'a vâsıl olduktan sonra, beşeriyetiyle ibadeti irade ederse O, Hakk'tan uzak düşmüştür; Hakk'a şirk koşmuştur...**” diyor.

Öyle ise, “**ben bu hakikati anlayıp, idrak ettikten sonra, artık benim herhangi bir ibadet yapmak gibi bir olayım olamaz!..**”

İşte, **çok çok önemli bir yanılığın noktası** da burada mevcuttur!..

HAK, İBADET EDER Mİ?

Sen **varlığının, Hakk'ın varlığı** olduğunu, bilsen de bilmesen de, **varlığın, O'nun varlığı!**..

Bu bilişle, fark edişle, yapında bir değişiklik olmuyor ki!..

Sadece, varlığının hakikatini kavrayıp idrak etmiş oluyorsun!. Atomüstü boyuttaki yapında, bileşiminde bir değişiklik oluşmuyor ki!..

Yaşamın, bu bilgiye rağmen, varoluş gayene uygun bir biçimde, içinde bulunduğun boyutun şartlarına göre devam ediyor...

Nasıl ki, madde bedeninin varlığı dahi, **Hakk'ın varlığı** ile meydana gelmişse; buna rağmen, yeme-içme, uyuma gibi şeylere muhtaçsa; bu ihtiyaç duyma onun **Hakk'ın varlığından meydana gelmiş** olmasına engel değilse; ve hatta, bu oluş biçiminin dilenilmesinin bir neticesi ise...

Aynı biçimde, **ibadet adı verilen, namaz, oruç, zikir gibi birtakım çalışmaların da, senin Hakk'ın varlığı ile meydana gelen oluşumuna ters düşmez!**..

Zira bu çalışmalar, ruh dediğimiz mikrodalga-holografik ışınsal beden ve beyninin, ölüm ötesi yaşamda, içinde bulunacağı ortam şartları dolayısıyla, ihtiyaç duyacağı nûra veya enerjiye gerekli olduğu için konmuştur!..

Nasıl ki beden, burada varlığını Hakk'tan almasına rağmen, yemeye içmeye gerek duyuyorsa; ve bu durumu da orijininin HAK oluşuna ters değilse; ruh bedeninin yani holografik bedeninin de, yarınki ölüm ötesi yaşamda namazın, orucun, zikrin meydana getireceği enerjiye ihtiyacı vardır!..

İşte **ibadet** adı verilen çalışmalar bu zorunluluk sebebiyle konulmuştur!..

Sen diyelim ki, şu anda varlığının **Hakk'ın varlığı** olduğunu biliyorsun; ama buna rağmen de bedensel ihtiyaçların ortadan kalkmıyor!..

Bunu gibi, **ruh yani holografik bedeninin ve beynin de, yarın içinde bulunacağı ortam ve şartlar itibarıyla belli bir enerjiye ihtiyaç duyacaktır!**..

O enerji ise ancak bu Dünya'da, bedenli yaşam içinde iken, beynin üretmesi ile elde edilir.

Dünya'da iken gelecekte gerekli olan enerji elde edilmemiş ise, ölüm ötesi yaşam içinde bunun elde edilmesine imkân yoktur. Çünkü, oradaki **holografik ışınsal yapılı** beyin, holografik bedendir. Holografik bedendeki beyin böyle bir şey üretmez!..

Üretmeyeceği için de, oradakilerin hepsi:

“Keşke Dünya'ya geri gitsek de yapmadığımız amelleri yapsak!”

diyeceklerdir.

Dünya'ya gelmekten gaye; Dünya şartlarına ulaşmak, yani Dünya'da yaşarken sahip olduğu ışınsal dalga yapı üreten biyolojik beyine geri dönmek, onu elde etmektir!.. Ki bu asla mümkün değildir!..

O yüzden, işin hakikat bilgisine vâkıf olabilmiş, fakat şakî olması hasebiyle gerekli çalışmalarını yapmamış olan birçok zevât cehennemdedir.

İşte bu yüzden, **Abdülkerîm el Ciyî** Hazretleri, **İnsan-ı Kâmil** kitabında; **Eflatun**'u, varlığın birçok hakikat sırlarına vâkıf olmasına rağmen, cehennemde gördüğünü yazar.

Birçok hakikat sırlarına vâkıf olmuş kişi dahi cehennemdedir!.. Bunlar, işin "**SİR**" noktalarıdır.

Buna karşılık;

"Cennet ehlinin birçoğunu, bühl kişiler teşkil eder."

buyurur Hz. **Rasûlullâh** (aleyhisselâm).

Zira, cennete gidiş olayı, kişinin ameline bağlı değildir.

Rasûlullâh (aleyhisselâm)'dan dinlerler ki:

- **Hiçbiriniz, kendi amelinizle cennete giremezsiniz!..**
- **Sen de mi yâ Rasûlullâh?..**
- **Evet, ben de!.. Ne var ki, Allâh'ın rahmeti beni kuşatmıştır.**

Yani, "varoluşumda beni cennetlik olarak takdir etmiş. Beni, "**saîd**" olarak dünyaya getirmiş. Bu yüzden ben cennete gideceğim..." demek istemektedir.

Kişi eğer, cennete gidecekse saadet ehlinin amelleri kendisine kolaylaştırılır.

Saadet ehli; namaz, oruç, zikir gibi birtakım çalışmaları yapmak, başkaları için yaşamak; birimsel varlığının menfaatlerinden başkaları uğruna vazgeçmek; "**nefs**"ini başkalarına tercih edip kendini öne geçirmek değil, başkaları uğruna "**nefs**"ini kurban edip onların menfaatinin gerektirdiği, onlara yardımcı olabilecek bir biçimde yaşamak gibi cennet denilen ortama uygun, nûrunu, enerjisini artırıcı çalışmalar içinde olur.

İşte bu sebepten dolayı, sadece **hakikat** bilgisini elde etmek değil; **hakikat** bilgisini elde ettikten sonra da, varlığın oluş sisteminin gereği olarak, **hakikatten sonraki marifet ilminin** gerektirdiği bir biçimde, belli çalışmalar yaparak, **holografik beyin ve bedenine o enerjiyi yüklemek zorundadır** kişi... Elbette bu ona kolaylaştırılmış ise bunu yapabilir. Yapmayanı suçlamıyorum!.. Oluş sistemini anlatmaya çalışıyorum.

Şayet kişi, **cennet yaşantısı dediğimiz, kendindeki ilâhî vasıflarla tahakkuk edebilme ortamında** kendi hakikatini yaşamak için var edilmişse, ona **hakikat ilmi ile birlikte, marifet ilmi** de ihsan olunur.

Bu **marifet ilminin** sonucu olarak, yaşamdaki sistemin nasıl var olduğu, nasıl işlediği, bu işleyişin gereği, neler yapması gerektiği fark ettirilir.

Artık o kişi, **hakikatin** ilmine vâkıf olmasıyla birlikte, zâhirde de yapılması gereken fiilleri **hakı ile** yerine getirir.

"Liyağfire lekallâhu mâ tekaddeme min zenbike ve mâ teahhare ve yütimme ni'meteHÛ 'aleyke ve yehdiyeke sıraten müstekıyma"

"Bu yüzden Allâh, senin geçmiş ve (fethe rağmen oluşacak) gelecek tüm zenbini (bedenselliğinin doğal getirisi perdililiklerini) mağfiret eder (örter) ve sana olan nimetini tamamlar; seni, hakikatini yaşama yolunda yürütür!" (48.Feth: 2)

Allâh, gelmiş ve gelecek bütün günahlarını bağışlamıştır **Rasûlullâh** (aleyhisselâm)'ın...

Buna rağmen gene de **Rasûlullâh** (aleyhisselâm)'a şöyle buyurulmuştur **Kur'ân-ı Kerîm**'de:

"Ayrıca gecenin bir kısmında, yararını göreceğin, Kurân'la teheccüde kalk (uyanarak salâti yaşa)! Umulur ki Rabbin sende Mâkam-ı Mahmud'u bâ'seder (sende o mâkâmın özelliklerini açığa çıkartır... {Ve çıkartmıştır da "İnna fetahnaleke" âyetinde bildirilen husus ile.})!" (17.İsra': 79)

âyeti gelmiştir.

“Sana yararlı olmak üzere geceleri kalk, namaz kıl”!..

Çünkü; “Velen tecide li sünnetallâhi tebdiyâ”, **“Allâh’ın varediş sisteminde asla değişiklik olmaz!”**

HERKES, FİİLİNİN SONUCUNA KATLANACAK

Dikkat edile... Kim ne fiil ortaya koyarsa, o fiilin neticesi kaçınılmaz bir şekilde onun için oluşacaktır!..

Kim zerre kadar müspet bir şey işlerse, neticesi onun için oluşur. Kim zerre kadar menfi bir şey işlerse, neticesi gene onun için oluşur. Dolayısıyla, kişi **Rasûlullâh** (aleyhisselâm) dahi olsa, kendisinden ortaya konan fiilin neticesi kendisi için oluşacaktır.

İşte bu idrake gelen kişi, Bakara Sûresinin başlarında anlatılan:

“Ve leneblüvenneküm Bişey’in minelhavfi velcû’ı ve naksın minel emvâli vel enfüsi vessemerat* ve beşşirisSabiriyn; elleziyne izâ esabethüm musıybetün kalû *innâ Lillâhi ve innâ ileyhi râci’ün;*”

“Sizi, korkacağınız bir şeyle, açıklıkla, malınızı, canlarınızı (canınız gibi sevdiklerinizi), çalışmalarınızın mahsulü olan şeyleri eksiltmekle sınarsınız. Bu olaylara karşı sabredenleri (tepki koymayıp olayın nasıl sonuçlanacağını bekleyenleri) müjdele! Onlar, kendilerine hoşlanmadıkları bir olay isâbet ettiğinde, ‘Biz Allâh (Esmâ’sının açığa çıkması) içiniz ve O’na dönücüyüz (sonuçta bu gerçeği yaşayacağız)’ derler.” (2.Bakara: 155-156)

Yani, işin sözüyle yetinmezler, kendi varoluş gayelerini, niye var olduklarını bilir; olayın görünen yanı üzerinde durmaz; “ben Allâh için varım ve bunun gereğini yaşamaya devam ederim” der ve o şeyi siler geçer!..

Çünkü, zaten o birimin nelerle karşılaşacağı; o birime nelerin isâbet edeceği; o birimin başından nelerin geçeceği; o birim var olmadan önce programlanmıştır... Ve o programın gereği olarak, o programı uygulayacak şekilde meydana getirilmiştir!..

Nitekim Kur’ân-ı Kerîm’in Hadiyd Sûresinde şöyle der:

“Arzda (bedeninizde - dış dünyanızda) ve nefslerinizde (iç dünyanızda) size isâbet eden hiçbir musîbet yoktur ki, bizim onu yaratmamızdan önce, bir kitapta (ilim boyutunda oluşmuş) olmasın! Muhakkak ki bu Allâh üzerine çok kolaydır! (Bunu bildiriyoruz) ki elinizden kaçana üzülmesiniz ve size verdiği ile de sevinip şımarmayasınız! Allâh çok övünen kibirli hiçbir kimseyi sevmez!” (57.Hadiyd: 22-23)

Yani, o olay meydana gelmeden önce, biz o olayın öylece olmasını takdir etmişizdir.

“Bunu, yani bu olayın böylece önceden size takdir edilmiş olduğunu ve olmasının yazılmış olduğunu bilip de elinizden çıkan şeylerden dolayı üzülmemeniz ve elinize giren şeylerle sevinip şımarmamanız için açıklıyoruz.”

İşte, KUR’ÂN burada da en büyük ifşaatı yapıyor...

Yani, seni biz ne için meydana getirmişsek, o meydana getirdiğimiz işe uygun olaylarla karşılaştıracacağız. Bu olayları biz, seni meydana getirmeden evvel takdir ettik. Sisteme sevk ettik. Sistem içinde bunlar oluşuyor. Ve oluşuma göre de senin varlığın meydana geliyor. Senin varlığın, bu gereken olayları meydana getirecektir.

Sen, bu olayların içinden geçeceksin!.. Bunun böyle olduğunu bil...

Dolayısıyla bu işlerin içine girdiğin zaman, sana zarar geliyor gibi gözüktürse o zarardan dolayı üzülme, sıkılma!.. Veya sana bir menfaat gibi geliyorsa, o menfaat, benim yaptığım çalışmalardan dolayı geldi diye, sevinip şımarma!..

Bunlar senin programının gereği, sende oluşması gereken şeylerdir. Sana, hayır gibi gözükür, hâlbuki şerr olabilir. Şerr gibi gözükür, hayır olabilir, sen bunu bilemezsin.

Nitekim, **Bakara Sûresinde:**

“...Sizin için hayır olan bir şeyden hoşlanmayabilir; sizin için şerr olan bir şeyi sevebilirsiniz. Allâh bilir, ne var ki siz bilmezsiniz!” (2.Bakara: 216)

Yani, sizin oluş programınızda bunlar meydana gelmiştir.

Ancak, sizin terki bî yapınıza **göre**; size uygun düşmeyen şeylere siz, **“şerr”** adını verirsiniz. Hâlbuki bileşiminize uygun olmaması dolayısıyla o şey sizin hakkınızda gerçekte hayırlıdır. Sizi, terki binizin oluşturduğu kayıtlardan çıkarmak için olay oluşturulmuştur. Şuurunuzu, terki binizin kaydından kurtarmak için o olay düzenlenmiştir...

Ve...

Size birçok şeyler **“hayır”** gibi gelebilir. Çünkü o oluşan şey, senin bileşimine uygun olan şeydir. Ne var ki o olay esasında **“şerr”**dir!..

Senin terki bine uygun geldiği için, senin hoşuna gider, ona devam edersin ve o şey seni bedenselliğe, birimselliğe bağlar; ve yine o olay seni şuur boyutundan uzaklaştırır!..

Şuur boyutundan uzaklaştırdığı için de o şey sana hayır gibi gelmesine, gözükmesine, o şeyi hayır gibi düşünmene rağmen, esasında o şey senin için şerrdir!..

Hayır ve şerrin gerçeği şudur...

Seni, yani şuurunu, isimler bileşiminin yapısından ve kayıtlarından kurtarmaya çalışan şey, hayırdır.

Seni terki bîsel yapına, bedensel yapına çeken, kendini beden gibi, birim gibi kabullenmene yol açan şey de şerrdir!.. Gerçek böyledir!..

Buna karşın **bedensel çıkarlarına göre** ise; senin bedenine, tabiatına uygun gelen şey, hayırdır. Seni bedeninden uzaklaştıran, bedeninin istek ve arzularına cevap vermeyen şey de sana şerrdir!..

Hemen burada, şunu anlamalıyız!..

Senin bedenine uygun gelen; bedeninin istek ve arzularına cevap veren, seni bedenselliğe çeken istek ve arzular, demek ki gerçekte **“şerr”**dir...

Eğer bunları anlayıp, idrak edersen, artık kendini buna göre düzenlemek zorundasın!..

Çok önemli hususlardan biri de; anlatılan olayın **“TEK”**lik konusuyla bağlandığı nokta neresi?..

Şimdi oraya gelelim...

BİLİNÇ SİÇRAMASI

Sen, eğer Mutlak **“Tek”** varlığın bir kısım özelliklerine ayna olmak üzere var edilmiş bir birim isen; aynanda, **O** Mutlak varlık, kendindeki hangi özellikleriyle seyretmeyi dilemiş ise, buna uygun bir programı, senin için meydana getirmiştir!..

Bu programın gereği olarak sen, seni bireysellikten, bedensellikten, kendini beden olarak kabul etmene dönük hâllerden kurtarıcı olaylar dizisi içine düşersin... Çünkü senin için böyle bir **program** murat edilmiştir!..

Bu programının gereği olarak, bedeninin istek ve arzularına cevap vermeyen bir yaşam içine girersin.

Gün be gün yaşadığın olaylar içinde maddeden ve birimsellikten uzaklaşmaya, soğumaya, nefret etmeye başlarsın. Bu durum da seni **şuursal boyuta** çeker. Veya halk deyimiyle senin, **Allâh’a yönelmene** yol açar. Madde senin için bir değer ifade etmemeye başlar!..

Bunun, birimdeki algılanış şekli şudur...

“Artık, benim için dünya, madde, para pul, evlat, ana baba hiçbir şey ifade etmiyor” demeye başlarsın...

Böylece seni birimselliğe çeken şeyler, senden alınır; bilinç boyutuna doğru bir yönelim başlar. Bu yöneliş, yapılan ibadetlerle gittikçe güç kazanır. Zikir, oruç, gece namazları vs. gibi...

Eğer senin için tam bir ayna olma hâli takdir edilmişse; öyle bir noktaya gelinir ki, bir anda sende bir **bilinç sıçraması** olur.

Ben, **bilinç sıçraması** tanımlamasını kullanıyorum... Veya başka bir ifadeyle, eskilerin dediği gibi, **perde kalkar!..** Bu defa sen, bilinç olarak, bir üst boyutta kendini bulursun!..

Üst boyut; **Akl-ı Küll boyutudur**. Terkipsel şuur boyutu; **Akl-ı cüz’dür**.

Terkipsel boyutun üstündeki boyutun bilinci ise **Akl-ı Küll** boyutudur... Yani, bugünkü tabirle **Kozmik şuur** boyutu diyelim...

Hazır sırası gelmişken **“CÜZ”** ve **“KÜLL”** tâbirlerinin de gerçeğini açıklayalım...

“İrade-i KÜLL” ya da **“Akl-ı KÜLL”** ve de **“İrade-i Cüz”, “Akl-ı Cüz”** tâbirleri kullanılır. Bunun anlamı şudur...

Hatırlayınız ki Varlık gerçekte TEK’tir!.. Kesret yani çokluk algılaması, vehmîdir yani birime takdir edilmiş programın oluşturduğu varsayımdır!..

Durum böyle olunca, **ana sistemdeki irade ve şuur yani bilinç “KÜLL”** diye tanımlanırken; **sistemin oluşturduğu programın meydana getirdiği birimden, ortaya çıkan akıl ve iradeye de “CÜZ”** adı verilmiştir!..

Kişideki **“irade”** mahiyet olarak orijinin aynı; potansiyel olarak farklıdır!..

“MÜRİYD” ismiyle işaret edilen Allâh’ın **“İRÂDE”** sıfatının **“küll”** ve **“cüz”**deki mahiyeti aynıdır!.. Buna karşın, kişinin **“fıtratının”** oluşturduğu program dolayısıyla **“irade”** potansiyeli elbette ki son derece farklıdır.

“ALİYM” ismiyle işaret edilen Allâh’ın **“İLİM”** sıfatının, kesret âleminde terkiple açığa çıkışının adı **“AKIL”**dır. Sistemin aklının adı **“Akl-ı KÜLL”**dür!.. Birimde terkipsel özellikler altında açığa çıkışında ise **“Akl-ı CÜZ”** adını alır.

İşte **bilinç sıçraması** ile kendini **“Akl-ı Küll”** mertebesindeki kavrayış kapasitesi içinde bulursan bir üst boyutta, senin tüm değer yargıların, varlığa, yaşama, mevcudata bakış açın değişir!.. İşte buna, eskiler; **“Velâyet”** mertebesi, **“Allâh’a yakîn”** mertebesi demişlerdir.

Elbette her nesnenin değeri, zıddı ile ortaya çıkar.

Buna karşın sen, **Allâh’tan** bîhaberlik durumunu yaşamak amacıyla yaratılmışsan; bu defa sende bedene dönük istek ve arzular ağır basar!.. Yeme-içme, giyme, para, seks, çevre vs. gibi Dünya’ya ve maddeye dönük bir yaşam arzulamaya; bütün bunları giderek daha çok istemeye başlarsın...

Bedene dönük çıkarlar için yaşamaya, konuşmaya ve koşturmaya başlarsın. Bu durum da, her geçen gün senin **beden batağında** daha fazla batmana yol açar.

Bu arada sende, bedeninin bu istek ve arzularının karşılanması süresince, **“hayır”**larla, güzel şeylerle karşılaştığını sanırsın ki, onlar senin için gerçekte, **“şerr”**dir!..

Buna mukabil, seni maddeden soğutucu veya uzaklaştırıcı herhangi bir olayla karşılaştığın zaman ise sana zarar geldiğini düşünür, onun senin için şerr olduğunu düşünürsün... Hâlbuki o, senin için hayırdır, sen bunu bilemezsin...

Şimdi burada önemli olan şu noktayı iyi düşünmek lazım...

Ben ne için varım?... Benim aslım ve hakikatim nedir?... Ben neyi yaşamak zorundayım?...

Bu suallerin cevabını kapsamlı bir biçimde düşünmeye başlarsan işte o zaman senin için birçok şeyler açıklık kazanmaya, sana kolaylaşmaya başlar...

Ama bu da ancak, eğer senin için o yakınlık mertebesi, derecesi takdir edilmiş ise kolay olur. Aksi takdirde, kolaylaşması mümkün değildir... Yani, seni, **Allâh** kendisi için seçmişse;

“Allâhu yectebiy ileyhi men yeşau”

“Allâh dilediğini kendine seçer...” (42.Şûrâ:13)

âyetinde olduğu gibi, seni **bilinç boyutuna yöneltir...**

Şuur boyutuna yönelme; **“Tek”**liğe, yani, **Allâh’ın Vahdâniyetine** yönelmedir.

Bu yönelmenin neticesinde sen maddeye ve bedene dönük istek ve arzularından arınır, hakikatin gereği ne ise onu yaşamak için birtakım çalışmalar içine girersin.

İşte bu çalışmaların içine girdikten belli bir süre sonra, bu konunun ilminin de yardımıyla, **kendi varlığının gerçekte var olmadığını**; tüm varlığın **O’nun varlığı olduğunu**; **her şeyin, O’nun kendi varlığından meydana getirdiği sûretler, mânâ terkipleri** olduğunu fark edersin!

Bunu fark ettikten sonra da, biraz evvel bahsettiğim ayak kaymaları noktalarına gelirsin.

Yani ilham yollu **“TEK”**liği kavrayışın sonucunda karşına çıkacak olan girdaplara...

Burayı çok iyi anlamak zorundayız!..

GİRDAPLAR

“Mâdemki benim varlığım Hak, mâdemki benim varlığım O’nun varlığı... Öyleyse, O’nu hiçbir şey kısıtlamaz, kayıt altına almaz, ben dilediğim gibi yer içer, yaşarım” noktasına gelirsin...

İşte, **saptırıcı cinlerin** ya da **vehminin**, sana getirebileceği son belâ burada başlar!..

Çünkü, bu düşünce içindeyken farkında olmadan tamamen bedene dönük bir yaşam söz konusu olur. Yemeye, içmeye, uyumaya, çiftleşmeye ve tamamen dünyaya yönelik menfaatlere sahip olma uğruna, kayıverirsin.

Eğer, bu noktada, sana bunları idrak ettirecek bilgili ve tecrübeli bir yol gösteren varsa, bu açıkladığım incelikleri sana anlatarak, durumunu fark ettirip, idrak ettirip, senin kurtulmana vesile olur. Ancak, senin için kurtuluş takdir edilmişse...

Yoksa nice ve niceleri burada takılıp kalmış; niceleri O’na erme noktasına yaklaşmışken, Allâh’tan ebeden perdelenip, her şeylerini yitirmişlerdir.

Burada, en azından şunu örnek almak lazım... Benden evvel kimler geçmiş?..

Hz. Rasûlullâh (aleyhisselâm) geçmiş, Cüneyd-i Bağdadî, Bâyezid-i Bistamî, Seyyid Abdulkâdir Geylânî, Seyyid Ahmed Bedevî gibi sayısız hakikate erişmiş, marifete ulaşmış zevât geçmiş!..

Bunların hepsi de, bu hakikatleri bilmelerine rağmen, **hakikatten sonraki marifete** de eriştikleri için, zâhirde madde boyutuna dönük değil, **şuur boyutuna dönük bir tarzda** yaşamışlardır.

Yemelerini, içmelerini asgari sınıra indirmişler. Zikre, namaza, gece namazına ağırlık vermişler; oruç ve sair çalışmalarla yetinmeyip, bu amellerin ötesinde de **şuur boyutunda “Tek”**liği yaşamaya yönelmişlerdir.

Burada araya bir açıklama getirelim...

Marifet vardır, Hakikatten önce...

Marifet vardır, Hakikatten sonra!..

Birincisi, “**Mülhime nefis**” mertebesindeki **kişinin Hakk’a marifeti**dir. Bu kişiye “**Ârif**” denilir.

İkincisi, “**Mardiye nefis**” mertebesinde açığa çıkan “**maarifi Billâh**”tır!.. Çıktığı mahalle, “**Ârifi Billâh**” denilir.

İkisi arasındaki fark, bardaktaki suyla, deniz arasındaki fark gibidir, eğer misalle anlatmak gerekirse...

İşte yukarıda anlattığımız düşünce ve duygular, fitneler, “**Mülhime nefis**” düzeyindeki **âriflerin** başına gelir.

Eğer bu açıkladığımız kriterleri elden kaçırmazsan, kolay kolay, vehminin senin için doğurduğu tehlikelere düşmezsin!..

Şu anda nasıl, çevrende arkadaşın, eşin-dostun, annen-baban, kocan-karın vb. gibi birimler varsa, ölüm ötesi yaşamda da çevrende böyle birtakım insanlar olacaktır.

Şu anda nasıl ki **Vahdet** esası, eğer yaşayabiliyorsan bir gerçekse, ölüm ötesi yaşamda da, öylesine gerçektir.

Yani, şu anda birimlerin var olması, nasıl **Tek**’liğe ters düşmüyorsa, ölüm ötesi yaşamda da birimlerin var olması **Tek**’liğe ters düşmez!..

Şu anda, annen baban, arkadaşın, ahababın veya komşun vs. terkipsel yapısı gereği herhangi bir yardıma ihtiyaç duyduğunda ona yardım ediyorsan, bu **yardım isteme ve etme** kavramları **Tek**'liğe ters değilse; ölüm ötesi yaşamda da aynı şeyler söz konusudur... Veya onlardan sana yardım gelmesi söz konusudur.

Yani bunların hiçbirisi **"Tek"**liğe ters düşen noktalar değildir.

Ters düşüyor gibi görüyorsak, bizim bu hususta **"Tek"**liği anlayamayışımız, o ters görüşü meydana getirmektedir.

Öyleyse, bizim **"Tek"** kavramını; **Tek**'liğin, kendi mânâlarını, oluşturmak istediği mânâları ortaya çıkarmak üzere sûretlere bürünmesi olduğunu; her sûretin kendi şartları içinde yaşamak durumunda olduğunu; **O**'nun, o hâli yaşamayı murat etmesi dolayısıyla hoş görülmesi gerektiğini bilerek, hiçbir olaya veya birime kızmayıp, sinirlenmeyip, üzülmeyip; her birimin her fiilini yerli yerinde görüp; ona elimizden geldiğince, şuur boyutuna yönelmesini sağlayacak şekilde **Hakk**'ı tavsiye edip; bu yolda çalışmalarında ona yardımcı olmamız gerekir.

Zira insan, tabii yaşamın şartlarını yerine getirerek yaşadığı sürece, hüsrandır!..

"İnnel İnsâne le fiy husrin"

"Muhakkak ki insan, hüsrana içindedir!" (103.'Asr: 2)

İnsan bedenselliğe, birimselliğe dönük yaşadığı sürece, hüsrandır!..

"İlleleziyne amenu..." ; "iman edenler"...

"Ve amilus sâlihâti..." ; "Bu iman ettiğinin gereği amellerde bulunanlar"...

"Ve tevasav bilhakki" ; "Hakk'ı tavsiye edenler"...

"Ve tevasav bissabr" ; "Ve bunun gereğini yaşamak için, olaylar karşısında sabredilmesi gerektiğini karşılarındakilere bildirenler"...

İşte bunlar, hüsrana noktasından kendilerini kurtarırlar.

Öyle ise, bizim yapacağımız şey; **Tek**'liğin ne olduğunu çok iyi anlamaktır.

Birimsel yapıların, **"Tek"**liğin kendisinden ortaya koymak istediği mânâlara göre bürünmüş sûretler olduğunu ve bu sûretlerin **O**'nun sûretleri olduğunu bilmek, dolayısıyla varlıkta, gerçekte **tek bir Vecih** olduğunu ve **O**'nun sûretleri olduğunu, **Allâh'ın Vecih** olduğunu; ve her bir noktada **O**'nun vechini seyretmek durumunda olduğumuzu müşahade etmek...

Ve de şuur boyutunda yaşamak suretiyle onu hissedebilmeye çalışmak, esas vazifemiz olmalıdır.

Eğer, **O**'nun kendine seçtiği birimler olarak meydana getirilmiş isek...

Aksi takdirde, tamamıyla bedene dönük istek ve arzularla, bedene dönük zevkler, çıkarlar, oluşlar içinde koşuşturup birçok şeyi yitirmek durumuyla yüz yüzeyiz...

Öyle ise, evvela kendi yerimizi, yurdumuzu, hâlimizi anlayalım...

Bunun için gerekli olan kıstasları da özetle burada vermeye çalışalım...

“NEFS” MERTEBELERİ

(Klasik anlatımla)

Kişinin, kendinden arınması çalışmalarında belli mertebeler tespit edilmiş. Yani, kişinin idrak, kendini hissediş seviyesi, belli “**nefs**” mertebeleri şeklinde adlandırılmış...

Bunlar; “**Levvâme nefis**”, “**Mülhime nefis**”, “**Mutmainne nefis**”, “**Radiye nefis**”, “**Mardiye nefis**”, “**Sâfiye nefis**” diye tarif olunmuş...

Baştaki “**Emmâre nefis**”i hiç söylemiyorum; ki o tamamıyla hayvansal bir yaşamdır... Bedenin istek ve arzularına dönük bir yaşamdır.

“**Levvâme nefis**” denen hâl ise şudur...

Kişi, kendisinin ulaşması gerektiği noktaya dair birtakım bilgiler edinmiştir. Kendisinde birtakım idrakler oluşmuştur.

Ne var ki, dönüp kendine baktığı zaman, ulaşmak istediği hedefin gerektirdiği çalışmaları zaman zaman yapamadığını; kendisini bu noktaya ulaştırmaktan alıkoyan davranışlar içinde bulunduğunu fark eder.

Bundan dolayı, bu çalışmaları yapabildiği zaman sevinir, yapamadığı zamanlarda ise üzüntüye, ümitsizliğe kapılır. Kendi kendine kızar, “**levm**” eder. “**Niye ben, bu gerçekleri bildiğim hâlde gereken çalışmaları yapamıyorum?..**” gibi düşüncelere kapılarak üzülür!..

İşte bu, kendi kendine kızma, **levm etme**, yani “**Levvâme nefis**” durumudur.

Kişi bu hâl içindeyken...

Zaman zaman aldığı **ilim ve ilhamlar** sonucu, idraki ağır basar; kendi aslının hakikatinin “**O**” yani “**Allâh**” olduğunu fark eder; devre devre kendini “**O**” gibi hissetme durumuna girer!..

İlham yolu ile oluşan bir ilimle kendi aslının ve hakikatinin “**O**” olduğunu hissedip, bunun yaşamı başlar.

İşte bu tür bir yaşam hâline girdiği anlarda, “**Mülhime nefis**” durumundadır. **Mülhime, ilham alan** demektir.

İlham aldığı anlarda, sanki bedeni yokmuş gibi, sanki dünya yokmuş gibi hisseder. Kendini, **O** olarak hissetmeye başlar. Kendisi vardır ama, kendisini **O** olarak hissetmeye başlar. İşte burada, “**Mülhime nefis**” durumundadır...

İşte burası ayakların kaydığı bir yerdir!..

Biraz evvel bahsettiğim, kendini “**Hak olarak görmek**” düşüncesi dolayısıyla; **Hakk**’ın birtakım şeylerle kayıt altına giremeyeceği, **Hakk**’ın namaza, oruca, ibadete ihtiyacı olmayacağı gibi düşünceler, hileler vs. hep bu “**Mülhime nefis**” durumundaki kişilerin içine düştüğü **girdaplardır**...

Bu **girdap** olan düşüncelere kapıldığı anda da kişi, güçlü olarak bağlandığı bir rehberi yoksa, otomatikman **girdap** onu dibe çeker!..

Dibe vurduğu zaman geldiği nokta, “**Emmâre**” noktasıdır.

Eğer nasibinde varsa, bir vesile ile buradan kendini kurtarma şansına erişirse -ki bu çok ender oluşur- o zaman yeniden “**Levvâme**” durumuna gelir...

Girdabın dibinden, “**Levvâme**” noktasından, tekrar denizin üstüne çıkar. Denizin üstüne çıkması, “**Mülhime**” noktasına tekrar gelmesi demektir...

Ancak, bu iniş çıkış, birkaç haftada değil, çok uzun süreler içinde olur...

Şayet tekrar yukarı çıkabilirse, bu defa girdaba kapılmadan, yüzerek hedefe ulaşmaya çalışır.

Fakat, heyhat!..

Yolda yine ne **girdaplar** vardır!...

Burada dikkat edilmesi zorunlu en mühim nokta; “**hakikat**” ilminin kendisinde oluşturacağı düşünce şeklinin, **kendisini bedenselliğe kaydırıcı** girdaplarına düşmemektir!..

Eğer o, hakikat ilmi ile birlikte, yoğun biçimde zikir, oruç, namaz, gece namazı gibi hususlara riayet eder; bunların arasında kalan süreç içinde de hakikat müşahedesini kendinde oturtursa; ki, bu oturuş öyle bir noktaya gelir ki, artık hakikati hissedişinde, tatmin edici bir noktaya ulaşır.

Yani, artık kendisinin, **O**’nun varlığıyla var olduğu yolunda içinde herhangi bir şüphe kalmaz. Kendini beden kabul etme hâli ortadan kalkar!.. Dolayısıyla, bedene dönük menfaatler, istekler, hırslar kalmaz.

Artık bu düşünce düzeyinde, bedene dönük herhangi bir olay olsa da olmasa da onun için birdir!..

Olmazsa, niye olmadı diye üzülmez; olursa, nasıl oldu diye sevinmez. Şuur boyutunda **O**’nun varlığı olarak yaşama konusunda tatmin olmuştur.

İşte o zaman “**Mutmainne nefis**” yani “**Hakikat**”i idrakte **tatmine ulaşmış “nefis”** olarak tarif edilir. Bu **ilm-el yakîn** hâlidir!..

Bu tatmin oluşun neticesinde bakar ki; varlıktaki her birim, **O**’nun meydana getirmek istediği mânâlara uygun olarak, oluşturulmuş sûretler, birimlerdir!..

Bu müşahede, her bir birimden ayrı ayrı razı olma hâlini ona getirir!..

Yunus’un sözü olan, “**Yaradılmış’ı hoş görürüm, Yaradan’dan ötürü**”nün yaşam hâlidir bu...

İşte bu noktada o, her bir birimden meydana gelen fiile rıza gösterir.

Bu rıza gösteriş dolayısıyla şuurunun aldığı isim; “**Nefs-i Raziye**”, **razı olmuş “nefis”**dir. Burası, **Tecelli-i Efâl** mertebesidir. **Ayn-el yakîn** mertebesidir.

Bundan sonraki aşama çok önemlidir.

Eğer kişide, “**Nefs-i Raziye**”den sonraki aşama ortaya çıkarsa, bu çok önemlidir.

Mutmainne ve **Radiye** birbirine yakındır. **Mülhime** ve **Mutmainne** birbirine yakındır.

Mülhime - Mutmainne - Radiye, bir yönüyle tek bir kapsam içindedir. Diğer yandan, **Mülhime ve Mutmainne** kesin bir çizgiyle ayrılır.

Mülhime’de her an düşmek söz konusudur. Girdaba kapılıp **Levvâme**’ye dönebilir kişi... Ama, **Mutmainne**’ye geldikten sonra, artık bir daha **Mülhime**’ye geri dönme, girdaba kapılma, **Levvâme**’ye düşme söz konusu değildir.

“**Velâyet**” mertebesi, “**Mutmainne nefis**”te oluşur takdirinde olan için!..

Buna karşın, **Mutmainne** ve **Radiye idrak ve yaşamları** çok silik bir çizgi ile birbirinden ayırt edilir.

Netice olarak, ana tema ve düşüncede **Mülhime, Mutmainne, Radiye** bir bütündür.

“**Mardiye**” ise çok farklıdır!..

Altıncı basamak diye tarif edilen “**Mardiye**”, diğerlerinden çok büyük fark ihtiva eder.

Varlığın **Hakk**’ın varlığı olduğu, **Hakk**’ın bu sûretlere bürünerek var olduğu ve bu sûretlerde **Hakk**’ı seyretme hâli “**Mutmainne**” ve “**Radiye**”de ağır basar.

Eğer buradan, **bir üst boyuta** sıçrama yapılırsa, bu idrak ve yaşam düzeyinde **şuur**, birimler, sûretler müşahede ederek yaşam hâlini yitirir. İşte "**Mardiye**"nin en önemli vasfı, şekli budur!..

Burada, şuursal bir "**Tek**"lik yaşamı vardır!.. **Kesret-çokluk** müşahedesi tamamen kalkar!.. "**Tecelli-i sıfat**" denen yaşam tarzıdır. "**Hakk-el yakîn**" hâlidir!..

Burada **şuur**, **tek varlık** olarak kendi vasıflarını seyre koyulur. Burada çokluk müşahedesi söz konusu değildir, sûrete bürünmüşlük söz konusu değildir.

Bunu basit bir misalle şöyle anlatalım:

Gözle bakınca; koltuk, masa, çiçek, insan, hayvan, tahta, halı vs. vardır. Fakat, bir milyar defa büyüten bir elektronik mikroskop ile tüm varlığa baktığın zaman bu isimlerle anılan varlıkların hepsi gözden kaybolur, sırf atomlardan ibaret bir bileşik kitle görülür!..

Burada artık ayrı ayrı birimler gözükmez!.. Ne ben kalırım, ne sen kalırsın, ne koltuk kalır, ne de masa!..

İşte bu misalde olduğu üzere, "**Mardiye**" ismiyle anılan **şuur boyutunu** yaşayan kişinin müşahedesinde **kesret, çokluk** hâli yoktur!..

O TEK şuur vardır; ve **O şuur** kendi vasıflarını seyir hâlinindedir.

Bu hâl, "**Tecelli-i sıfat**" mertebesi olarak tarif edilir. Tabii bu, çokluk içindeki bir izah için, bir yaklaşım için anlatılan bir hâldir.

Eğer fark ediliyorsa bu hâl, bu şuur, bir evvelki boyutta anlattığımız "**Mülhime - Mutmaine - Radiye**" bütünlüğünün getirdiği müşahedenen çok farklı bir yaşam tarzıdır.

İşte; **Evliya-ı Kâmil, Evliya-ı Mukarreb** yani **Allâh'a yakîn kazanmış Velîler, Kurbet Velîleri** bu yaşam içinde olanlardır. Bunlar, sayıları yeryüzünde gerçekten çok çok mahdut olan kişilerdir. 124 bin Velî içinde bunların sayısı onlarla ifade edilir.

Bu müşahedeye erenlerin sayısının azlığını, bu müşahedenin zâhir oluşunu ve değerini anlatma sadedinde bir misal veriyorum.

Bir de bunların üstünde, "**Sâfiye**" denilen, vasıflarını seyretme hâlinin ötesine geçmişlik var ki, bunu şu anda anlatmama gerek yok...

Çünkü, **Mardiye** dahi, bizim şu anda anlayamayacağımız bir olaydır!.. Umalım ki bize takdir edilmiş ola!.. **Ona** istidat ve kabiliyetli olarak var edilmiş olalım!..

Bunu da anlatmamın sebebi şudur;

"Varlıkta Hakk'tan başka bir şey yok; Her şey Hak'tır; benim varlığım da O'nun varlığıdır; bu varlıkta ne kadar sûretler varsa hepsi O'dur" gibi görüşlerin, her ne kadar **çokluk mertebesine göre** yüksek bir değeri varsa da; bir üst boyuta göre hiçbir değeri olmadığını fark ettirmek bâbında bunları açıklıyorum...

"Hasenetül Ebrâr, seyyiatül Mukarrebûn"

Kurbiyet, yakîn, bizim için dünyada iken oluşmazsa, ölüm ötesinde bir daha bizim için asla ve asla gerçekleşmesi mümkün olmayan, muhal şeydir!..

Dünya'da âmâ olduğun şey, âhirette de âmâsı olacağın şeydir...

Öyle ise "**biz, sadece ve sadece Allâh için varız**" deyip, **O'na dönüşün** kuralları, şartları, gerekleri ne ise, onları yerine getirmeye çalışalım!..

Eğer, bütün bu anlattıklarımızı anlıyor, idrak ediyor ve hazmedebiliyor isek... Ve eğer bu, **bize kolaylaştırılmış ise**, o takdirde bizim için mümkün olur.

Aksi takdirde bunları dinleriz, okuruz; ondan sonra bütün bunlar dün de kalır ve biz gene bedenselliğimize dönük bir yaşam içine girer, birçok şeyleri yitirmeye devam ederiz.

Eğer **Cenâb-ı Hak** bir kişiyi, **kendi hakikatini ortaya koyması** gayesi ile meydana getirmişse, ona vehmin hükmünden kurtulmayı nasip eder. **Vehmin hükmünden kurtuluş yollarını ona kolaylaştırır.**

Eğer, **birimsel yaşamasını** murat etmişse; o zaman onun **şuurunu vehmin hükmü altına sokar.**

Burada da birimsel yaşamın ve birimsel yaşamdan kurtulmanın tekniğini, sistemini anlatmaya çalışıyorum.

DÜŞMANIMIZ VEHMİMİZ

“Vehim” nedir?..

“Vehim”, kişide, var olmayan şeyi “**var sanma**”, var olan şeyi de “**yok sanma**” hâlidir. “Varsayım” da diyebileceğimiz **vehim**, “**zan**” esasına dayalı olarak çalışır.

Gerçekte en başta “**var**” olmayan şey nedir?.. Kendi bağımsız varlığın!..

“**Var**” olmamasına rağmen, **vehim** sana, onu var gösterir.

Ve “**Ben varım**” düşüncesi ve **Hakk’tan** ayrı bir varlık olarak var zannı ile bedene dönük bir yaşam içine girer.

İşte bu kişi, kendini **Allâh’tan** ayrı, bağımsız bir varlık olarak düşündüğü sürece; **vehmin hükmü**, kaydı altında yaşama durumuna girmiştir; artık girdiği bu yoldan da kolay kolay geri dönemez!..

“**Ben!**” der ve birimsel yapıya dönük bir şekilde yaşamına devam eder. Onun istekleri ve arzuları, bedensel yapısına, birimsel yapısına dönük şeylerdir. Bedenine ve birimsel yapısına zevk verecek şeylerdir. Bu, kişinin, **vehmin** hükmü altında olduğunun açık işaretidir.

Vehmin hükmü altında olmak ile vehmi hükmü altına almak arasındaki sınır, kişinin Tek’liğe geçiş sınırır.

İşte bu sınır, diğer bir ifade ile; “**Ölmeden önce ölmek**” sınırır!..

Eğer kişi Dünya’da yaşarken, ölmeden önce ölmemişse, **vehmin hükmü**, kaydı altından kendini kurtaramamıştır; ki öldükten sonra da kendini vehimden kurtarmasına asla imkân yoktur!..

Dolayısıyla, onun şuurundan birimsellik asla kalkmaz!.. Yani, “**Vahdet**”e giremez, “**Vahdâniyet**”i anlayıp idrak edemez, hissedemez, yaşayamaz... Yani, ölmeden evvel ölemez...

Ölmeden evvel ölmek denen şey; hükmî ölüm ve fiilî ölüm olmak üzere ikiye ayrılır.

Esasen ölüm, üçtür: **Fizikî - fiilî - hükmî!..**

Fizikî ölüm; bildiğimiz herkesin tattığı, beynin biyoelektriğinin kesilerek bedenin kullanılamaz vaziyete gelmesi; kişinin biyolojik beden bineğinden, ırsal holografik bedene yani ruh bineğine geçerek yaşamını devam ettirmesidir.

Bu, “**Her nefis ölümü tadacaktır**” âyetinde belirtildiği şekilde, bedenin cansızlığı nedeni ile “**Ruh boyutunda yaşama geçiş**”tir.

Hükmî ölüm; kişinin, varlığın **Tek’liğini** fark etmesi, bunu hissetmesi; ne var ki, bunu hissedip fark etmesine rağmen, kendi hakikatinin güçleri ile bilfiil yaşayamaması hâlidir.

“**Ölmeden evvel ölmek**” diye tarif edilen olayın **birinci aşamasıdır!..** Diğer bir ifade ile buna “**Hissî Müşahede**” de denilebilir.

Fiilî ölüm ise... “**Ölmeden evvel ölmek**” dediğimiz hâlde, fiilî ölümle birlikte şuur boyutunda yaşama geçilir.

Şuurun, bedenin kayıtlarından kendini kurtarmasıdır. İlâhî kuvvetlerle tahakkuk etmesidir!.. Yani, “**vehmin kaydından**” kendini kurtarmasıdır!..

Vehim, kişinin hayalinde, düşüncelerinde, duygularında hükmederek, kişinin kendisini şu beden, şu birim olarak kabul etmesine yol açar!..

Bu yol açıştan sonra da kişi, bu bedene dönük zevk ve tatminlerin peşinde koşar.

Eğer **“hakikat”in ilmi ve idrakı** sende ağır basarsa, kendini **vehimden** kurtarma yolunda birtakım çalışmaların içine girersin. Bu çalışmalar, bu **hakikate iman yolu ile inanıp, iradeni bu imanın istikametinde kullanmak** suretiyle oluşur.

Bu iman yolu ile sen, **hakikate** uygun davranışları ortaya koyarsın... Böylece de, **vehmin** hükmü altından kendini yavaş yavaş kurtarmaya başlarsın...

Bu çalışmalar içinde iken **vehim, aklına ve mantığına** hükmetmeye çalışır. Aklına, mantık hileleri ile yaklaşır!.. Seni birtakım açmazlara, bedene dönük davranışlara sürükler.

Eğer burada sen **iman noktasına dayanırsan**, yani hakikatının ne olduğuna iman dolayısıyla, o iman gereği de bu şartlardır, deyip; **mantık oyunlarına kanmayıp**, bu çalışmalara devam edersen...

Sonuçta kendini, **vehmin** hükmü altından, yani gerçekte var olmayan birimsel varlığını kabullenme hâlinde kurtarıp, **“Ne varlığa sevinir, ne yokluğa yerinirsin”**; **“Hakk’ın hakikatının gereğini”** yerine getirirsin...

İşte bu hâl, senin kendini **vehmin hükmü altından** kurtarmaya başladığının işaretidir.

Ne olursa olsun, olanla-olmayan senin için fark etmez!.. Kısacası dünyanın kaygısını, derdini çekmez hâle gelirsin...

Bu, **Hakk’ın** kendine seçtiği, yani, kendini idrak ettirmeyi dilediği birimler için söz konusu olan bir **“hâl”**dir. Yani, **vehmin hükmü altından kendini kurtarmak!..**

Hakikat noktasını idrak ettikten sonra; ikinci aşama olarak bunu **yaşamına da sokabilirsen**, bu defa **vehmin üzerinde tasarruf eder**, diğer birimlerde açığa çıkmayan hâlleri ve fiilleri yerine getirebilirsin.

Demek ki **vehim**, kişinin, var olmayan varlığını kabul etmesini doğuruyor ve bu kabulden, bu **zandan** dolayı da kişi bedenselliğe, birimselliğe dönük bir yaşam içinde oluyor!.. Bu da onun **vehmin** kaydında olmasından ileri geliyor.

Kişi, bundan Dünya’da yaşarken kurtulamazsa, fizikî ölümle birlikte, ebediyen kurtulma imkânı da kendisi için kalmıyor!..

Oysa, **Kurân’ı** tetkik eder, **Rasûlullâh** (aleyhisselâm)’e kulak verirse; **O** bize, Dünya hayatının geçici olduğunu, belli bir süre sonra Dünya hayatında bir daha geriye dönme ihtimali olmaksızın ayrılıp başka bir boyutta yaşamımıza devam edeceğimizi; bedene, birimselliğe dönük şeyler peşinde koşarak, ömrü boşa harcamanın **israf olduğunu**; bizim, **Allâh** için yaratılmış olduğumuzu; o ilâhî hakikati anlamak, hissedebilmek, yaşayabilmek için **“Halife”** olarak var edildiğimizi; dolayısıyla, bu sahaya dönük yaşam ve çalışmalar içinde olmamız gerektiğini bize sürekli olarak vurgulamıştır.

İnsanın, **hakikate** ererek **“Halifetullâh”** olabilmesi için de önce **“Mi’râc”** yapması zorunludur.

Öyle ise **mi’râc** nedir, şimdi de bunun üzerinde duralım...

Mi'RÂC

Mi'râc nedir, şimdi de bunun üzerinde duralım...

Bizim, "**Mi'râc**" diye bildiğimiz olayı, **Kur'an, İsra Sûresinin** ilk âyetinde anlatıyor...

"Subhan ki, kulunu gece Mescid-i Haram'dan, çevresini mübarek kıldığımız Mescid-i Aksa'ya isrâ (tayy'i mekân) etti... O'na delillerimizi gösterelim diye... Hakikat şu; "HÛ"; Semi'dir, Basıyr'dir!" (17.İsra': 1)

Bu "**mi'râc**" olayı öyle enteresan bir olay ki, "**mi'râc**" hadisesinin akabinde, o güne kadar iman ettiklerini söyleyen bazı kişiler, bu olayı hafsalaları almadığı için, reddedip dinden çıktılar!.. Hz. **Ebu Bekir** de "**Siddîk**" lakabını "**mi'râc**" olayı vesilesiyle aldı!..

Ertesi sabah, "**mi'râc**" olayını **Rasûlullâh** (aleyhisselâm) çevresindekilere anlatmaya başladığı zaman, bunu duyanların bir kısmı, münafıklar, şüpheliler, koştular, **Ebu Bekir**'e...

– Yâ Eba Bekr!.. Bak, senin adamın diyor ki; bu gece Mescid-i Aksa'ya gitmiş, oradan da göklere çıkmış. Orada gördüklerini anlatıyor. Ne dersin sen bu işe?..

– O'nun ağzından böyle mi çıktı, böyle mi dedi?..

– Evet!.. Aynen dediğimiz gibi dedi...

– **Eğer O dediye doğrudur, kesinlikle hiç şüphe etmiyorum, kabul ediyorum...**

ve sözlerine şunu ilave etti :

– **Siz bana ne şaşıyorsunuz!.. Hiçbir yere gitmediği hâlde, gökten geldiğini söylediği o emirlerin hepsine bu kadar zamandan beri inanıyorum da, buna niye inanmayayım..?**

Ebu Bekir'in bu ifadesi Hz. **Rasûlullâh** (aleyhisselâm)'a ulaştınca:

"O, Siddîk'dır; tasdik edicidir!.." dedi.

"Mi'râc" olayı nasıl gerçekleşti?..

"Mi'râc" olayında, "**İsra**" ve "**Mi'râc**" aşamaları var.

Mekke'den, Mescid-i Aksa'ya, yani Kudüs'e **bir anda gidişinin adı, "İsra"**dır.

Kudüs'den **göklere yükselmek, diye anlatılmaya çalışılan, oysa gerçekte ışınal dalga(wave) boyut olan berzah âlemini gezmesi de, "mi'râc"** denen olay...

Evvela bunu öğrenelim... "**İsra**" kelimesi, Mekke'den Kudüs'e gidişi anlatıyor.

Kudüs'den sonra, **göklere yükselmesi**, çeşitli âlemleri gezmesi olayı da "**Mi'râc**" kelimesi ile tanımlanıyor.

Bundan sonrasını **Elmalılı Tefsiri** diye bilinen "**Hak Dini Kur'ân Dili**" isimli tefsirden naklediyorum aynen...

Daha sonra, bunları anladığımız kadarı ile izaha çalışacağım.

"Hz. Rasûlullâh (aleyhisselâm), o gördüğü, yaşadığı hâli, yani Kudüs'e gidip orada gördüklerini anlatmaya başlayınca, bulunduğu topluluğun içinde Kudüs'ü bilenler, görenler vardı ki...

Bunlar Kudüs'ün hâline müteallik birtakım sualler sordular, tariflerini istediler.

O anda Rasûlullâh'ın karşısında "Beyt-ül Makdis" görünür hâle geldi ve oraya bakarak, karşısında gördüğü Kudüs'e bakarak, Mescid-i Aksa'ya bakarak tarif etmeye başladı.

Hz. Rasûl, kendisinin ifadesinde;

– Sual sordular, diyor...

– Suali sordukları zaman, onların sordukları şeylerin hiçbirine, ben oraya gittiğim zaman dikkat etmemiştim. Fakat, Cenâb-ı Hak o anda perdeyi kaldırdı ve sanki karşımdaymış gibi Mescid-i Aksa'yı görmeye başladım ve cevap verdim onlara, diyor.

Ne kadar pencereleri vardı?.. Kapısı nasıldı?.. Bu gibi sualler soruluyor.

Bu suallerin cevabını da anında görerek veriyor!.. Daha sonra soruyorlar, peki diyorlar:

– O yolda bizim bir kervan var, o kervandan haber ver bakalım?.. Bizce bu daha mühim. Gerçekten gittin mi? Mâdemki gittin, yolda onlara rastladın mı?..

– Evet!.. Filanların kervanına rast geldim. Revha denilen yerdeydi. Hatta bir develerini yitirmişler, onu arıyorlardı. Yüklerinde bir de su çanağı vardı, susadım, o çanağı alıp su içtim. Sonra da aldığım yere koydum çanağı, geldiklerinde sorun bakalım, çanağı bulmuşlar mı?..

– Bu bir işarettir!.. dediler.

Sonra da kervan hakkında başka sorular sordular. Develerin adedini, yüklerini, heyette kimlerin bulunduğunu vs...

Bu defa da gözümün önüne kervan temessül ettirildi; ve sorduklarının hepsine tek tek cevapla kervandan haber verdim.

Buyurdu ki :

– İçlerinde falan filan var, önde de karamtırak bir deve, beyaz bir deveyi güdüyor ve üzerinde de iki tane "harar", iki tane yük var ve falanca gün, güneşin doğuşu ile birlikte buraya gelecekler!..

Onlar:

– Bu da başka bir işarettir, senin doğruluğuna dediler ve o hızla yola çıktılar.

Güneşin doğuşunda kervanı beklediler; tâ ki gelmesin de, yalancı çıksın ve herkese bu yalanı yayılsın, diye...

Derken içlerinden birisi, "Güneş doğduuu" diye haykırdı, bir diğeri de:

– Kervan geliyooor!.. Önünde de o karamtırak deve vaaar!.. Aynen dediği gibi falan var, filan da var!.. deyip saydılar.

Hâl böyle iken, iman etmemişlerin bir kısmı gene iman etmedi!..

Rasûlullâh buyurdu ki :

– Beyt-ül Makdis'de, yani Kudüs'de Kutsal Câmî'de onlardan ayrıldıktan sonra, "Mi'râc" getirildi. Ben, ondan güzel bir şey görmedim ve o getirilen şey, Mi'râc o dur ki, ölümü tadan kişi, intizâr vaktinde gözlerini O'na diker.

Sahibim, beni onun içinde tâ kapılardan bir kapıya varana kadar çıkardı ki, ona "Hafaza" kapısı denir.

Semâ muhafızlarının beklediği, Semâi dünya kapısıdır.

Bilâhare o kapıda Cebrâil de yanımdaydı...

– Kim o?.. denildi.

Denildi ki;

– Muhammed!.. Cebrâil tarafından!

– Peki, çağırıldı mı?..

– Evet!.. dedi Cebrâil ve hemen açtılar.

Beni selâmladılar. Görevli bir Melek semâyı muhafaza ediyor ve O'na İsmail, deniyor. Mahiyetinde yetmiş bin melek ve her birinin mahiyetinde de yüz bin melek var.

Derken, bir erkekle, bir kişiyle beraber oldum ki, görünüşü Allâh'ın halk ettiği günkü gibi!.. O'nda hiçbir şey değişmemiş ve kendisine zürriyetinin ruhu arz ediliyor.

Mümin ruhu ise, hoş bir rayiha!..

– Bunun kitabın illiyin'de kılın, diyor!..

Kâfir ise, habis ruh, habis koku!..

– Bunun kitabını da Siccîn'de kılın, diyor.

– Yâ Cebrâil, bu kim?.. dedim.

– Baban Âdem!.. dedi.

Ve, O bana selâm verdi, hoş eyledi, hayır ile dua eyledi.

Sonra baktım, bir kavim gördüm civarda, dudakları deve dudağı gibi... Bunlara birtakım memurlar bağlanmış, onların dudaklarını kesiyorlar ve ağızlarına ateşten bir taş koyuyorlar. Ağızlarına koydukları bu taş içlerinden geçiyor ve aşağılarından çıkıyor.

– Yâ Cebrâil!.. Bunlar kimler?.. dedim.

– Bunlar, yetim mallarını zulmen yiyen kişiler... dedi.

Sonra baktım, bir kavim var ki, derilerinden sıırım kesiliyor ve ağızlarına tıkılıyor ve yediğiniz gibi yiyin burada da, deniliyor. Bu onlara iğrenç bir şey oluyor.

– Yâ Cebrâil!.. Bunlar kimler?.. dedim.

– Bunlar, o hammazlar, gammazlar ki, insanların dedikodusunu, gıybetini yaparlar böylece insanların etlerini yerler; onların ırz ve namuslarına dil uzatırlar, dedi.

Sonra baktım, bir kavim var ki, önlerine bir sofraya kurulmuş, üzerinde benim gördüğüm etlerin en güzellerinden kebaplar var, fakat etraflarında da cîfeler var. Onlar o güzel etleri bırakıp bu cîfelerden yemeye başladılar.

– Bunlar kim?.. Yâ Cebrâil!.. dedim.

– Bunlar, zina yapanlardır!.. Allâh'ın helal kıldıklarını bırakır da, Allâh'ın haram ettiklerini yerler, dedi...

Sonra baktım bir kavim var, karınları evler gibi şişmiş ve bunlar Firavun'un nesli üzerinde bulunuyor.

Firavun nesli, sabah ve akşam ateşe arz olunurlarken bunlara uğruyor; uğradı mı da, bunlar bir fırlıyor üstüne basılmasın diye; fakat fırlayınca her biri karnının meyline düşüyor ve binaenaleyh Firavun nesli de bunları ayaklarıyla çiğneyip geçiyor.

Cebrâil'e dedim ki;

– Bunlar kimler?...

– Bunlar, riba yiyenler!.. dedi.

Sonra baktım, birtakım kadınlar memelerinden asılmış ve birtakım kadınlar baş aşağı ayaklarından asılmış.

– Yâ Cebrâil!.. Bunlar kimler?.. dedim.

– Bunlar, zina eden kadınlarla, evlatlarını doğduktan sonra öldürenler veya doğmadan öldürenler... dedi.

Ondan sonra ikinci kat semâya çıktım. Orada Yusuf ile buluştum. Ümmetinden kendisine tâbi olanlar etrafında idi. Yüzü, dolunay gibiydi.

Bana selâm verdi "Merhaba!.." dedi...

Sonra, üçüncü semâya geçtim. Orada iki teyzezâde Yahya ve İsa ile buluştum. Giyimleri her şeyleri birbirleriyle benziyordu. Bana selâm verdiler, "Merhaba!.." dediler...

Sonra dördüncü semâya geçtim. İdris'le buluştum. Bana selâm verdi, "Merhaba!.." etti...

Nitekim beşinci semâya geçtim. Orada kavmine sevdirmiş olan Harun ile buluştum. Etrafında ümmetinden birçok teb'ası vardı, uzun sakallıydı. Sakalı neredeyse göbeğine degecekti. Selâmlaşık. "Merhaba!.." etti.

Sonra, altıncı semâ'ya geçtim. Orada Musa ile buluştum. Üzerinde iki gömlek olsa, kılları ondan çıkacak şekilde vücudu kılıydı. Musa dedi ki :

– İnsanlar beni en ekrem kişi diye bilir. Hâlbuki sen varken bana söz söylenmez.

Sonra, yedinci semâya geçtim. Orada İbrahim ile buluştum. Sırtını Beyt-i Mamûr'a dayamış, beni selâmladı.

Ve, bana denildi ki:

– Senin mekânın ve ümmetinin mekânı burasıdır.

Ondan sonra, "Beyt-i Mamûr"a girdim, içinde namaz kıldım ki o "Beyt-i Ma'mûr"a her gün yetmiş bin melek girer, kıyamete kadar dönmezler. Bir daha geri gelmezler.

Sonra baktım bir ağaç var. Bir yaprağı bütün bu ümmeti bürür!.. Bunun kökünde bir menba akıyor ki, iki şubeye ayrılmış.

– Ya Cibrîl!.. Bu nedir?.. dedim.

– Şu Rahmet Nehri... Şu da Allâh'ın sana verdiği Kevser!.. dedi.

Bunun üzerine Rahmet ırmağında yıkandım. Geçmiş gelecek bütün günahlarımdan mağfiret olundum.

Sonra, Kevser istikametini tuttum da Cennet'e girdim!..

Ne bakayım, orada göz görmedik, kulak işitmedik, insan aklına, şuuruna, hayaline gelmedik şeyler var!..

Bundan sonra, Allâhü Teâlâ bana emrini verdi ve elli vakit namaz farz kıldı bir günde!..

Daha sonra, dönüşte Musa'ya uğradım.

– Rabbin ne emretti?.. dedi.

– Üzerime elli namaz farz kıldı, dedim.

– Senin ümmetin bunun altından kalkamaz, git bunu hafiflet, niyaz et!.. dedi.

Bunun üzerine tekrar Rabbime döndüm, hafifletilmesini niyaz ettim. O da bunu on tenzil etti.

Sonra tekrar Musa'ya döndüğümde, Musa;

– Tekrar hafifletilmesini iste!.. dedi.

Tekrar gittim, tekrar azaltıldı; ve sonunda beş vakit namaz farz kıldı.

Bundan sonra Musa:

– Yine başaramazlar, hafifletilmesini iste!.. dedi.

– Artık çok fazla istedim, müracaat ettim, daha fazlasını isteyemem, dedim...

Bunun üzerine bana;

– Beş vakit namaz farz oldu, fakat hasenede elli namazdır!.. Her kim iyiliğe himmet eder de işleyemezse, ona bir iyilik yazılır. O iyiliği işleyene de on iyilik yazılır. Her kim de bir kötülük ederse, o kötülüğü meydana getirmedikçe ona bir şey yazılmaz. Eğer o kötülüğü yaparsa ona bir kötülük yazılır... denildi."

Burada, namaz bahsine ilave olarak şu gerçeği belirleyelim...

Namazlar, beş vakit namaz farz olunmadan evvel, sabah ve yatsı olmak üzere iki vakit namaz kılınıyordu.

Ondan önce de namaz, sadece gece kılınan bir namaz şeklinde idi.

Daha sonra sabah namazı ve yatsı namazı şeklinde günde iki defaya çıktı.

Efendimiz, Nebiliğinin bildirmesinden on sene sonra, bu, **“Mi’râc”** ve **“İsra”** olayı gerçekleşti; bu olayla namaz beş vakte çıkarılmış oldu. Yani, belli bir **tekâmül** bekleniyor kişilerden, beş vakit namaz istenene kadar... **Kurân’da** gördüğümüz bir incelik bu husus!..

Şimdi gelelim **“İsra”** gecesiyle ilgili diğer bilgilere...

Efendimiz (aleyhisselâm)’ın **Mekke’den Kudüs’e** gittiği, **“İsra”** dediğimiz olayı gerçekleştiren araca, **“Burak”** tâbir ediliyor. **“Mi’râc”**a çıkış olayı başlangıçta, **“Mi’râc”** ile...

“Mi’râc” bizim bu günkü anlayışımıza göre, **bir tür boyut değiştirme!..** Madde boyutundan dalgasal boyuta geçerek, o boyutun yaşamını seyretme...

Daha sonraki, **“Allâh’ın huzuruna çıktı”** diye tarif edilen olaydaki **“Mi’râc”** yani **yükseltici** de **“Refref”**...

Bunu böylece öğrendikten sonra, **bu günkü anlayış içinde** olayı nasıl değerlendirebileceğiz?..

Mİ'RÂCİN AÇIKLAMASI

Şimdi bunun üzerinde duralım...

“Mi'râc” konusu bu güne kadar **İslâm**'da, gördüğü kadar düşünebilenler için anlaşılması en zor, en çetrefilli konulardan biri olarak kalmıştır!.. Çünkü buna, mevcut ilmimize göre bir izah yapılmamış.

Böyle bir olay oluyor... Rasûlullâh (aleyhisselâm) bunu yaşadığını söylüyor!..

Bize, ya **O**'na itimat edip, güvenip, inanıp, **“tamam, mâdemki O böyle bir şeyin olduğunu söylüyor, olmuştur. Anlayamasam da nasıl olduğunu, O'na inandığım için, kabul ederim!..”** demek düşüyor!..

Ya da **“bu O'nun uydurmasıdır”** diyerek her şeyiyle **Rasûlullâh'ı reddetmek!..**

Çünkü bu olayın somut bir şekilde izah edilebilmesi için, o şeyin benzerlerinin olması lazım; ki birbirine kıyas yoluyla, olayları birbirine bağlamak yoluyla, bir açıklama getirilebilsin!..

Durum böyle... Ama yine de bu konunun üzerinde biraz durmak gerek...

“İsra” denen olay, yani **bir anda Mekke'den, Mescid-i Aksa'ya gitme** denen olay; evliyanın yapmakta olduğu ve bizim **“tayyî mekân”** diye bildiğimiz olaydır. Mesafenin kısaltılmasıdır. Bu evliyaya, **Allâh Rasûlü** mucizesinden mirastır!..

Yalnız, **“tayyî mekân”**dan farklı bir yönü vardır, buradaki **“İsra”** olayının...

Velîlerin yaptığı **tayyî mekân** iki türdür.

Birinci tür “tayyî mekân”da; bir velî bedenini bırakıp, ruh olarak herhangi bir yere gider; ve orada ruh, bir **madde görüntüsü** verir bir hâlde görünebilir.

Hızır (aleyhisselâm)'ın **günümüzdeki yaşamı bunun benzeridir. Hızır (aleyhisselâm)**, madde boyutundaki biyolojik bedenden, **“berzah”** denilen dalgasal boyutun ışınsal beden yaşamına geçmiş olmasına rağmen; istediği zaman, bu ışınsal bedenini yani **“ruh”**unu, biyolojik bedene dönüştürerek dünyamızda yer almaktadır.

Kısa bir süre sonra dünyamıza geri gelecek olan İSA (aleyhisselâm) da, hâlen **ışınsal bedeniyle dalga boyutta** yaşamaktadır!.. Bir süre sonra **Allâh**'ın hükmü ve iradesiyle bu ışınsal bedeni yoğunlaşarak, biyolojik beden şekline dönüşecek ve böylece dünyamızda yerini alacaktır..

Bunları niye anlatıyorum...

Bilelim ki ışınsal beden, biyolojik bedene dönüşmesi mümkündür; **Allâh'ın dilediği** hâllerde, dilediği kişiler için!.. Mümkün olan bir şeyin de **Allâh'ın dilediği** bu kişiler için gerçekleşmesi son derece kolaydır!..

İkinci tür “tayyî mekân”da, **beden, ruh gücünün oluşturduğu bir koruyucu manyetik alan içine girer**, yani çevresinde koruyucu bir manyetik alan oluşur. Bu koruyucu manyetik alan, yüksek hızın getireceği zararları keser!.. Çünkü aşırı hız bu vücut, normal şartlarda dayanamaz!.. Fakat **O Zât**, belli ruh kuvvetiyle çevresinde belli bir koruyucu alan meydana getirir ve o hız ona zarar vermeden istediği yere gider.

Ancak, burada, **Efendimiz (aleyhisselâm)**'a **has** olmak üzere, orijinal bir olay var ki bu olay, **tayyî mekândan** farklı kılıyor **“İsra”** hâdisesini!.. O da **“Burak”** denen nesne!.. Bir taşıyıcı güç, bir melek!..

Şimdi, bunun sebebi nedir?..

Bir velîde mevcut olan **tayyî mekân** gücünün kat be kat üstünde bir güce sahip olan **Rasûlullâh** (aleyhisselâm), **tayyî mekân** yoluyla yani, bir velîdeki gibi, kendisindeki üstün ruhanî kuvveti kullanmak suretiyle değil de, bu seyahati neden **“Burak”**la yaptı?..

Siz eğer, çok önemli bir misafiri ağırlayacaksanız; o size göre, çok üstün, çok değerli biri ise ne yaparsınız?.. Arabanızı yollarsınız, onu evinden alıp getirirsiniz!.. Bu, onun büyüklüğüne, yüceliğine, üstünlüğüne olan saygının ifadesidir.

İşte burada **“Burak”**, **Efendimiz** (aleyhisselâm)’ın **yüceliğini** ortaya koymak için sunulan bir araçtır!.. Hz. **Rasûlullâh** (aleyhisselâm) kendisindeki kuvvetle gidebilirdi. Fakat, **O’nun** şerefine, **O’na** **“Burak”** denilen bu araç tahsis olunmuş!..

Burada birinci olay, **Mekke’den Kudüs’e** gitmesi...

Oraya, “Burak” denen **taşıyıcı araçla** gitmiştir!..

Orada, gelmiş geçmiş birçok **Nebiler ve Rasûller**, hazır bulunuyordu.

Onlarla beraber orada namaz kıldı... **Rasûlullâh** (aleyhisselâm) imam oldu ve onlara namaz kıldırıldı!.. Bu bildiğiniz şeklî bir namazdan ibaret kulluk değildi yalnızca!.. Bu namaz, bilinç boyutunda yükseliş; ya da bir başka ifade ile **“Hakikat”**inin semâsında özüne erişi sağlayan bir **“URÛC”** idi!.. Bu namaz **“urûc”**un hazırlanışıydı!..

Bu namaz sonrasında, **“Mi’râc”** denilen olay meydana geldi... **Boyut değiştirdi!..**

“Mi’râc”ta evvela Dünya semâsına çıktı.

Öncelikle şunu iyi fark edelim ve anlayalım...

“Mi’râc” yani yükselme ile **“Berzah Âlemi”** de denilen kabir âlemindeki yani semâ katlarındaki gezinti **tamamıyla BOYUTSAL bir olaydır!.. Kesinlikle fizik beden-madde boyutunda cereyan eden bir olay değildir!..**

“Dünya semâsının kapısında...” denildiği zaman, bununla, **madde ötesi boyuta geçiş, yani bir başka ifade ile ervâh (ruhlar) âlemine geçiş** anlatılmak istenmektedir!..

“Ölümü tadan her kişi gözünü mi’râca diker”

şeklindeki **Efendimiz** (aleyhisselâm)’ın açıklaması da buna işaretler!

Dünya semâsı içinde, birtakım ruhların, kişilerin çektiği azapları müşahede etti ki, **Berzâh Âlemi** denen âlem, bu yedi kat semâyı içine alan bir âlemdir!..

Daha sonra da, **Âdem** (aleyhisselâm)’ın ruhu ile karşılaştı.

Ölmüş kişilerin ruhlarının ne hâlde olduğunu orada **Âdem** (aleyhisselâm) müşahede ediyor. **Rasûlullâh** (aleyhisselâm), **Nebiler-Rasûller** ve **şehidler** âyet hükmü ile sâbittir ki, kabirlerinde hapis değillerdir. Onlar serbest dolaşırlar...

Birinci kat semâ dediğimiz gök; 2. kat semâ, 3. kat semâ, yani 7 kat semâ... Güneş sistemi içindeki yedi gezegenin yörüngeleridir. Kısacası **Güneş sistemidir!..**

Güneş sistemi, içinde bulunduğumuz **galakside** bir hiç mesabesinde!..

Son tespitlere, verilere göre; **Samanyolu** adını verdiğimiz **galakside 400 milyar güneş** var. **“İNSAN ve SİRLARI”** isimli kitabı yazdığım zamanki -1984- verilere göre, Samanyolu’nda 100 milyar yıldızın tespiti yapılmıştı. Şu anda (sene 1994), aldığımız verilere göre **Samanyolu’nda 400 milyar güneşin var olduğu** tespit edilmiş.

Bir açıklamasında **Rasûlu Ekrem** şöyle diyor:

“Dünyanız ve yedi kat semâ, Kürsî’nin içinde çöle atılmış bir yüzük halkası kadardır. Kürsî de Arş’ın içinde gene çöle atılmış bir yüzük halkası gibidir.”

Burada bahsedilen, **“Kürsî”** kelimesi ile ifade edilen saha, yapı, bizim **Galaksi** dediğimiz ve **Samanyolu** ismiyle tanımladığımız yapıdır; **bizim tespitlerimize göre... Yani, 400 milyar güneşten, yani yıldızdan oluşan bir sistem...**

Eğer gerçekten, şöyle bir hafsalamızı genişletip de biraz düşünersek, o **400 milyar güneşin içinde bizim Güneş**, çöldeki bir yüzük halkasından başka bir şey değildir.

Ayrıca bu 400 milyar güneş benzerinin meydana getirdiği galaksi gibi; şu andaki tespitlere göre milyarlarla galaksi var!.. 400 milyar güneşten oluşan Samanyolu Galaksisi gibi... Milyarlarla galaksi var evrende!..

İş bu kadarla da bitmiyor!..

Bu yıldızların, galaksilerin her birinde bizim algılayamadığımız dalgasal boyutlarında ve onun da altındaki kuantsal boyutta sonsuz sayıda âlem ve canlı-bilinçli varlık türü mevcut!..

Ve eğer anlayabilirsek, o milyarlarla galaksinin içinde bizim Samanyolu dediğimiz 400 milyar güneşin var olduğu galaksi, çöldeki bir yüçük halkası gibidir.

Nitekim bu konuda Hz. **Rasûlullâh** (aleyhisselâm) şöyle buyuruyor:

FesubhânALLÂH!.. Semâ gıcırdıyor!.. Secde edilmedik bir karış yer yok semâda!..

Elbette bu “**semâ**” tanımlamasıyla “**göze**” hitap eden yapıyı değil, “**berzah**” denilen “**âhîret**” denilen **evrendeki dalgasal boyutu** anlayacağız.

İşte bu milyarlarla galaksiyi **ilminde** barındıran, kapsamına alan yapının **bilinç** yani dinî tâbirle “**İlim Boyutu**”, **tasavvufi deyim**le “**Esmâ Âlemi**” o günde “**Arş**” kelimesi ile izah ediliyor!..

Daha evvelki konuşmalarımızda, üzerinde durduğumuz gibi, şunu hiç hatırdan çıkarmayalım:

Efendimiz (aleyhisselâm), gördüğü, tespit ettiği, hissettiği, aldığı, kendisine vahyolunan bilgileri; o günkü insanların anlayışını da göz önüne alarak, onların hafsalalarının alamayacağı ve inkârlara yol açacak bir biçimde, GERÇEK HÂLİYLE DEĞİL, benzetme yolu, misal yolu, teşbih yolu anlatmıştır.

Dolayısıyla, aklımızın almadığı veya ters düşen bir şeyle karşılaştığımız zaman, **ilkel bir insan gibi hemen inkâr** etmeyip; evet bu böyle ifade ediliyor ama, acaba bu anlatımla neyi anlatmak istedi, diyerek o söyleneni anlamaya çalışalım. **Bu, din konusunun en önemli, püf noktasıdır!..**

Evet!.. Bu **yedi boyut semâyı** aştıktan sonra, sayısız âlemleri gezdi ve bu sayısız âlemlerde çok çeşitli melekleri gördü.

“**Melek**” dendiği zaman iki tür yapı anlayacağız...

Birinci tür yapı; evrende ve içinde bulunduğumuz sistemde var olan her şeyi meydana getiren, bu günkü tanımıyla, **kuantsal** kökenle açığa çıkan yapıdır. “**Melk**” kökünden gelen melek, kuvvet, enerji yapı anlamındadır.

Bildiğimiz gibi enerjinin yoğunlaşması ile kuantlar, mezonlar, nötrinolar, nötronlar, elektron, pozitron, atom ve atom bileşiklerinden, atom moleküllerinden oluşan maddeler...

Evet!.. Biz, herhangi bir madde, dediğimiz zaman, bu madde, beş duyu verilerine **göre, maddedir!..** Yani, “**görece madde**”dir!..

Bugün modern bilim tespit etmiştir ki, **gerçekte madde diye bir şey yoktur!..** Beş duyu dolayısıyla, biz maddenin var olduğuna hüküm veriyoruz. Oysa **gerçekte, evrende var olan her şey, çeşitli dalga boylarındaki mânâlardan ibarettir.**

Her ne kadar 1900’lerin başına kadar, koyu bir maddecilik, “**madde vardır, ötesi yoktur**” görüşü hâkim olsa da, Dünya üzerinde, 1910’lardan, 1920’lerden, bilim dünyasında başlayarak günümüze gelen bilim seviyesi artık, madde diye bir şeyin var olmadığını, sadece, bizim beş duyumuzun maddeyi bize var gösterdiğini, esasında madde denilen her şeyin atomlardan ve atomların da ışık kuantlarından, çeşitli dalga boylarından var olduğunu gösterdi!..

İşte var olan; Dünya üzerinde ve evrende var olan her şeyin meleklerden meydana gelmesi demek, bu dalgasal yapı ve atomaltı boyutun, ışınlarından ve kuantsal enerjiden meydana gelmesi demektir.

Yalnız, burada çok önemli bir husus var. Burayı hiçbir zaman gözden kaçırmamak gerekir.

En azından, olaya basit bir şekilde baktığımız zaman, evrenin tüm katmanlarında, boyutlarda geçerli olan bir “**sistem**” görüyoruz.

Her boyutun, her katmanın kendine has bir “**sistemi ve düzeni**” var!.. Kısaca, evrende kaos yok, kargaşa, karmaşa yok!.. Belki, **sistemin ve düzenin** getirdiği, gerekçesini henüz fark edemediğimiz lokalize kaoslar var; ya da bize öyle geliyor ki gerçekte o da sistemin bir parçası!.. Her şey bir sistem içinde doğuyor, büyüyor, ölüyor!.. Yok olmuyor, bir başka şekle

dönüşüyor!.. **“Yok”** olmuyor, yani **yok olma** diye bir şey evrende yok!.. Çünkü zaten **“yok”**tan var olmuş ve aslı yok olan, hiçbir zaman **“var”** olmadı ki, **“yok”** olsun!.. Bu da bir **sistemin sonucu**; sistem ise bir bilincin ifadesi..

Maalesef, batı bilim dünyasının çok iyi bildiği bu gerçekleri, henüz Türkiye’de bilen adam sayısı parmakla gösteriliyor. Ve... Bugün ilim, artık Batı’dan geliyor... Güneş Dünya’ya batıdan doğuyor(!).

Şu anda **biz**, **“madde var”** diyoruz!..

Bilim dünyası diyor ki:

“Madde diye bir şey yok, bu gözle gördüğümüz, içinde yaşadığımız her şey bizim hayalimizden, şuurumuzun oluşturduğu hayalden ibarettir!..”

Bu varlıkta gördüğümüz her şey, enerjiden, enerjinin yoğunlaşması ile meydana geldiğine göre, demek ki bu varlıkta olan **her şey**, dinî tâbirle **meleklerden meydana gelmiştir!.. Her şeyin aslı melektir!..**

Cüz’i mânâda, zerresel mânâda, senin şu vücudun, trilyonlar kere trilyonlarca meleklerden meydana geldiği gibi, **çeşitli katmanların yoğunlaşması ile meydana gelen ayrı melekler vardır**. Bunu şöyle izah edelim...

Sizin vücudunuz, sayısız hücrelerden meydana gelmiştir. Bu hücreler değişik terkipler şeklinde bileşimler meydana getirerek, bir karaciğeri, bir kalbi, bir mideyi, bir beyni meydana getirmiştir. Karaciğerin görevi ayrıdır, karaciğerin kendine has bir bilinci vardır. O bilincin meydana getirdiği karaciğerin bir çalışma sistemi vardır. Kalp böyle, beyin böyle, mide böyle... Her bir organın kendine has bir bilinci vardır.

Ama, bizim beynimizde oluşan bilinç, buralardaki bu bilinç türlerini algılayamaz. Çünkü onu algılamak için, gerekli açılıma, gerekli kapasiteye sahip değildir. Bunu, basit olarak şöyle izah edelim...

Gözünüz, şu sehpayı görür; ama şu odada, şu salonda boşluğa baktığı zaman bir şey görmez. Hâlbuki şu odada, şu anda, belki milyonlarca ses ve milyonlarca görüntü dalgası var.

Ancak bu odada mevcut olan milyonlarca ses ve görüntüyü, ancak o dalgaların dalga boyuna ayarlı, bir televizyon veya radyo ile tespit edebiliriz!..

O dalga boylarını kulağımız ve gözümüz almaz!.. Çünkü gözümüz, santimetrenin on binde dördü ile on binde yedisi arasındaki dalga boylarını alabilecek kapasite ile kayıtlıdır, sınırlıdır.

Kulağımız ise, 16 ile 16.000 hertz arasındaki dalgaları alabilme kapasitesiyle sınırlı ve kayıtlıdır!..

Bu ikisi arasında çeşitli mânâlar ihtiva eden, milyarlar ve milyarlarla dalga boyu var olmasına rağmen, biz bunlardan gâfil yaşıyoruz.

Burada şu hususa dikkat etmeliyiz!..

Biz, **ilkel bir şartlanma sonucu** olarak, sadece beş duyu verilerini var kabul edip, beş duyunun tespit edemediği verileri yok sayıyoruz!.. Gözle göremediğimizi inkâr ediyoruz!..

Bundan yüz sene öncesine kadar böyle düşünülebilirdi; ancak günümüzde bu tür fikirler geçersiz sayılmaktadır!.. Çünkü, göremediğimiz birçok şeyin var olduğunu kesinlikle biliyoruz artık...

Kesinlikle, tutamadığımız birçok şeyin, var olduğunu biliyoruz!.. Duyamadığımız pek çok şeyin mevcudiyetinden haberimiz var; ne çare ki, bunlarla iletişim kurma imkânımız yok!..

Din bize, 1400 sene öncesinden, Hz. Muhammed (aleyhisselâm)’ın ağız ile bu gerçeği sanki şöyle haber veriyor...

“Sizin, hücresel yapıları bir bedene sahip olmanız gibi; ışınal bedenli yapıyla meydana gelmiş cinlerin var olması gibi; bunun ötesinde, ışık kuantlarından, yani Nûr’dan var olmuş melekler de vardır!.. Ki, evrende, bünyesinde bunları barındırmayan, bunların varlığından meydana gelmemiş hiçbir nesne yoktur!..”

Evrende var olan her birim-nokta, bu ışık kuantlarından meydana gelmiştir. Yani, **meleklerden** meydana gelmiştir!.. Ve bunlar, evrendeki mutlak bilinçten gelen bir şekilde, yapısal özelliklerine göre bilinçli birimlerdir!..

Bu açıklama ne zaman yapıyor?.. **Bundan 1400 sene evvel!.. Kimlere!!!**

Bunu iyi değerlendirebilmek için, 1400 sene öncesinin şartlarının ne olduğunu araştırıp; o günkü insanların nasıl yaşadıklarını, nasıl taşları dikip karşısında tapındıklarını; ayıp olmasın diye kız çocuklarını nasıl diri diri toprağa gömdüklerini; ölen bir adamın karısını oğlunun nasıl aldığını bilmek lazım!..

Böylesine ilkel değerlerle yaşayan bir toplumda, **bugünün ilmiyle bile çözemediğimiz** şifreleri veren, açıklayan bir **Zât!**.. Hz. **Muhammed Mustafa** (aleyhisselâm)...

Ve bu **Zât**, bizim bugün bile hafsalamızın almayacağı birtakım olayları bize anlatıyor.

Aslında bu, büyük bir müjde!..

Çünkü, şu madde boyutundan kurtulmamızdan sonra, şayet belli çalışmalar yaparak ruhumuzu güçlendirebilirsek, nelere ulaşabileceğimizi müjdeliyor!..

Yani, **“Ben bu ruh gücüyle, buralara ulaştım, bunları gördüm, yaşadım. Böyle şeyler var ve bunlar sizin için de mümkün olabilir”** diyor...

“Mi’râc” hâdisesi, bedenle mi oldu, ruhen mi oldu? Anlaşılmamış ve geçmişin bilgileri ışığında çok tartışılmış bir konu...

Kudüs’e kadar olan kısmı **biyolojik yani maddi bedenle** oldu!..

Kudüs’den sonra **“Mi’râc”** olayına çıkış; **“Berzah”** içindeki yolculuğu da **ışınsal bedenle** yani **ruhla** gerçekleşti.

Zira bize intikâl eden bilgilere göre, nice velîler var ki, onlar da benzer türden **“Mi’râc”** yaptılar... Bu değişik âlemlere giderek oradan bilgi topladılar.

Bunlardan biri de **Muhyiddini Arabî**’dir. **“Âlemi Semseme”** -kendisi bu ismi veriyor- denilen bir yere gittiğini; **o âlemin canlı varlıkları ile görüştüğünü, konuştuğunu, sohbet ettiğini, onların Dünya’yı bildiğini, Dünya’dan haberler sorduklarını**, açıklıyor **“Fütûhat-ı Mekkiye”** adlı kitabında...

Evet.. Bu semâlarda yapılan yolculuk da bedenle; fakat az önce belirttiğim üzere bu bir **ışınsal beden!**..

Açıklamamızın birinci bölümünde, meleklerin yapısından söz ederken bunların enerji asıllı, kuantsal, **“nûrânî”** varlıklar olduğundan söz etmişim...

Ayrıca **“nârî”** diye tâbir edilen ise cinler ki, o cinlerin yapısını, **“Ruh-İnsan-Cin-Melek”** isimli 15 nolu kasetimizde geniş boyutları ile izah ettiğimiz için, o konuya da burada hiç girmiyorum.

Şimdi insanın yapısını biraz daha derinlemesine inceleyelim...

İnsan nasıl ki beden dediğimiz yapıyla **hücrelerden** meydana gelmişse, hücrelerden meydana gelmiş bu yapıyı da **Kur’ân** mecaz yollu olarak;

“Yarattı insanı (bedenini) pişmiş kuru balçıktan (elementler).” (55.Rahmân: 14) diye tanımlıyor...

Buradaki **“balçık” benzetmesiyle su-mineral karışımına** işaret ediliyor!.. Hücre yapısı balçık hâlinedir. Yani, mineral yapı ve sıvı yapı!.. Bu ikisinin karışımıdır hücre!.. **“Balçık”** tâbiriyle işte bu gerçeğe işaret ediyor.

Cinleri izah ederken, ne diyordu Kitap...

“Cann’ı da daha önce semum ateşten (gözeneklerden geçen, zehirleyici ateşten; ışınsal bedenle, cehennemdeki ateş, semum kelimesiyle tanımlanmıştır. A.H.) **yarattık.”** (15.Hicr: 27)

diyordu...

Melekleri de **“Nûr”** dan olarak tarif ediyor.

İşte buradaki **“nûr”** dan murat, **“ışık kuantları, salt enerjinin yoğunlaşma spektrumunda 1. basamaktaki hâli”** ...

Biz ise en son basamakta **“madde”** algılayıcı bir yapıdayız!..

Şimdi!.. Dikkat edelim bu noktaya...

MELEKLER HAKKINDA

Bu kuantsal yapı, meleklerin hammaddesi, cevheri, varoluş cevheri...

Fakat, sanmayalım ki bu melekler sadece belli enerji odakları!.. Bunların büyük bir kısmının boyları, boyutları, özbişimleri mevcut!..

Meleklerde, orijinal yapıları itibarıyla dişilik-erkeklik mefhumu yoktur! Neden?..

Gayet basit!.. Onlarda bizim gibi bir madde beden veya madde bedenden oluşan ışınsal bir beden yok ki!..

Bir enerji dalgasının dişiliği-erkeklığı olur mu?.. Düşün!..

Bir telsiz dalgasının, radar dalgasının erkeklığı-kadınlığı olur mu?..

Bunların erkeklığı-dişiliği olmadığı gibi; bunların çok daha alt boyutlarındaki; dalgalı yapının çok daha alt boyutundaki, ışınsal yapıda da elbette ki erkeklık-dişilik diye bir kavram olmaz!..

Bu kuantsal yapıdan meydana gelmiş **“NÜR”** kökenli varlıklarda erkeklık-dişilik olmaz!..

Meleklerin **kanatlarının** olması, hem gerçektir, hem de işaret yollu bir açıklamadır!..

İşaret yollu açıklama olması şu yöndendir... İki kanatlı, üç kanatlı, dört kanatlı, beş yüz kanatlı, altı yüz kanatlı gibi ifadeler bu sayılara tekabül eden **kuvvetleri ve özellikleridir**. Yani, bazı meleklerin üç dört vazifesi vardır, bazılarının üç yüz dört yüz... Nasıl ki insan iki kolludur; yani, iki koluyla iki ayrı iş yapabilir denirse... Elbette bu görevleri yerine getirecek kuvvetleri de vardır, değişik yönlerde...

Nasıl ki bir insanın değişik yönleri, değişik kabiliyetleri, değişik özellikleri vardır. İşte **meleklerde** bu husus, kanat olarak ifade ediliyor.

Bununla beraber, belirli görevleri dolayısıyla sùretlere bürünmüş ve o sùretlerle yaşamlarına devam eden sayısız melekler de vardır.

Burada fark etmemiz önemli olan nokta şudur:

Bizim **algılama kapasitemize GÖRE**, evrende mevcut olan varlıklar üç sınıf olarak insanlara tanıtılmıştır:

1- Melekler...

2- Cinler...

3- İnsanlar...

1- Melekler

Sûretsiz olarak, **“RUH-U MUHAMMEDÎ”** ya da **“RUH-U Â'ZÂM”** isimleriyle işaret edilen orijin ilk varlıktan; **O'nun** ilminde dilediği bir şekilde; **O'nun** enerjisiyle-kudretiyle meydana geldikten sonra; kendilerine takdir edilen yaşam ve görev biçimine uygun olarak evrende yaşamlarına devam ederler... **“NÜR”** yapıları varlıklar olarak vasıflandırılmışlardır.

2- Cinler

Orijinleri “nûr” diye tarif edilen kuantsal enerjinin ışınsal enerji şekline dönüşmesiyle meydana gelen boyutta yer alan; dalgasal bedenli, bileşimlerinin oluşturduğu bilinçle yaşamlarını sürdüren canlı türüdürler.

Cinlere göre melekler, “robot varlıklardır”... Çünkü melekler, varoluş gaye ve görevlerinin dışında bir şey yapamazlar!..

3- İnsanlar

Yapıları itibarıyla, bünyeleri en alt katmanda “nûr”dan; algıladığımız boyutta bildiğimiz biyolojik bedenden; ve nihayet gelecekte yaşamına devam edeceği mikrodalga-holografik ışınsal bedenden oluşmuştur!..

Burada, yani insanın oluşumunda, eğer dikkat ettiyseniz, cinlerin oluşumundan farklı bir yol izlenmiştir.

Cinler, direkt olarak “nûr” boyutunun, “nâr” boyutuna dönüşmesiyle meydana gelmişken... Ve bu yüzden cinler, kendilerini evrende meleklerin daha tekâmül etmiş türü olarak nitelerken...

Buna karşın insanlar, tüm madde dünyası gibi direkt olarak “nûr” yapının yoğunlaşmasıyla meydana gelmiş biyolojik varlıklar olarak madde dünyasına selâm vermişler; akabinde **biyolojik beynin ürettiği dalgasal-ışınsal bedene**, yani “ruh”a kavuşarak ölüm ötesi dalgasal boyutta yaşamlarını sürdürmeye başlamışlardır.

Dünya yaşamından, biyolojik beden boyutundan; ölüm ötesi ışınsal bedene ve dalgasal(wave) boyuta -ruhlar âlemine yani kabir âlemine- geçiş olduğu gibi...

Bir kısım insanlar için de, “cehennem” diye tanımlanan Güneş’in “nârî” denen ışınsal alt boyutundaki dalgasal - ruh beden yaşamından; çok daha lâtif olan “nûrî” bedene dönüşerek; “nûr” yapılı “cennet” boyutuna geçmeleri söz konusu olacaktır!..

Ve bu süreç sonunda insanlar, “nârî” beden kayıtlarından kurtularak, “nûrî” bedenli, fakat bileşimindeki isimlerin elverdiği ölçüde dilediğini yapan ve “Halifetullâh” olan **melekî yapılı varlıklar** olarak yaşamlarını **ölümsüz** bir şekilde sürdürecektirler.

Buna karşın **cinler** ise, geride kalan insanlarla Güneş’in alt boyutunu oluşturan dalgasal boyutta yaşayacaklardır.

Evet konuyu fazla genişletmeyelim... Bir kısım meleklerin kendilerine has, varoluş amaçlarına göre oluşmuş sûretleri söz konusu!.. Fakat bu sûretler konusuna fazla dalmayacağım. Çünkü bizim hafsalalarımız henüz bu konuyu almaz.

Belki bu konuya “**TEK’in SEYRİ**” isimli kitabımızın “**ÜST MADDE**” bölümünde bir miktar daha girdik... Ne var ki, bu arada bilgi birikimimizin daha gelişmesi ve kavrama kapasitemizin genişlemesi gerekli... Çünkü biz şu anda, mevcut şartlanmaların istikametinde, şartlanmaların getirdiği değer yargılarıyla yaşayan birimleriz.

Bu yaşa kadar, anamız, babamız, çevremiz, okulumuz, gazete, televizyon bizi neye şartlandırdı ise, hiç aslını araştırmadan, **muhakeme ve tefekkür etmeden, onları doğru kabul etmişiz eğrisiyle-büğrüsüyle!..** Onun dışında gelen verileri de otomatik olarak reddedip, “Böyle bir şey olmaz, hayır!..” deyip, onlar üzerinde **düşünmekten ve muhakemeden kaçınıyoruz.**

Elbette bu, şartlanma düzeyinde yaşama ilkelliğinin oluşturduğu inkâr!..

Onun içindir ki, meleklerin bu yapısal özellikleri, görünümleri üzerinde daha fazla durmayacağım...

Zira otomatikman, şartlanmalardan oluşmuş yapınızın doğal sonucu olarak inkâra gidersiniz!.. Çünkü henüz şartlanmasız düşünme özelliğine sahip değilsiniz!.. Zira siz düşünce boyutunda bile özgür değilsiniz!..

Özgür düşünmek için, önce kişinin bilincinin, çevresel şartlanmaların getirdiği değer yargılarından arınması gerekir.

Bunu henüz başaramadığımız için, bu konunun detayına girmiyorum.

Yalnız burada, daha önce değindiğim önemli bir noktanın üzerinde durayım...

Evrende, Dünya üzerinde yaşamakta olan tek canlı türü biz değiliz!..

Aksine, Dünya üzerinde yaşayan bizler gibi; bir Ay'ın, bir Merkür'ün, bir Venüs'ün, bir Güneş'in, Plüton'un, Neptün'ün ve Güneş sistemi dışındaki sayısız yıldızların, her birinin kendine has, yaşayan, canlı, şuurlu varlıkları türleri mevcut!.. Ki onlardan da bahsolmamıştır.

Esasen, **evrende, üzerinde canlı şuurlu varlıklar olmayan hiçbir gezegen mevcut değildir!..**

Nitekim **Kur'ân-ı Kerim'de** bunu anlatan âyet:

“...Hiçbir şey yok ki, O'nun Hamdı olarak, tespih etmesin! Fakat siz onların işlevini anlamıyorsunuz!..” (17.İsra': 44)

diyor... Niye anlamıyorsunuz?..

Çünkü siz, beş duyu ile kayıtlı beyninizin algılayabildiği kadarını anlarsınız, sınırlı şartlarda algılama durumundasınız!.. Çünkü beyninizin %5'ini veya %7'sini ancak kullanabiliyorsunuz. Bunun %1 fazlasına çıktığınız zaman algıladığınız âlem çok farklı olur!..

Karanlık bir odada otururken, bir çatırtı bir patırtı duysanız, ödünüz karışıyor!.. Kazara, **cin** denilen bir varlık görseniz, belki geceler boyu uyuyamayacaksınız!..

Hâlbuki bu, bizim dünyamızda, bizim aramızda yaşayan varlıkların sadece bir türü... Bunun gibi sayısız varlıklar var!..

Ama bu konuda da yanılarak, zannediyoruz ki, bizim gibi etten kemikten canlılar var!.. Hayır!..

Bizim gibi etten kemikten canlı, bu Dünya'nın şartlarına göre oluşmuş, ve sadece burada var!..

Buna karşın diğer gezegenlerde de, sayısız canlılar var.. Eğer beynimizi yüksek seviyede çalışma düzenine getirirsek; o yüksek çalışma kapasitesi ile ruhumuzu güçlendirebilirsek; ruhun bedenden özgür, bağımsız hareket kabiliyetini ortaya çıkartıp, bunu tatbikata koyabilirsek; o şartlarda değişik boyutlara, değişik kesimlere, değişik ortamlara gidip onlarla ilişki kurabilmek mümkün olur!..

Ancak bu anlattıklarımın sakın **“Uzaylılarla görüşüyoruz” diyenler** kendilerine pay çıkartmasınlar, çünkü **onlar kesinlikle cinler tarafından aldatılmaktadırlar!..**

Evet, bunu yapamadığımızı, yani beyin kapasitemizi henüz güçlendirmemiş olduğumuza göre, şu anda yapabileceğimize bakalım...

Rasûlullâh (aleyhisselâm) **“mi'râc”**a çıktığı zaman, ışınal dalga boyutuna geçerek, çeşitli gezegen ve yıldızların **İKİZLERİNDE** yani ışınal dalga boyutlarında yaşayan ve **Din'de** kısaca **melek** adı altında söz edilen, değişik boyutlardaki varlıklarla ilişki kuruyor.

Onların yaşam şartlarını, güçlerini, Dünya ile olan ilişkilerini görüyor. Ayrıca gelecekte kişilerin çekeceği azapları gördüğü gibi, cennetleri de görüyor. Cennetlerde insanların ne şekilde bir yaşama gireceğini görüyor.

“AKIL ve İMAN” isimli kitabımızın **“Meleklerle iman”** bahsinde ve meleklerin yapısından söz ettiğim bir konuşmamda; **insanların**, cehennemden geçtikten sonra, **Rahmet** Irmağına dalarak, **ruh beden**in yapısının değişeceğini ve **melekî, “nûrî” bedenlere** kavuşacaklarından söz etmiştim.

Rasûlullâh (aleyhisselâm)'ın açıklamalarında da, cehennemden geçip, cehennemde yapıları yıpranmış kişilerin, **Rahmet** Irmağına daldırılarak yepyeni bir bedenle var olacakları, onların yapılarının son derece şeffaf olduğu, hatta içine bakıldığı zaman iliklerinin görüleceği ifade edilir!..

Bizim anlamayanlar da sorar... “Canım!.. Cennette insanlar var, huriler var, baktığın zaman onların iliğini görüyorsun... Ne gereği var ilik-kemik görmenin?..”

“İlik görmek” diye anlatılmasından gaye, o boyuttaki yapıların şeffaf, lâtif ve **nûrânî bir yapı** olduğudur!.. Yani, bizim bugün bildiğimiz yoğunluklu maddesi bir yapı olmadığı ifade sadedindedir.

Ve insanların, bu boyut değiştirmelerinden sonra; geçtikleri ortamda, **melekî bir yaşam sürecekleri**; bedenlerinin, melekî vasıflarla vasıflanmış melek, yani **“nûr”** yapılı olduğu... Ancak insanların bilinç düzeylerinin bir kısım meleklerden üstün olacağı da ifade ediliyor!..

Bir hususa da açıklık getirmek gerekirse...

Hız **Rasûlullâh** (aleyhisselâm), Cebrâil'i gördüğünü ifade ediyor, **"Mi'râc"**dan dönerken... **"Altı yüz kanadı ile bütün ufku kaplamıştı"** diyor.

Altı yüz kanadı ile bütün ufku kaplayan Cebrâil (aleyhisselâm), bu derece büyüklüğe sahip olmasına karşın; kendi varlığında, **Cebrâil'in** varlığını hissetmeyen **melekler de** mevcut!..

Sen, nasıl vücudunda, bir karaciğerini, bir mideni, hiç hissetmiyorsun, iç organlarının varlığının farkında bile değilsin, dışarıdan söylemeler...

Aynı şekilde, öyle melekler var ki, Cebrâil, o meleğin yanında, yapısı içinde bir melek, bir kuvvet, bir organ!.. Ve O varlık, O'nun varlığını hissetmiyor, farkında bile değil!..

Öyle bir "Melek"ten söz ediliyor ki, insanın ve Dünya'nın varlığından, var oluşundan habersiz!!!

400 milyar yıldızlık galaksinin içinde, Güneş'in yeri nedir?..

Hiç!!!

İnsan bedeni milyarlarca hücreden oluşmuş... Sen, vücudundaki o hücrelerin farkında mısın?..

Hayır! Ama, o bütün hücreler, bütün olarak bir kişisel ruh, kişisel yapı, düşünce meydana getiriyor ve bundan da senin şuurun meydana geliyor. Ama senin şuurun, senin şuurun meydana getiren bu beden parçalarından oluşmasına rağmen, bunun farkında değil!..

İşte bunun gibi, sade insanın ruhu değil, tüm kütlelerin dahi ruhları vardır. Dünya'nın ruhu vardır, Güneş'in ruhu vardır, Merkür'ün, Venüs'ün, diğer planetlerin ruhları vardır.

Bunların ruhu olduğu gibi, bunların tümünü oluşturan Güneş Sistemi'nin de bir ruhu vardır. Boyut boyut!..

Güneş Sistemi'nin bir ruhu olduğu gibi, Galaksi'nin tümüyle bir ruhu vardır!..

Nasıl senin vücudun tek tek hücrelerden meydana gelmiş; ve bu hücreler bileşerek bir beden meydana getirmiş ise...

İşte bunun gibi, "Galaksi" dediğimiz yapının da tek tek hücreleri olan güneşlerden meydana gelmiş bir galaksi ruhu var, bir galaktik ruh vardır...

Galaktik bilinç vardır...

Galaktik bilinçler-ruhlar da birleşerek, **"Kozmik Bilinç"** dediğimiz, **Evrensel Bilinç** dediğimiz **O**, Kozmik Bilinci oluşturur!..

Gerçek odur ki, **"RUH-U Â'ZÂM"** adı verilen **"Kozmik bilinç"** ilmi ve kudretiyle Galaktik bilinçleri-ruhları **kendi varlığından** meydana getirmedir!.. **Hâlâ!..**

İşte, mutlak mânâda **"RUH"** kelimesi, sadece **"O"** varlık, **"O"** yapı için kullanılır.

Öte tarafta, **"insanî ruh"** deriz; **O Ruh'tan** ayırmak için birimsel ruhu!..

Evreni meydana getiren, **"Kozmik Bilinç"** – **"Akl-ı Evvel"** dediğimiz yapının canlılık yönü, varoluş yönü, **"Ruh"** kelimesi ile tanımlanır.

Bir açıklamasında, **Rasûlullâh** (aleyhisselâm) şöyle izah ediyor:

"Allâh'ın öylesine Müheymin Melâikesi vardır ki, onlar, sayısız varlıkların ve meleklerin varlığından bîhaberdir."

Tıpkı senin, vücudundaki organlardan veya hücrelerden bîhaber olman gibi...

Öyleyse bizim, bunları anlayıp idrak edebilmek için iki şeye ihtiyacımız var...

İlkel toplumsal şartlanmaların getirdiği değer yargılarından arınıp, **özgür muhakeme ve tefekkür sahibi olmak...** Daima, yeni karşılaştığımız şeylere inkâr ve red ile değil; ne, neden, niçin, nasıl gibi suallerle yaklaşmak... Bunun için de, günümüzün en son en modern ilimlerine sarılmak...

1400 senedir izah edilemeyen pek çok olay, son elli senenin getirdiği teknoloji ve bilimle anlaşılır hâle gelmeye başladı.

Kısacası, yaşadığımız çağın insanı değil; yaşadığımız **çağın ötesindeki insan** olmak mecburiyetindeyiz!.. Kendi geleceğimiz için!

Bunun için de her türlü reddi bir yana bırakıp, hafsalamızın almadığı şeylere dahi, ne, neden, niçin, nasıl gibi suallerle yaklaşip anlamaya, öğrenmeye çalışacağız. Bunu yapamadığımız takdirde, bizim üstümüzdeki sayısız güçleri bilmemize imkân yok, mümkün değil!..

Melekî kuvve ve kuvvetler sayısızdır.

Mesela, insanın müvekkel melekleri, insana vazifeli olarak verilmiş melekler... Esasen bu konuda, Hz. **Rasûlullâh** (aleyhisselâm) buyuruyor ki:

“Bir çocuk doğduğu andan itibaren, onunla ilgili, onunla beraber olmak üzere bir Melek meydana getirilir. Bir de onunla beraber olan bir Cin’i vardır. O melek onu, melekî güçlere çekmek isterken, o cin de onu maddiyata, süfliyata çeker.

Neticede o kişi ya melekiyeti kazanır, melekler âlemine yükselebilecek düzeye gelir. Veyahut da Cin’e yani şeytana tâbi olarak, kendini madde beden kabul edip, bu süflî madde dünyasında kaybolur, boğulur gider.”

Bu iki meleğin dışında ayrıca, iki de **“Kiramen Kâtibeyn”** denen, sağ ve sol omuzda diye anlatılan bu iki meleğin vazifesi, dinî tâbirle sevap ve günahları yazma olarak anlatılır.

Buradaki **“sevap ve günahları yazmak”** diye anlatılan olay, bizim genelde anladığımız mânâda bir kalemle bir yazı mahalline yazmak değil, elbette!..

Bildiğimiz gibi, insanın sağ yönünde, Çinlilerin 2000 sene önce tespit etmiş olduğu, vücudun sağ yönünde, **“Akupunktur”**un esasını getiren pozitif yük vardır. Sol yanında da negatif yük vardır.

Kişinin kendini madde ötesi yaşama hazırlamasını sağlayan fiil ve düşünceleri, çevresine verici fiil ve düşünceleri, pozitif yük ağırlıklı olarak, beyinde düşünülür ve bunlar dalgasal yapıya çevrilerek **ruhta kayda alınır!..**

Ruha yüklenen bu pozitif yüklü dalgalar, kişinin ruhunun Dünya’nın manyetik çekim alanından kurtulmasına ve cennetlere açılmasına vesile olan güçtür!..

Buna mukabil, kişinin, alıcı, kendine toplayıcı, Dünya ve maddeye yönelici düşünce ve eylemlerinden oluşan fiilleri ve düşünceleri, **günah** diye nitelendirilir; ve bu menfi, negatif ağırlıklı dalgaların meydana getirdiği dalgasal üretim, **ruha negatif olarak yansır** ve bu da kişinin madde dünyasına bağlılığını, çekimini artırır.

Dolayısıyla, madde dünyasına ağırlıklı olarak bağlanan bu ruh, neticede madde dünyasından kopamaz ve o nispette de Dünya ile birlikte Güneş’in dalgasal boyutuna girerek orada büyük azaplar çeker.

İşte, kişideki pozitif ve negatif yükün kaynağı, din terminolojisinde; kişinin günahları ve sevaplarını yazan **“iki omzundaki iki melek”** diye tarif edilmiştir.

Bunun gibi sayısız melekler vardır... Hz. **Rasûlullâh** (aleyhisselâm) bir açıklamasında buyuruyor ki:

“İnsanların sayısının on katı cin; cinlerin sayısının da on katı melek yeryüzünde dolaşmaktadır.”

Yani, beş milyar insan varsa, elli milyar cin, beş yüz milyar da melek var aramızda!..

Muhyiddini Arabî, bunu, üstün alıcı güçleri ile tespit ederek, diyor ki:

“Bir secde mahalli kadar, fezada, semâda, boşlukta yer yok. Meleklerden hâli yer yok!..” diyor.

Ve bunların çoğu ile de görüşüyor... Konuşuyor... Böyle bir Zat!.. **Allâh** bize de nasip etmiş ola; ne diyelim...

Bizim göremediğimiz, **cin** denen varlıkları, mesela kediler görebiliyor... Ama bizim gözbebeğimiz, o dalgaları, o dalga boyunu alamıyor.

Birçok hayvanlar çeşitli melekleri görebiliyor, algılayabiliyor, ama biz alamıyoruz.

Oysa bizde öyle bir beyin var ki, eğer bu beyni iyi kullanabilirsek, bütün varlıkları ve bütün cinleri, melekleri görüp, algılayabilecek kapasiteye sahip olacağız...

Öyleyse, bizim yapacağımız şey, inkârı terk edip, anlama yoluna yönelmek...

Hz. **Rasûlullâh** (aleyhisselâm), "**Mi'râc**"da, bu melekler âlemini seyrettikten sonra, müşahede ettikten sonra, akıl almaz yaşantılarını seyrettikten sonra, Rabbinin huzuruna çıktı. **Rabbini gördü!..**

Rabbini görme mevzusu, zamanına göre tartışılan bir konu!..

Kimi diyor ki, "**baş gözü ile gördü!..**" kimi diyor ki "**baş gözü ile görmedi, kalp gözü ile gördü!..**"

Bundan önceki sohbetlerimizde, kitaplarımızda, özellikle, "**Hz. MUHAMMED'in açıkladığı ALLÂH**" kitabında; **Allâh** ismi ile kastedilen varlığın, görülebilmesi mümkün olmayan, sınırsız sonsuz "**TEK**" varlık olduğunu açıklamaya çalıştık, idrak edebildiysek ettik...

GÖRÜLEN, “VECHİ”DİR!

Buna mukabil, **Kur’ân-ı Kerîm**’de bahsedilen:

“...feeynemâ tüvellû fesemme VECHULLÂH”

“**Ne yana dönersen Vechullâh karşındadır** (Allâh Esmâ’sının açığa çıkışıyla karşı karşıyasın)!..” (2.Bakara: 115)

âyeti gereği, **Rabbinin vechini** görmesi hiç de imkânsız değildir!..

Allâh’ın, Zât’ı itibarıyla görülmesi imkânsızdır!..

Ancak, İlâhî **Zât’ın** çeşitli vasıflarının ve özelliklerinin aşikâr olduğu mahaller söz konusudur!..

Esasen, **Rubûbiyet** mertebesi; “**Rab**” ismi ile işaret ettiğimiz “**Rubûbiyet**” mertebesi, çeşitli mânâların belli sûretler şeklinde görülmesi hâlidir.

Nitekim, rüyasında Cenâb-ı Hakk’ı görenler de vardır, belli bir sûretle!..

Nitekim, Hz. **Rasûlullâh** (aleyhisselâm) da bir gün, bir rüyasında:

“**Ben, Rabbimi genç bir delikanlı sûretinde gördüm**” diyor...

Yani, Rabbanî mânâların, Cenâb-ı **Hakk’ın**, o kişiye açmak istediği mânâlara uygun bir sûretle görünmesi mümkündür!..

Burada, Hz. **Rasûlullâh’ın Rabbini** görmesinden murat, görmek istediği mânâlara uygun bir sûret ile Rabbinin Hz. **Rasûlullâh’ın** karşısında olması demektir.

Yoksa, **Allâh’ın** belli bir sûretle ortaya çıkan bir **tanrı** olması değil!.. Burayı yanlış anlamayalım!.. Burası çok, çok önemli bir nokta!..

Cenâb-ı **Hak**, ortaya koymak istediği, aşikâr etmek istediği mânâlara uygun bir sûretle Hz. **Rasûlullâh’a** görünmüştür. Ve buradaki görüş, zâhir göz bebeği ile değil, **beynin üst alıcı devrelerinin oluşturduğu özel bir algılama sistemiyledir... Ve görmüştür de!..**

Ve hatta bu görmenin ötesinde, öyle bir görüş hâsil olmuştur ki, âfakta ve enfüste, yani karşısında ve özünde, karşılıklı olarak görülen bir müşahededir.

“**Mi’râc**”da, Hz. **Rasûlullâh, Rabbi ile** karşı karşıya geldiği zaman Hz. **Rasûlullâh’a**:

“**Et tahiyyatu el mubareketu ves selâvatu vet tayyibat**”

demiştir.

Buna karşın, **Rabbinden kendisine gelen cevap**:

“**Es Selâmu aleyke eyyühen nebiyyü ve rahmetullâhi ve berekâtuh**” olmuştur.

Bunun üzerine **âlemlere rahmet olarak var kılınmış Hz. Muhammed Mustafa** (aleyhisselâm);

“Es Selâmü aleyna ve âlâ ibâdillâhis sâlihîn”...

“Selâm”, **Allâh’**in bütün ibâdına, **Allâh’a** kulluk eden bütün varlıklara da yaygındır... Anlamında cevap vermiştir.

Ki, namazlarda son oturuşta ve orta oturuşlarda, okuduğumuz, **“Et tahiyat”** diye bildiğimiz duadır bu... Esası bu, **“Mi’râc”**da meydana gelmiştir. Cenâb-ı **Rasûlullâh** (aleyhisselâm)’ın **Rabbi** ile konuşması neticesinde...

Ondan sonra bize de şehâdet gereklidir elbet;

“Eşhedü en lâ ilâhe illâllâh ve eşhedü enne Muhameden abduhû ve Rasûluhû”...

Burada bir nükteyi işaret ederek geçeceğim, derinine girmeyeceğim...

İstidadı olan, istidadı ölçüsünde bunu değerlendirebilir.

Bütün müminlere namazda, **“Et tahiyatu”**yu okumak şarttır. **“Et tahiyatu”**da siz;

“Et tahiyatu lillâh, ves salâvatü vet tayyibât”

dersiniz ve **Rabbinizden** karşı cevap gelir;

“Es Selâmü aleyke eyyühen nebiyy!..”

Burada bir açıklamaya dikkatinizi çekeyim... Hz. **Rasûlullâh** (aleyhisselâm) buyurur ki :

“Cenâb-ı Allâh, benim nûrumu yarattı ve bütün mahlûkatın nûrunu da benim nûrumdan halketti...”

O’nun Nûr’undan halk olan bütün mahlûkatta, O’nun Nûr’u mevcuttur!..

Dolayısıyla, **Cenâb-ı Hakk’tan**; **“Es Selâmü aleyke eyyühen nebiyy”** hitabı gelen mahal, sizdeki Hz. **Nebiyullâh’ın** mâkamıdır!..

Ama, bu mâkam size örtülü kalırsa, siz **cennetteki basîret ehlinden** olmazsınız. Eğer bu mâkam açılırsa size, o zaman cennetin kemâl ehlinden olursunuz.

Öyleyse, ilâhî hitabın niçin bizler tarafından da okunduğu ve tekrar edildiğini çok çok iyi düşünmek lazım!..

Niye lazım?.. Çünkü:

“Namaz müminin mi’râcıdır” buyuruluyor...

“Mi’râcı olmayanın namazı olmaz!..” diyor, **Abdülkâdir Geylânî** Hazretleri, **“Risâle-i Gavsîye”** isimli eserinde...

“Mi’râc” namazdır!.. Namaz ise **“Mi’râc”!**.. Öyle ise namazın amacı **“Mi’râc”!**..

“Mi’râc”ı yaşayan ise, **“devamlı namaz”** hâlidir!..

KENDİNİ TANI

Siz, **namaz** ile “**Mi’râc**”a çıkarsınız; “**Es Selâmü aleyke eyyühen nebiyyü**” diyen “**Zât**”, size değil, “**meretebe-i Nübüvete**” demiş olur bunu!.. Eğer kaldırırsanız **kendinizi aradan**, ortaya çıkar sizin bâtınınızı oluşturan “meretebe-i Nübüvete”...

Zira holografik esasa dayalı olarak evren var olduğu içindir ki, evrende var olan her meretebe, boyut ve katman, her zerrede mevcuttur!..

Nitekim bu yeni fark edilen gerçeği **1400** küsur yıl önce **Muhammed Mustafa** (aleyhisselâm) şu cümleyle vurgulamıştır:

“ZERRE, TÜMÜN AYNASIDIR!..”

Bu da bir mucize-i **Rasûlullâh**’tır!..

Daha derinine inmek istemiyorum...

Bu işin daha böyle birtakım “**sır**” noktaları da mevcut!..

Merak eden bu konuları araştırın. Buralarda ne gibi işaretler, ne gibi yücelikler, ne gibi gizli sırlar var, onları bulsun, öğrensin!..

Özellikle “**Holografik**” yapının ne olduğu iyi anlaşılırsa, **tasavvufun hangi bilimsel temele dayandığı** daha iyi kavranılır.

Bunları yaşamadan giden, önceden giden milyarlarla birimler gibi geçer gider!..

Hazinenin üstünde, aç olarak ömrünü tüketir, geçer gider nice ve niceleri gibi!.. Oysa, oturduğunuz koltuğun altında, dünyanın bütün değerlerine değışilmeyecek bir hazine yatıyor!..

Yani, sizin “**Ben**” dediğiniz bu varlığın derinliklerinde, “**Kozmik Bilinç**”in tüm ilmi ve sırları mevcut!..

Fakat siz önce, **KENDİNİZİ TANIYIN!..**

Varlığınızdaki **Evrensel Şuur**’dan habersiz olarak; kendinizi et-kemik, aynada gördüğünüz sûret sanarak bu dünyadan geçip gidiyorsunuz.

Oysa, evreni meydana getiren o müthiş, muazzam güç sizin her zerrinizde, bütün özellikleri ile mevcut!..

Ne çare ki!.. Geçici zevkleri seçmek suretiyle onlardan mahrum bir hâlde günlerimizi geçiriyoruz...

Evet!..

Hz. **Rasûlullâh**, “**Mi’râc**”da “**Kab-ı Kavseyn**” denen, beşeriyetin tümüyle yok olma durumunda, âdeta bir yayın iki ucu, hatta daha da ötesi, “**Ev ednâ**” tâbiriyle ifade edilen mâkamda, “**Rabbi**”yle karşılaştı...

“**Kab-ı Kavseyn, ev ednâ**” denen bu mâkamda, Hz. **Rasûlullâh**, tüm varlığının eriyip gittiğini, varlıktaki **Mutlak Tek** varlığın, **Hakk’ın varlığı olduğunu** müşahede etti...

Ve bu müşahedenin, bu yaşantının, bu hissedişin ötesinde, gecelediği Ebu Tâlib’in kardeşinin evi olan **Ümmü Hani**’nin evinden sabahleyin çıkarken;

“Beni gören Hakk’ı görmüştür!..”

sözleriyle bir gerçeği ifade etmek istedi..

Öyleyse, Hz. **Rasûlullâh**'a nasip olan bu **"Mi'râc"**; eğer namaza, beşeriyetten arınmak suretiyle, şuur boyutunda, tefekkürün derinlikleri ile girilirse, kişiye de nasip olan bir **"Mi'râc"** olur ki; o **"Mi'râc"**ın neticesinde, teşehütte de, **"Ettahiyatü"**yü okur...

Rabbi ile karşı karşıyadır!..

Rabbi, enfüsüyle - âfakıyla ona;

"Es Selâmü aleyke eyyühen nebiyyü ve rahmetullâhi ve berekâtuh" der.

bunun sonucunda da bize şunu demek düşer:

"Şehâdet ederim ki, tanrı yoktur sadece Allâh var; ve Muhammed O'nun Rasûlü'dür!.."

"HZ. MUHAMMED'İN AÇIKLADIĞI ALLÂH" ile **"AKIL ve İMAN"** kitaplarında tafsilâtlı bir biçimde açıkladığımız üzere, söylediğinin farkında olmadan **"Eşhedü en lâ ilâhe illâllâh"** demekle, **"şehâdet edilmiş"** olmaz!..

"Haydi.. Aşk ile şevk ile bir daha..." demekle de, **"Eşhedü en lâ ilâhe illâllâh"** denmiş olmaz!..

Bu kelimelerin, cümlelerin mânâsını anlamak; idrak etmek; ve ondan donra da **idrak ettiğini ifade sadedinde, bu kelimeleri dile dökmek** gerekir!..

Aksi takdirde, mânâsı anlaşılmadan, idrak edilmeden, bir papağanın veya bir teyp bandının tekrarı gibi tekrardan öteye gitmez, bu kelimeleri söylemek...

SADECE DEME... YAŞA!

Bu vesile ile bir hususu daha vurgulamak istiyorum...

Yüce Kitabımız **Kur'ân-ı Kerîm**'de "KUL=De ki" ifadesi ile başlayan çeşitli "yöneliş" ve "kavranılması istenen gerçekler" formülleri var.

Mesela "Kul hu vallahu Ahad..." âyetleri gibi...

Mesela "Kul euzü BiRabbın Nâs..." âyetleri gibi...

Dikkat ediniz!..

Burada bu kelimeleri ezbere veya bir yerden okuyarak kuru kuruya tekrar etmemiz istenmiyor!..

Buralarda, yani "KUL" kelimesinin geçtiği yerlerde bizden istenen şey, bu kelimedden sonra anlatılan mânânın tarafımızdan idrak edilerek, gereğinin yerine getirilmesidir!..

Yani ana amaç, o kelimelerin anlamının kavranarak, içimizde hissedilerek gereğinin uygulanmasıdır!..

ALLÂH'ın içinizde hissedilerek O'na yönelinmesi, O'ndaki gücün açığa çıkartılarak o problemin çözülmesi öneriliyor; ve bu yüzden de yönelişin gafletle değil, bilinçli olarak gerçekleştirilmesi esastır!..

Ayrıca bu vesileyle şunu da vurgulayayım...

ALLÂH'a yöneliminizi daima dışa, yukarı, öteye doğru değil; içinize, özünüze, varlığınızdaki Rabbinize doğru yapmaya çalışın; O'nunla içinizden konuşun!.. Bu istikamette yöneliş size çok güzel gelişmeler getirecektir, görecek ve yaşayacaksınız inşaALLÂH!..

Evet!..

Hz. **Rasûlullâh** bu müşahedesinin, mükalesinin neticesinde, **ümmetinin kurtuluş çaresi, vesilesi olmak üzere beş vakit namaz** emrini aldı. O ana kadar sabah ve yatsı namazı farz idi ve sadece sabahla yatsı namazı kılıyorlardı...

Daha önce açıkladığım gibi namaz önce 50 vakit olarak önerildi, daha sonra da 5 vakte indirildi...

Şimdi!.. Bugün bir kişi 5 vakit namaz kılamıyorsa, hiç namaz kılmamasın mı?..

Bu anlayış yanlış ve bâtıldır!..

Eğer 5 vakit namaz kılamıyorsan, hiç değilse 4 vakit, 3 vakit, 2 vakit, 1 vakit kıl!.. **Ne kadar kılabiliyorsan o kadar kıl!..**

Fakat mühim olan, en azından bir vakit de olsa kılmak şarttır!.. Çünkü bu, kişinin samimiyetini, iyi niyetini, gösterir.

Sizin bir kişiye beş milyon lira borcunuz varsa, elinize elli bin lira geçtiğinde bu parayı borçlu olduğunuz kişiye öderseniz, bu davranışınızla, borcunuzu ödeme konusundaki gayret ve içtenliğinizi ortaya koyarsınız. Ama elinize geçen paranın hiç olmazsa bir kısmını borcunuza karşılık ödemek yerine, tamamını birtakım zevkleriniz için harcarsanız, borçlu olduğunuz kişiye karşı samimiyetinizden söz edilemez ve hiçbir zaman o kişi de sizin içtenliğinize inanmaz!.. Sizi, yalancı, ikiyüzlü olarak tanır.

Öyleyse...

Bir kişinin 5 vakit namazı kılamıyorsa dahi, en azından 2 vakit veya 1 vakit de olsa kılması zorunludur!.. Bu onun inandığının kendine olan ispatıdır.

Gündüz vakit bulamasa dahi bir insan; nasıl olsa sabah kalktığı zaman, elini yüzünü yıkıyor... İlaveten, bir de ayağını yıkarsa abdest almış olur. Bu abdesti aldıktan sonra, 2 rekât sabah namazı ki, bunu illa sabah beşte, altıda kılamadıysa, sabah uyandığın zaman da kılabilir... Böylesine bir kolaylığı da vardır.

Alt tarafı iki rekât sabah namazı; bir “El hamdu...”, bir “Kul huvallâh...” okuyarak kıldığınız zaman, namaz iki dakika tutar. Elbette bir insanın, benim iki dakika vaktim de yok demesi mümkün değildir!.. Her insan, sabahleyin iki dakika vakit bulabilir, namaza zaman ayırabilir.

Öyleyse, hiçbir şey yapamıyorsak, hiç olmazsa 2 rekât sabah namazını kılıp, “bu kadar yapabiliyorum!..” demeye yüzümüz olsun.. Ki o iki dakikalık, o iki rekât namazla, demin bahsettiğimiz kelimeleri, cümleleri okuyalım, o mânâları hiç değilse bilincimize, şuurumuza, hafızamıza yerleştirelim ki, zamanı geldiğinde o mânâlar inşâALLÂH daha güçlü olarak ortaya çıkar.

Evet...

Bu “**Mi’râc**” olayını yaşadıkten sonra Hz. **Rasûlullâh**, gerçekten insanlar için büyük bir imtihan vesilesi oldu...

Birçokları, hafsalaları almadığı için, böyle bir olay olabileceğini inkâr etti. Bu olayı gerçekleştirdiği yönüyle düşünüp, anlayıp, idrak edebilen birçok kişi de çok yüksek mertebelere ulaştı!..

Kimini inkâr, ebeden mahrumlardan kılarken; kimini de tasdik, en yüce mertebelere ulaştırdı...

O, imanı tasdik sayesinde, en başta, Hz. **Ebu Bekir**, “**Siddîkiyet**” vasfını aldı. Hz. **Ebu Bekir es-Siddîk** diyoruz. **Siddîkiyetin** mertebesi odur ki:

“Yeryüzündeki bütün insanların imanı terazinin bir kefesine, Ebu Bekir’in imanı öbür kefesine konsa, Ebu Bekir’in imanı ağır basar...”

diyor, Hz. **Rasûlullâh**...

Bunun getireceği neticenin bir tanesi de şudur:

İnsan, hiçbir zaman, o ana kadar için öğrendiklerinin; hafızasına girmiş olan verilerin sonucu ile, söylenen herhangi bir olayı inkâr etmemelidir!..

Evet, senin bu ana kadar bildiklerin, böyle bir şeyi idrak etmene müsaade etmeyebilir; ama, yarın yeni öğreneceğin birtakım şeyler neticesinde onu bal gibi de kabullenmek mecburiyetinde kalabilirsin.

Öyleyse, niye bugün inkâr?.. İnkâr etme!.. “Evet, böyle bir şey olabilir, ama ben şu anda bunu anlayamıyorum, idrak edemiyorum, araştırıyorum, aslını ve nedenini” de!.. Ve, müspet yaklaş!..

HALİFE İNSAN; ERKEK-KADIN

Çünkü; bak!..

“‘HÛ’ ki sizi arzda halifeler olarak meydana getiren...” (35.Fâtır: 39)

diyor Kur’ân’da...

Burada çok önemli bir nokta, erkeklere ve kadınlara çok büyük müjde var. Arzda erkekleri halife olarak meydana getiren, demiyor!...

Öyleyse, “Halife” olma, yani ilâhî özelliklerle bezenmiş olma hâli, her bir insana verilmiş!..

Şu bildiğimiz maddi güçler ötesinde, ilâhî güçler, hepimizde mevcut!..

Yok; ben sadece et-kemikten ibaretim; dersen, sen bu güçlerin hiçbirini bilip, bulup, ortaya çıkaramazsın... İnkârın, seni bu güçlerden mahrum bırakır!..

Buna karşın, “mâdemki böyle deniyor, bu güçler bende var, inanıyorum” deyip de bunları araştırmaya, bu yolda çalışmaya başlarsan, bunları peyder pey ortaya çıkarırsın, başarırsın...

Bu güçlerin en başında **ilim gücü** gelir.

Bak!.. Dün bilmediğin birçok şeyleri bugün öğreniyorsun... Bugün bilmediğin birçok şeyleri de yarın öğreneceksin!..

“Her şey benim bildiklerimden ibarettir, başka bir şey yoktur!..” der kendini yeniye karşı kilitlersen, daha fazlasını asla elde edemezsin... Burada tıkanır kalırsın!..

Ama, “benim bildiklerimin ötesinde, bilmediğim pek çok şeyler var, bunları da öğreneyim!..” der; haddini bilersen, gün be gün yeni şeyler öğrenirsin.

“ALİYM” ismiyle işaret edilen **ilim** gücünden başka, “MÜRİYD” ismiyle işaret edilen **irade** gücün de var!..

Senin bundan on sene evvel, **irade** gücün ne kadar basit şeyler yapmaya yetiyordu?.. Geçen on sene içinde **irade** gücün sana neleri getirdi?.. Dün “yapamam!..” dediğin, neleri bugün rahatlıkla yapabiliyorsun?.. Nasıl?.. **irade** gücünü kullanarak!..

Esasen, bu **irade** gücü dediğimiz güç, “melekî” diye tâbir edilen güçlerin bir tanesi...

İşte “Mi’râc” ile insan bu “melekî güçleri” de tanımış olur.

Peki ya “Mi’râc” yapamayanlar?..

Onlara da bir hak tanınmış!..

“KADİR Gecesi”

Nedir bu “Kadir” gecesi..?

“KADİR” GECESİ

“Kadir” gecesinde ne oldu?..

“Kadir” Gecesi nedir?..

Bir arkadaşımız bir soru sordu.

“Üstadım, yeryüzündeki birtakım olaylar, birtakım üst planlar tarafından mı idare ediliyor?.. İnsanların genel idaresi, Dünya üzerinde olan olayların yönlendirilmesinde görevli olan birtakım görevliler söz konusu mu?.. Böyle bir şey var mı? Varsa, nasıl oluyor bu iş?..”

Bu soru “Kadir” konusu ile de bağlantılı, dolaylı olarak... Dolayısıyla konumuzun bir detayı olarak buna da değinelim...

“Kadir” gecesini hakkında, Kur’ân-ı Kerîm’de bir süre var; “Kadr Sûresi”...

“İnnâ enzelnaHU fiy LeyletilKadr;”

“Gerçek ki biz inzâl ettik onu KADR gecesinde” (97.Kadr: 1)

“Kadir” gecesinde, gecenin kadrinde, biz onu inzâl eyledik...

Burada, hemen herkesin ilk aklına takılan olay şudur;

Niçin “Biz, onu” diyor?.. “Ben, inzâl ettim onu” demiyor da, “Biz inzâl ettik onu” diyor?..

Buradaki “Biz” hükmü, Efâl=fiiller âlemindeki kesret hâliyle alâkalı bir olaydır. Yani, çokluk ile ilgili bir olaydır.

Çokluk âleminde, yani sayısız birimlerden oluşmuş, sayısız varlıklardan oluşmuş âlemde olan her şey, bir vesile ile oluşur. Her şey bir şeye vesile ile olur! **Ama o, her bir şey, varlığını Hakk’tan alır; O’nun varlığıyla kaîmdir. Orijini, aslı itibarıyla o şeyler varlığını Hakk’tan alır!** Ancak kendi yapısal özelliğine uygun olarak, o şeyi meydana getirir, ortaya çıkarır.

İşte bu tür oluşlar için Kur’ân-ı Kerîm’de “Biz” tâbiri kullanılır.

“Fiy leyletil Kadr...”

“Kadir” sûresi, gecenin içinde, gecenin kadrinde biz onu inzâl eyledik...

İnzâl olunan şey, Kur’ân!..

Kurân’ın inzâl olması demek; her ne kadar basit dilde “indirmek” diye tercüme edilir ise de “inzâl”, esas itibarıyla “nüzüûl” denen şey, boyutsal bir olaydır!..

Mekânsal yani bir yerden bir yere şeklinde değil!..

Bu gecede, “Kadir” anı denilen öyle bir an vardır ki, o anda mevcut ışınımı kullanabilen, değerlendirebilen kişi, melekî boyutla iletişim kurar ve melekî boyuttan kendi öz’ündeki Hakk’a yönelip, kendi öz’ündeki Hakk’ı bulur!.. Özü olan Hak ile o andaki perdeler ortadan kalkar!..

“Kadir” kelimesi “güç yetirmek” anlamında olup, “hükmü kaza, takdir, tazyik, azametli şeref” mânâlarını da taşır.

Biz, özellikle “Tazyik” yani “**SIKMA**” anlamı üzerinde duracağız. Bu anlamdan rahmetli Elmalılı Hamdi Yazır da tefsirinin 5971. sayfasında bahsetmiştir...

“Kadir” anının değeri şu sebeptedir ki;

Meleklerin oluşturduğu yüksek ışınımın meydana getirdiği “**SIKMA**” sonucunda uyanıkların beyin çalışma hızında bir artış oluyor; artan beyin gücünün neticesinde de, kişinin **Hakk**’ı kendi özünde bulması söz konusu olabiliyor... Ve hatta o anda, kendisinde o talebi ortaya koyanın, **Hak** olduğunun farkına bile varabiliyor!..

Bakin ne diyor **hadîs-i kudsî**’de...

“Bir kulum, yararlı ibadetlerle bana yaklaşır; öyle ki, ben o kulumu severim. O’nun görür gözü, işitir kulağı, söyler dili, tutar eli, yürür ayağı olurum”...

Yani, **onun gözünde gören, dilinde söyleyen, Ben’im!**..

“**KADİR**” kelimesinin mânâsını ve bu kelimenin işaretini anlamaya çalışırken, Hz. **Rasûlullâh** (aleyhisselâm)’a “**OKU**” hükmünün de **melekî “SIKMA”** ile birlikte geldiğini hatırlayalım... “**HZ. MUHAMMED NEYİ OKUDU**” kitabındaki bilgileri göz önüne alalım...

İşte, o genel “**SIKMA**” hâli olan zaman, kişinin o anı, “**Kadir**” hâlidir!..

Bu “**SIKMA**” sürecinden herkes kendi istidat ve kabiliyetine göre yararlanır...

Kimi de “**SIKMA**”nın sonucunda, kendisiyle **Hakk**’ın aynı **TEK** olduğu; kendi izafi, birimsel varlığının var olmadığını idrak etmesi neticesinde, varlığındaki varlığın, **Hak** olduğunu hisseder, yaşar!.. O’nu yaşayan **Hakk**’ın kendisidir!..

Hakk’ın isteğine, iradesine, **EMRİNE** de hiçbir varlık karşı koyamaz!..

Bu, “**Kadir**” hâline en yakın hâl, “**Mi’râc**” hâlidir...

“**Mi’râc, kişinin Rabbine vâsıl olduğu andır.**”

“**Namaz, müminin mi’râcıdır**” deniyor...

Namaz, niçin müminin mi’râcıdır?..

Namaz, ayakta dururken okunan sûreyle, âyetle başlar, **secde** ile tamamlanır.

Secde için Hz. **Rasûlullâh** (aleyhisselâm) diyor ki:

“**Secde, kulun Allâh’a en yakîn olduğu hâlidir.**”

O anda **Allâh ile kulu arasındaki perde kalkar!**.. Ve secdede edilen duayı Cenâb-ı **Hak** geri çevirmez!..

Secde nedir?..

Secde, kişinin, kendi varlığının, benliğinin var olmayıp; gerçekte var olan **Tek** varlığın **Allâh** olduğunu idrak etmesi, hissetmesi hâlidir.

“**Secde**”nin mânâsı; nasıl normal bir insan, ayakta dururken tüm varlığı ile varsa, buna karşın **secdede** de tam bir “**yok olma**” hâli var!.. Vücudu ortadan kalkıyor, kapanıyor... İşte fizikman yok olma gibi... **Secdenin “sırrı”** mânâsı da, kişinin kendi varlığının var olmadığını, idrak etmesidir.

Ne anlıyorsun o anda?..

Secdedesin ve secde hâlinde iken bu hâlinle sen diyorsun ki;

“**Ey Rabbim!.. Var olan gerçek varlık sen imişsin, meğer ben yokmuşum!..**”

Tabii bunu diyebilmek için, **Allâh**’ın “**Ahadiyet**”ini, “**Vâhidiyet**”ini, “**Vahdet**” ve “**Vahdâniyet**”ini anlamış olmak lazım...

Yani kısacası, **Allâh**’ın **TEK**’liğini kavramış olmak lazım!..

Bahsettiğim konular, “**HZ. MUHAMMED’İN açıkladığı ALLÂH**” kitabında açıklamaya çalıştığımız “**İhlâs**” Sûresinin mânâsının bize açılması, onu hissetmemizden sonra yaşanacak bir olay!..

İşte, secdeye vardığın anda, **“varlığında var olan mutlak gerçek varlık Sen’sin”** idraki içinde, kendi varlığın yok oluyor!.. Ve o anda **Sen’den meydana gelen dua, Allâh’ın isteği olarak ortaya çıkıyor!..**

Allâh’ın “Ol” dediği de olur elbette!..

Secde edenin alını, **Allâh’tan** gayrına değmez!

İşte, bu **“secde hâli”**ne en yakın bir hâl **“Kadir”** hâlidir!..

Secde hâli, hakiki mânâsı ile, herkeste kolay kolay oluşmaz!.. Çok uzun çalışmalara bağlı!.. Yani, **kişinin varlığındaki birtakım şeylerden, hatta tüm varlığından arınmasına bağlı, secdenin tam tahakkuk edebilmesi!..** Her namaz kılan **“secde”** edemez!.. Bu, kişinin özel gayretine ve çalışmasına bağlıdır.

Fakat, **“Kadir”** süreci, öyle bir an ki, herkese ortak olarak sunulan bir an!.. O anda uyanık olup, o anı değerlendirebilen bir kişi, uzun uzun arınmalardan geçmese bile, o anın getirdiği yüksek potansiyelle, beyninde çok yüksek bir güce erişebilir!..

Nasıl, normal bir zamanda ve mekânda belli bir güce sahipken; **Hacc’a** gittiğimizde, **Kâbe’nin** altında ki o yüksek Nûr kaynağından, enerji kaynağından gelen radyasyon beynimizi çok güçlü çalıştırıyor.

Aynen bunun gibi, **“Kadir”** anında da gelen o çok yüksek ışınım, **“melekî güç”**, beyinlerde oluşturduğu **“TAZYİK”** ile takdirinde olanlarda **Hakikatin** ortaya çıkması özelliğini sağlıyor. Ve **“Kadir”** anında edilen dua da **“müstecaptır”!..** deniliyor.

“O anda, Allâh’la kulu arasında perde yoktur!..” deniliyor.

“Ve mâ edrake mâ LeyletülKadr”

“Kadr gecesini (-n kadrini, şerefini, haşmetini) bilir misin?”

“Leyletül Kadr hayrun min elfi şehri”

“Kadr gecesi, bin aydan (seksen yıllık ömür) daha hayırlıdır!” (97.Kadr: 2-3)

Bin ay..?

12 ay, bir sene... 120 ay, 10 sene... Bir insan ömrü ne kadardır?.. Ortalama, uzun ömür olarak diyelim, 70-80 yıl... Bizim **Ümmeti Muhammed’in** ömrü ortalama 63 sene ki... Oysa bu bin ay 83 sene!..

Yani, 83 yıllık ömür... Bu ömrün, doğduğun andan ölüm anına kadar tamamı hiç kesintisiz ibadetle geçse, yine de daha hayırlıdır, o **“Kadr”** anı!..

O **“Kadir”** gecesinde ne olur bilir misin?..

“Tenezzelül Melâiketü ver Ruhü”

“Melekler ve Ruh Onda tenezzül eder”

“Fiyha Biizni Rabbihim”

“Rablerinin (Esmâ terkiplerinin) izni kadarıyla...”

“Min külli emri”

“Her hükümden (hüknullâh gereği var olmuştan)”

“Selâmun, hiye hattâ matle’lfecri”

“Selâm (hakikati yaşatarak); tâ ki Fecr’in doğmasına kadar (Hakikatin zuhuru ile şuurun vechi tanımasına kadar).” (97.Kadr: 4-5)

“Selâm” derken, burada senin anladığın mânâda; **“Selâmün aleyküm!..”** demek, mânâsında değil!.. **“Selâmet getirir”** anlamında!..

“Selâm” isminin mânâsının kişide açığa çıkmasını temennidir. **“Selâmün aleyküm”** demekte karşındakine bu dilekte bulunmaktır. Yani, âyetteki işaret;

“Özündeki hakikati idrak edip, o hakikatle tahakkuk edebilmesini temennidir...”

RAB – ALLÂH

Şimdi burada önemli bir noktayı fark etmemiz gerekiyor:

“Tenezzelül Melâiketü ver Rûhu fiyha Biizni Rabbihim”

buyruluyor...

Burada birinci önemli nokta;

“Ruh ve Melâike, Rablerinin izni ile...” diyor.

“Allâh’ın izni ile” demiyor...

Dikkat edin!..

Kurân’da mevcut olan birçok incelikten biri de şudur...

Bazı yerde **“Rab”** demiştir. Bazı yerde **“Allâh”** demiştir. Bazı yerde **“ilâh”** demiştir.

Bunların hepsi, ayrı ayrı mânâlar ifade eder!..

Hiçbir zaman, biz, kullanılan bir kelimenin yerine ötekini kullanamayız.

Çünkü o kelimenin anlamıdır orada önemli olan, öbür kelime orada istenilen anlamı vermez ve dolayısıyla gereken açıklık da oluşmaz!..

“Rab” demişse, **“ilâh”** veya **“Rahmân”**, olmaz, kullanılmaz!..

“Rab” nedir?..

Bunun anlamını, **“İNSAN ve SİRLARI”**ında, özel bir bölümde tafsilâtı bir şekilde anlattık...

“Kişinin Rabbi”, bir birimi oluşturan **“Esmâ terkibi”=“Allâh isimlerinin mânâ bileşimi”**dir... Yani, **“kişinin yapısını meydana getiren Allâh’ın güzel isimleri”** diye bahsediyoruz ya!.. **Allâh’ın** Esmâsının, bir terkip, bileşim şeklinde, o kişinin yapısında yer almasıdır.

“Birimin Rabbi”; bakın, dikkat edin!.. **“Birim”** kelimesini kullanıyorum... Birim deyince bunun içine nebat girer, hayvan girer, insan girer, cin girer, melek girer...

Zaten varlıkta bu ana sınıflandırma söz konusudur. Bunun dışında başka sınıf yok!..

Bir şey ya madendir, ya nebattır, ya hayvandır, ya insandır, ya cindir veya melektir. Bütün birimler, bu sınıflandırmanın birindedir.

Her birimin “Rabbi”, onu meydana getiren “Esmâ terkibidir”...

99 Esmânın sayısız kombinasyonu ile oluşan isimler bileşiminin var kıldığı yapı, **“insan”**dır. Ancak bu 99 ismin de mânâsını dilediği anda dilediği düzeyde, bir kısmının kaydında kalmaksızın ortaya koyabilen, **“İnsan-ı Kâmil”**dir.

İnsan-ı Kâmil’in hayatiyeti itibarıyla aldığı isim, **“Ruh-u Â’zâm”**dır.

İlmi, şuuru itibarıyla aldığı isim, **“Akl-ı Evvel”**dir. Ki bu vasfa işaret için günümüzde **“Kozmik bilinç”** tâbiri kullanılmaktadır.

Varlığı, “**BENliği**” itibarıyla aldığı isim, “**Nefs-i Küll**”dür.

“**O gecede Ruh tenezzül eder...**” diyor.

“**Tenezzül**”ün mânâsını biraz evvel de bir nebze anlatmaya çalıştım.

“**Tenezzül**”, **yukarıdan aşağı inen mekânsal bir olay değildir!..**

“**Tenezzül**”, **boyutsal bir geçiştir!..**

Boyutsal bir geçiştir, derken neyi anlatmak istiyoruz?..

Madde, moleküler yapı, atom, atomaltı boyut, kuantsal boyut, enerji ve özündeki **hiç**’lik... **Ahadiyet** noktası, sınırsız sonsuzluk noktası... **Öz**’deki ana cevhere ait özelliğin, mânânın bu boyutsal tenezzülle kişinin varlığında açılması anlamında...

“MELEKLERİN TENEZZÜLÜ” NE DEMEK?

Meleklerin tenezzülü iki yönlüdür:

Birincisi; varlığındaki, **özündeki kuvvetlerin senin şuurunda ortaya çıkması, açılması,** anlamındadır.

Hakk’ın, kişinin özünden gelen melekî yoldan zuhuru yani tenezzülüyle varlıkta tasarrufudur.

İşte birçoklarının kafasını karıştıran bir nokta burası...

Saniyoruz ki ötede bir tanrı var; o gökten birilerine talimat yağıdırıyor; sonra da birileri onun istediklerini yerine getiriyor...

Oysa...

Hakk’ın kişinin özünden gelen melekî yoldan zuhuru yani tenezzül yolu varlıkta zuhurunun en açık misali Nebiler, Rasûller ve “Ricali Gayb”dır!..

“Ricali Gayb” diye bir topluluk duymuşunuzdur...

“Ricali Gayb”dan **“İNSAN ve SİRLARI”** adlı kitabımızda bir miktar bahsetmiştik...

İkinci tenezzül yolu ise...

Meleklerde öyle sınıflar vardır ki, meleklerin içindeki bu sınıfların bir kısmı, **“insana secde”** emrini almamıştır!..

Buna karşın, **“Âdem’e secde edin!..”** şeklindeki **Allâh’ın** hükümlerine tâbi olan yeryüzü melekleri vardır; ki bunların hepsi de Âdem’e secde etmişlerdir.

Fakat, **“Âdem’e secde edin”** emrini almamış, Âdem’e secde etmesi mümkün olmayan melekler de vardır!.. Bunlara, **“Alûn”** denilir... Yani, **“Makâm-ı illiyin”** diye bildirilen, o yüce mâkama has meleklerdir, varlıklardır.

Bu melekler öylesine büyük, yüce ve azametli varlıklardır ki, basite indirgeyerek bir misalle anlatmak gerekirse...

Senin şu varlığında, yapında, beynindeki bir hücre neyse, bizim tüm Güneş sistemi de onun varlığında basit bir nokta hükmündedir. Bunu anlayabilmek için, senin galaksideki 400 milyar yıldızlık muazzam bir varlığı hafsalanın alması lazım!

Sohbetin yapıldığı 17.4.1989 tarihinde, Milliyet Gazetesinde bir yazı çıktı... Bir batılı bilim adamı:

“Dünya’nın tümüyle, canlı bir organizma olduğunu ve bir canlı olarak; nasıl insan bedeni canlı olarak düzenli, sistemli bir yaşam içindeyse, Dünya’nın da canlı bir organizma olarak tümüyle sistemli, düzenli bir yaşam içinde olduğunu” söylüyor...

Her canlı organizmanın, kendine has, kendi boyutuna göre bir ruhu yani dalgasal ikizi vardır.

Yani, onun madde yapısına karşılık, bir de, bir mânâda **“madde ötesi”** diyebileceğimiz bir dalgasal yapısı, bedeni vardır. Bu da onun ruhudur!..

Nitekim geçmişteki keşif-fetih sahibi tasavvuf ehlinin eserlerini okursanız...

“Ben Dünya’nın ruhu ile buluştum, görüşüm. Bana şöyle bir sûrette göründü, şöyle şöyle muamele etti” diye anlatır. Tasavvuf kitaplarında böyle yazar...

Bu hususu biz daha evvel söyleseydik, “hadi canım hurafe!..” denirdi. Ama, bugün bir batılı bilim adamı, Dünya’nın tümüyle organik yapıya sahip bir canlı olduğunu ortaya koyuyor.

Her canlının, bir ruhu vardır... Her ruhun, şuuru vardır!..

Niye?..

Çünkü, **bu kâinatı meydana getiren ana güç, cevher, enerji dediğimiz şeyin, bilinçli-şuurlu bir kudret olduğunu artık biliyoruz!..**

Gene biliyoruz ki, evrenin her boyutunda, her kesitinde bir düzen, sistem var!.. Bu da aynı **TEK özden** oluşmanın getirdiği bir şuurun, bir bilincin eseri!..

Her şey, **TEK bilincin** yani **ALLÂH ilminin** eseri olduğuna göre; **O’ndan** meydana gelmiş her yapının da, kendi yapısına, boyutuna, kapasitesine göre bir bilinci var, demektir.

Dolayısıyla, **her organik veya inorganik yapının kendine göre bir ruhu ve o ruhun da kendine göre bir şuuru vardır!..**

Öyleyse, burada dikkat edeceğimiz nokta...

Varlığın, mevcudatın her boyutunda ve katmanında, bilinçli varlıklar mevcuttur!.. İnsanın dışında, cinlerin ve meleklerin sınıfları olarak!

Esasında, cinler de, insanlar gibi çok basit, sınırlı bir yapıdır birimsel özellikleri itibarıyla!..

Yani, nasıl insan bu Dünya’da yaşıyor ve cinler de bizim Güneş sistemi içinde var olan varlıklarsa...

Güneş sisteminin dışındaki sayısız yıldızlarda; Güneş sisteminin içinde bulunduğu galakside, Samanyolu’ndaki sayısız yıldızlarda aklın almayacağı kadar sayısız varlıklar var.

Bunları “**görmek**” denen olay ise, bizim **hayalimizde olur!..**

Yani insanlar tasavvurlarına göre, hayallerinde onları şekillenmiş olarak görürler!..

Kim, “ben cini gördüm, meleği gördüm” derse, bu gördüğü varlığın orijinali değil, “**kendi hayalinde oluşan görüntüsü**”dür!..

Zaten, gerçeği itibarıyla, biz bir insan olarak, hiçbir zaman karşımızdaki kişiyi değil, o kişinin beynimizdeki hayalini görürüz!..

Sen, karşımda oturuyorsun, senden çıkan ışık dalgaları geliyor, benim göz bebeğime vuruyor, göz bebeğimden sarı noktaya aksediyor. Sarı noktadan beynime biyoelektrik bir mesaj geliyor, görme siniri ile... Beyin, gelen bu biyoelektrik mesajı kendi hücreleri arasında değerlendirerek bir hayal oluşturuyor. İşte senin, “**Görüyorum!..**” dediğin şey, o beyninin içinde oluşan hayaldir.

Nasıl ki rüya görüyorsun... Rüya gördüğün anda gözün kapalı, dışarıdan gelen hiçbir şey yok!.. Ama, beynindeki bilgiler, senin hayal mekanizman sonucunda bir **hayal görüntü** şekline dönüşüyor.

Aynı şekilde göz açıkken gördüğün her şey de, aslında beyninde oluşan hayaller şeklindedir. Eğer gelen sinyalleri değerlendiren veri tabanının gelişmemiş ya da yetersizse; arızalıysa, gördüğün hayal de ona göre arızalıdır, gerçeğe uygun değildir!.. Bu da senin beyninde hayal gördüğünün ispatıdır.

Birisi bakıyor, o şeyi orijinal olarak görüyor. Öteki bakıyor, görme bozukluğu var, görme bozukluğu nedeni ile o şeyi deforme olmuş bir şekilde görüyor!.. Niye öyle görüyor?.. Çünkü, görme cihazı arızalı!.. Arızalı araçtan beyne yanlış bilgi gidiyor. Yanlış bilgi gelince de beyin yanlış bilgiye göre bir değerlendirme yapıyor, yanlış bir hayal oluşturuyor.

“**Meleği veya cini görüyorum**” diyenlerin, görme olayı da şu...

O varlığı, karşısında olarak gözüyle görmüyor!..

Beynin sadece beş duyuyu çalıştığını öğrenmişiz ve her şeyi bundan ibaret sanıyoruz... Yani, görme, işitme, koklama, tat alma, dokunma... Sonra bir de 6. duyu diye bir şey kabul etmişiz; ama onun da ne olduğundan habersiziz.

Oysa beynin, bunun dışında sayısız algılama sistemleri var!.. Tıp, henüz bunu çözemedi... Çünkü tıp, beynin dalgasal faaliyetleri alanına giremedi!..

2000'li yıllara girerken, insanlığın önündeki en büyük bilinmez, insan beynidir!..

Eğer batı dünyası, trilyonlarca doları, uzaya gitme yerine, beynini çözme yolunda kullanabilseydi, bugün insanlık hayal edemeyeceğiniz güçlere ve özelliklere kavuşmuştu. Fakat ne yazık ki, beyin araştırmalarına, beyinin dalgasal faaliyetlerine yeterli önem ve harcama yapılmadığı için; dışa dönük olarak, bu para değerlendirildiği için, insan beynindeki o fevkalâde muazzam güçler henüz keşfedilemedi...

Zira bunun keşfolması için önce beynin dalgasal faaliyetlerinin ve **bu dalga boylarını çözecek bir cihazın** icat edilmesi zorunlu!..

Sonra da **dalga boylarının anlamını çözebilecek** bir cihaz gerekli!..

Ki, bu dalga boylarının deşifresine dayanılarak beyindeki sırlar, beynin ürettiği dalgalar ve de ruh dediğimiz ışınsal beden gerçeği çözülebilsin...

Bu arada, bu konuda önemli bir olay söz konusu!..

Bir açıklamasında **Rasûlullâh** (aleyhisselâm) diyor ki:

“Ahir zamanda cinler, yeryüzünde açık seçik bütün insanlara görünecek!..”

Bu, ya insanların beyninin, cinlerin dalga boyuna açık olması sebebi ile gerçekleşecek... Veya belli bir araç geliştirilecek ve bu araç vasıtasıyla... Mesela, TV gibi bir araç oluşacak, bu araç vasıtasıyla cinlerin varlıkları bütün insanlar tarafından görülebilecek...

“DİVAN” HAKKINDA

Şimdi...

İdare mekanizması dediğimiz “**Ricali Gayb**” yani **görevli kişilere** gelince...

“Ricali Gayb”; Dünya’daki toplumların idaresiyle görevli gizli Allâh Velîleri...

Bu evliyaullâhın belli rütbeleri, kendi aralarında mertebeleri vardır.

Zamanın “**Gavs**”ı vardır. Bu Gavs’ın iki görevli yardımcısı vardır. “**Kutb-ul Aktab**” ve “**Kutb-ul İrşâd**”.

Bunlardan sonra, varlıktaki dört ana yapıda tasarruf eden **4**’ler, **Dört Kutub**, “**Aktabı Erbaa**” vardır.

Ondan sonra, **7**’ler vardır.

Ondan sonra **12**’ler, **40**’lar, **300**’ler var ki, bunlar **313** kişidirler, **300**’ler diye geçer. Sonra **700**’ler, ondan sonra **1200**’ler ve ondan sonra da **124.000** kişilik umumi bir görevli ordusu vardır; ki buna “**manevî yöneticiler**” ordusu denilir.

Bu zevâtı da, dışarıdan kimse tanıyıp bilemez!.. Bunlar gizli kişilerdir. Bunların görevleri konusuna ileride değineceğim bir miktar...

“Allâh’ın evliyası O’nun örtüsü altındadır. Dışarıdan bakan Onları göremez” buyrulur.

Bundan amaç; dışarıdan bakınca **göze görünmez olmaları değil** elbette!.. Onların şekli, tavrı, yaşayışı, görüşü vs. öyle bir hâldedir ki; sen onlara baktığın zaman dışarıdan, bu adam evliyadandır, görevlidir; diye aklından, hayalinden geçmez!..

Çünkü; herkesin kafasında, klasik bir tanrı tasavvuru olduğu gibi; burada da **klasik bir velî hayali** vardır!..

Oysa hiçbir zaman, bir velî senin tasavvur ettiğin, hayal ettiğin bir şekilde, yapıda, özellikte değildir!..

O yüzden bu görevli olan velîler bilinmez, tanınmaz!..

Bilinmeyip tanıtılmamasının çok önemli bir gerekçesi de şudur...

Eğer sen, gerçekten öyle bir kişinin görevli bir kişi olduğunu bilsen ve de ona gereken saygıyı, itaati göstermesen çok büyük bir vebal altına girersin!.. Çünkü onda tasarruf eden, Cenâb-ı Hak’dır!.. Ona olan itirazın **Allâh’a** olan itirazın gibidir!..

Cenâb-ı Hak, insanlara rahmet olarak, onları gizlemiştir!.. Gizli olup da açıklanmaması dolayısıyla, velev ki O’na rastlasan, kızsan, küfretsen dahi hiçbir vebali yoktur. Yani, normal bir insana yapmışsın gibidir!.. Elbette ki bir insana hakaret edersen, bundan dolayı zararlı çıkarsın, ama olay bu çizgide biter.

Buna karşın bir velîye, **Allâh’ın** bir velîsine isyan edersen veya O’na savaş açarsan başın büyük belâya girer!..

Hadîs-î kudsî’de buyuruyor ki Cenâb-ı **HAK**:

“Benim Evliyama isyan eden, savaş açan, bana savaş açmış gibidir.”

Böylesine bir olay!..

Evet, bu **manevî görevliler**, **bütün bu oluştta**, **tasarrufa sahip olan kişilerdir**.

Olayı, sakın **“Yukarıda bir tanrı var. O’ndan bilmem kimlere mesaj geliyor da, onlar da diğerlerine iletiyorlar”** şeklinde anlamayalım...

“Allâh’ın Ahadiyet”ini, **“İhlâs”** Sûresini izah ederken; yukarıda bir tanrı yok, dedik!.. **O, tüm varlığın özünde!..**

Cenâb-ı Hak, varlık üzerindeki tasarrufunu, bu âlemde melekler ve özlerinde olduğu bu velîler vasıtasıyla tatbik eder!..

Burayı çok iyi anlamak lazım...

“Allâh böyle diledi, böyle yaptı, böyle tasarruf etti” dediğin zaman, **yukarıdaki bir tanrı oradan buraya yönelik olarak böyle tasarrufta bulunmuyor!..**

O, **Velî** dediğin, **“Ricali Gayb”** dediğin, gizli, görevli kişilerin; kişiliği ortadan kalkmış, benlikleri yok olmuştur... Ve **onların varlığında tasarruf eden Hakk’ın tasarrufudur!..**

Aklı bu olayı alamayanlar sorar... Hakk’ın direkt olarak gücü yetmiyor mu ki, o velîler yani **Ricali Gayb** aracılığıyla tasarruf etsin?.. **Hakk’ın gücü yetmiyor mu ki melekler aracılığıyla tasarruf etsin!?**

Melekler aracılığıyla tasarruf eder ve bu Allâh için bir noksanlık oluşturmaz da, insanlar aracılığıyla neden tasarruf edemez?..

Evet **Allâh, o görevli velîlerde tecelli etmek suretiyle bu âlemde, içinde yaşadığımız bu boyutta tasarruf eder!..**

Ancak, burada anlattığımız olay, Dünya ve Güneş sistemi için geçerli olan bir olay!..

Bunun dışındaki sayısız sistemlerde, sayısız varlıklar var. Ve o sistemlerde öyle varlıklar var ki, bunlar insanlardan da üstün!.. Burayı gözden kaçırmayalım!..

İnsan, **bu sistem içindeki** en mükemmel varlıktır!.. Yoksa, sadece, bizim **Samanyolu** dediğimiz galaksimizde 400 milyar yıldız var!.. Bunların her birinde de kendine has hayat sistemleri var!.. Onlara sadece, **“Melekler”** deyip geçmiş, detayına girmemiştir.

Dua edelim ki, **Allâh** bize de nasip etsin o arınmayı; o âlemlere geçmeyi, o âlemleri değerlendirebilmeyi kolaylaştırsın!..

İşte bu görevli olan Zâtlar, gerek bu meleklerden, gerekse cinlerden bir kısmını görevleri icabı kullanabilirler.

Bazı işler vardır, bilfiil kendileri tatbik ederler, yaparlar.

Bazı işler de vardır ki, onları görevli meleklerle veya cinlere yaptırırlar!..

Bu, **görevli evliyauillâh** dediğimiz zevât, her ayın 14’ünü, 15’ine bağlayan (gökteki ayın) gece, toplantı yaparlar.

Buna **“DİVAN”** toplantısı denilir...

Toplantılarda, Dünya’nın gidişatı hakkında, çeşitli ülkelerin durumu hakkında, tabii âfetler, doğal olaylar hakkında vs. belli kararlar alırlar.

Bu kararların uygulanması da, o bölgelerin sorumlularına verilir. O bölgelerin sorumluları da, emirlerindeki melekler veya cinleri kullanarak kararları yürürlüğe sokarlar. Bunlar, **“DİVAN”**da alınan kararları uygulayan **görevli velîler “Ricali Gayb”** ordusudur.

Diyelim ki...

“DİVAN”da bir karar alınmıştır yıllar önce; Türkiye ile Yunanistan arasında bir savaş çıkacaktır!.. Bunun sebebi de Ege’deki adaların kıta sahanlığı meselesidir. Bu savaşın sonucu Yunan için hüsrana olacak; Türkiye, Yunanistan’ın sebebiyet verdiği bu savaş sonunda hem batı Trakya’yı hem de adaları harp tazminatı olarak ele geçirecektir... Ya da, Avrupa şımaracak, Türkiye’yi dışlayacak, daha sonra da Rusya tarafından perişan edilecek; Amerika, Rusya karşısında aceze düşecektir... gibisinden... Yani, mesela dedik!..

Mesela, o bölgenin sorumlusu, tuttu diyelim ki, Peron’u etkiledi... Arjantin’de bir karar aldı. O kararın neticesinde de birtakım olaylar cereyan etti... Veyahut da diyelim ki; Amerika’da bir an Reagan’ı etkiledi, o bir anlık etkilenmeyle, bir karara vardı, imzayı attı. O bir imza, bir karar zaten bütün olayların temel kaynak noktasıdır.

İşte **“DİVAN”**ın 20-30 yıl öncesinden aldığı birtakım kararlar, görevli velîler tarafından ilgili birimler harekete geçirilmek suretiyle uygulamaya konur. Olayların o kararlar istikametinde gelişmesi oluşturulur... Ve nihayet şartlar tam olgunlaştığında olaylar patlak verir!..

Biz dışarıdan baktığımızda, sanırız ki bir anda bu olaylar patladı!.. Oysa o olayların kökeni çok yıllar öncesine dayanır... Ve işte bahsettiğimiz **“Ricali Gayb”** denen zevâtın, Hakk’ın takdirini tahakkuk ettirmesi olayı da böylece gerçekleşir!..

Tabii, bunların dışarıdan anlaşılması mümkün değildir.

Nitekim bir açıklama da vardır bu konuda... **Rasûlullâh** (aleyhisselâm) şöyle buyurmaktadır:

“Eğer Allâh bir olayı takdir etmişse, o an’da kişinin aklını başından alır, kişi fiili işler; sonra da o kişinin aklını ona iade eder.

Bu defa o kişi; “tüh... ben ne yaptım da bu kararı aldım, nasıl oldu da bu fiili işledim” der, pişman olur. Behemahal Allâh’ın takdiri yerine gelir!..”

Şimdi, burada dikkat edin!..

“...Behemahal Allâh’ın takdiri yerine gelir!..”

“Allâh takdir etti...” gibi konularda, olayı, yukarıda ötedeki bir tanrının, buraya müdahalesi şeklinde sakın düşünmeyin!..

Bu işler, bu manevî görevlilerin varlığı ile, Hakk’ın takdirinin ve kudretinin ortaya çıkması olayıdır!..

Ama, dediğim gibi, hiçbirimiz bilemeyiz yarın neler getirir; mümkün değil!..

Ben burada **bir olayı, bir sistemi, çalışan mekanizmayı, bir düzeni anlatmak sadedinde izah ediyorum bunları...**

MELEKLERİN İŞLERİ

“Tenezzül melâiketi ver ruh”

“Melâike ve Ruh, tenezzül eder...”

Bu **tenezzül eden melâike ve ruh olayı** üzerinde duralım biraz...

“Tenezzül”den bahsederken, az önce anlatmıştım ki;

1- İçinden - özünden şuuruna yansıyan bir fikir ya da güç kullanımı şeklinde ortaya çıkar melekî ilham... Ki tenezzülün bir yönü bu!.. Ricali Gayb’da olduğu gibi...

2- Bir yönüyle de gerçekten, bilfiil dışımızda yaşayan birimsel varlıklar, melekler olarak aramıza inişleri... Bilfiil...

Mesela, normal olarak insanların arasında dolaşan, insan sûretinde melekler vardır!.. Görünmeyen, çeşitli olaylarda vazifeli melekler vardır.

Çocuk altıncı kattan aşağı düşüyor, bir şey olmuyor!.. Akıl mantığın kavrayacağı bir olay değil!.. Evet, o anda orada görevli bir melek, onun eceli gelmediği için (takdire göre) o çocuğu düşmeden evvel tutar, yumuşak bir şekilde yere bırakır. Ve çocuğa hiçbir şey olmaz!..

Altıncı kattan düşüp de bebeğe bir şey olmaması mümkün mü?.. Bütün kemikleri kırılır ve ölür!.. Ama bu anlaşılamadığı, idrak edilemediği için halk arasında, **“melekler tuttu, korudu!”** denir de bilimsel olarak da buna bir çözüm getirilemez!.. Ölmeyeceği varmış, ölmedi, denir ve olay kapanır.

Rahmet melekleri ayırır, gazap melekleri ayırır vs... Şimdi, olaya şöyle bakın!..

Bir deyişe göre **deprem, doğal bir olaydır!..**

Bildiğimiz, depremin gerçekten doğal bir olay olduğudur... Yer altındaki yerleşme olayları, fay kırılmaları vs. birtakım olaylar...

Ne var ki **aynı olaya, bir başka yönden bakarsak fark ederiz ki, bütün doğal olaylar, meleklerin iradesi ve gücü ile oluşur!..**

Peki bu iki apayrı değerlendirmeyi nasıl bağdaştıracamız?..

Son bilimsel bulgulardan haberiniz varsa ve bu **ilimleri din ile birleştirebildiyseniz** olayı çözmek çok kolay!..

Problem, işin mahiyetini çözme noktasında... Burası gerçekten çok önemli bir husus!..

Biz, yıllar yılı, yani 1800’lerin ortalarından bu yana, 1920’lere, 30’lara kadar koyu bir maddecilik felsefesi ile şartlandığımız için olayları çözemiyoruz!.. Hâlbuki, 1920’lerden sonra, hele hele 1950’lerden sonra ortaya çıkan bilimsel bir gerçek var.

O gerçek şu!..

“Madde” diye bir şey yoktur!..

Maddenin var kabulü, ancak beş duyunun algılamasına **GÖRE** söz konusudur.

Beş duyu, bize maddenin varlığını gösteriyor. Gerçekte madde dediğin şey, moleküler-atomik bir yapıdır!..

Mesela, Őu odayı bir milyar defa bųyųtme gųcųne sahip olan bir elektron mikroskobunun lāmına koyarsak, aynı beynimizle, aynı gųz bebeęi ile yukarıdan baktıęımızda, lāmda, ne senin varlıęın, ne benim varlıęım, ne sehpanın, ne halının, ne de masanın varlıęı kalmaz!.. Burası, tek bir bileųik atomik kųtle olarak gųzųkųr, mikroskopta...

Yani, eęer algılama aracımız, gųzbebeęimiz, o elektron mikroskobunun mercek kapasitesinde olsaydı; aynı beynimiz, burada insan, hayvan, nebat, maden, koltuk vs.nin varlıęına deęil, bu salonun salt atomik bir kųtle hālinde, tek bir yapı olduęuna hųkmedecekti!..

Eęer bu, daha yųksek bir bųyųtme kapasitesi ile beyne ulaųsaydı, bu sefer tųm varlıęı, mevcudatı, dalgalardan ibaret, kozmik ıųınlardan ibaret bir yapı olarak gųrecekti...

Yani, varlıęın aslı, orijinali; elektromanyetik dalgalardan oluųmuų, kozmik ıųınlardan oluųmuų bir yapı...

Bu varlıkta esas, **enerji** dedięimiz **ųz**, **cevher**, **bilinçli** olduęuna gųre; bir **“Kozmik Bilinç”** sųz konusu olduęuna gųre; varlıęın katlarındaki her bir yapı da bu evreni meydana getiren **kozmik enerjiden** meydana geldięine gųre; her bir yapıda ve birimde bir ųuur, bir bilinç vardır!..

Dolayısıyla, madde adını verdięimiz, esasında atomlardan veya onun ųzų olan elektromanyetik dalgalardan oluųmuų **her bir yapıda da kendine ųzgų bir bilinç** vardır.

Evrenin her boyutunda, katmanında ve yapısında, dolayısıyla birimde, bilinç mevcut olduğuna gųre...

Ŵimdi...

Konumuzun can damarı olması hasebiyle, **“melek”** bahsini biraz daha, aılmak istiyorum...

“Melek” adı verilen varlık, orijini itibarıyla, mahiyeti itibarıyla kuantsal yapı, yani bir tųr enerjidendir. Bu enerjinin yoęunlaųmuų hāl olan yapı, atom boyutunu ve nihayet molekųler yapıyı meydana getirir. Bu molekųler yapılar da, çok bųyųk miktarlarda birleųerek, bizim, “madde” diye tespit ettięimiz yapıyı meydana getirir. Maddenin ųzų ve cevheri olan ųey, orijini itibarıyla melektir, iųte bu sebeple!..

“Melek” kelimesi ile iųaret edilen melk, kuvvet, gųç ve de enerji olduęuna gųre; enerji de, bilinçsiz, kųr-saęır bir yapı olmayıp, ųuurlu olduęuna gųre...

İųte bu atomaltı kuantsal yapı, atomun yapısını, ųzųnų oluųturan yapı, **melek** adıyla isimlendirilmiųtir, eski dilde!

Ŵimdi sen, istersen iųin madde boyutuna bakarak deęerlendirme yap, **“fay kırılması depreme yol aılmıųtır”** de; ister olayın boyutsal derinlięinden deęerlendirme yap, **“Melekler yol aılmıųtır”** de!..

Hiç fark etmez!.. İųleyen sistem, yapı, mekanizma aynıdır!..

Bu tanımlamaları sadece Dųnya’ya has dųųnmeyin... Atomun içinde derken sadece, Dųnya’yı oluųturan atomlar olarak dųųnmeyin!..

Evrende mevcut olan her noktada, bu ıųınsal yapılar vardır ve bunlar katman katman ųst yapıları oluųtururlar!..

Mesela, basit dedięimiz bir yapı, enerji temelli olarak var olduęu gibi; en kompleks yapılar dahi bųyledir.

Yani, her yapının ųzų, bu boyuttan bakıldıęı zaman melekten baųka bir ųey deęildir!..

İųte bu yųzdedir ki, evrende madde olarak algıladıęımız her ųeyin orijini **“MELEK”**tir... Ve o ųeyin bir **“RUH”**u vardır!..

Dųnya’nın da bųyle bir **“RUH”**u mevcut, Gųneų’in de; Gųneų sisteminin de!.. Sayısız **yıldızların da ruhları** mevcut!.. **Galaksilerin** dahi kendine mahsus bir **ruhu** mevcut!.. Yani bu **yıldızların “dalgalasal ikizleri” onların “RUH”larıdır!..**

Her yapıyı, kendisinden fevkalāde bųyųk olan bir ųst yapının, katmanın parçası, organı; ųeklinde dųųnųn!..

Dolayısıyla tųm **galaksinin bir ruhu** mevcut!.. Ayrıca galaksilerin dahi, bir ruhu mevcut!..

Hafsalaları son derece zorlayıcı bir olay bu!..

Biz, bu boyutlara gitmeyelim de ųųyle dųųnelim...

Yeryųzųnde ve evrende mevcut olan bildięimiz her nesne, esasında orijini, ıųınsal yapısı itibarıyla, meleklerin varlıęından meydana gelmiųtir.

Yani, senin **“Ben!..”** dediğin Şu bedeninin **“dalgalasal ikizi”** olarak beyninin ürettiği bir **“ruhun”** var olduğu gibi; ayrıca, vücuttaki hücrelerinin, organlarının varlığı dahi **meleklerin varlığından**, yani atomaltı boyuttaki kuantsal yapıdan oluşan bir özü vardır!..

Hatta basit mânâda, **vücutun meleklerinden** söz ederiz!.. Yani, bu kuvvetlerin kendiliğinden, programları gereği olarak çalıŐması hâlinde söz ederiz!..

İŞte, bu varlıktaki görevli ve Şuurlu varlıklar, **“melek”** diye tavsif olunmuŐtur.

Bu anlatılanlar dışında, **yapılar üzerinde tasarruf edebilen beyinler ve beyin güçleri** söz konusudur.

BEYİN-RUH İLİŞKİSİ

Burada bir noktayı açıklığa kavuşturalım...

Beyin-ruh ilişkisinde, daha önceki açıklamalarımda; beynin, 120. günden itibaren kişinin kendi dalgasal bedenini meydana getirdiğini; bu dalgasal yapının, beyindeki tüm özellikler ve kuvvetlerle yüklenmiş olduğunu; ve bu ruhun bedenden ayrılacağını, anlatmışım. Ancak, açıklamadığım bir husus vardı, o da şu...

Beyin ile ruh arasındaki karşılıklı ilişki!..

Beyin, enerjiyi üretiyor, dalgasal bedene yüklüyor. Fakat, öte yandan, **ruh** da kendisindeki bu güçle, beyni takviye ederek kişinin hayatiyetini devam ettiriyor!..

Şayet **ruh**, bedenden ayrıldığında, herhangi bir sebeple geri dönmezse, beyin bu enerjiden yoksun kaldığı için, hayatiyeti de son buluyor; ve ölüm dediğimiz olay gerçekleşiyor. Ruhun, bedenle bağlantısının kopması denen olay meydana geliyor.

Yani, beyin bir taraftan kendi ruhunu üretip, meydana getirip, ona belli enerjiyi, kendisindeki özellikleri yüklerken; bu enerji, **“feed back”**le geri dönmek suretiyle, aynı zamanda da beynin ve vücudun enerjisini takviye ediyor.

Burada şu noktaya da dikkat ediniz...

Beynin biliyorsunuz ki, yüzde üç-beş gibi çok sınırlı bir bölümünü kullanabiliyoruz.

Şimdi buraya dikkat!..

RUHA, yani dalgasal beyne, biyolojik beynin sadece çalışan bölümü yüklenir!.. Yani, çalışan kadarı, kendi kopyası veya ikizi olan dalgasal beyni üretir!.. Dolayısıyla da kişinin ruh gücü ve ilmi, sadece beyninin çalışan bölümü kadar gerçekleşir.

Zira dalgasal beden ve dolayısıyla ışınsal beyin, biyolojik beyinden ayrıldıktan sonra, bir daha gelişme şansına sahip değildir!.. Bu yüzden de **ruh kuvvetin, kapasiten, ölmeden önceki son ulaştığın beyin kapasiten olarak sâbitlenir!..**

Eğer beynini geliştirebildiysen, ruhunu güçlendirdin demektir.

İşte, **“kuvvetli ruh”** ya da **“ruhu kuvvetli”** tasarruf sahibi kişiler, dediklerimizin oluşturdukları olayın sebebi de budur!..

İşte bu **yüksek beyin gücüne sahip kişiler, belli görevli varlıklar üzerinde tasarruf ederek, onlara istediklerini yaptırıyorlar!.. Sadece yaptırtmak değil; onları kullanarak belli şeyleri haber alabiliyor, belli birtakım şeylere muttali olabiliyor, belli şeylere yön verebiliyor, çevresine yararlı olabiliyor!.. Zaten bu kişilerden çevreye hiçbir zaman zarar ulaşmaz!**

Bunlar, hep o kişilerin beyin kapasitesine ve gücüne bağlı olaylar!..

Yani, biz, beynimizi ne derecede güçlendirebilirsek, o derecede belli güçlerin bizde ortaya çıkması söz konusu!..

Bizim, beynimizi güçlendirebilmemiz, bir diğer mânâda, **Allâh'ın** yeryüzündeki **halifesi** olarak var olmuş **insanın, Allâh'ın özelliklerine** yani **Allâh'ın isimlerinde bahsedilen özelliklere sahip olması** nedeniyle, o özellikleri ortaya koyması bahis konusu...

Bu kapasitenin gelişmesinde de elbette **“ZİKİR”**in çok önemli rolü var!.. **“ZİKİR”** konusunu daha önceki kitaplarımızda çok detaylı olarak açıkladığım için burada o konuya girmeyeceğim...

İşte senin beyinde, o **Allâh isimlerinin oluşturduğu özellikler, güçler mevcut!..** Ve sen, o ilâhî özellikleri, güçleri ortaya çıkartabilirsin...

Bunun için de gerekli olan, **beynin kapasitesinin artması...** Beynin kapasitesinin artması için de, beynin kullanılabilen alandaki biyoelektrik enerjinin, kullanılmayan alanlara kaydırılması gerekli...

Bu da artık çok iyi bildiğimiz gibi, beyinde yapılan belli kelime tekrarları ile yani **“ZİKİR”** ile oluşur.

SİSTEMİN RUHU

Yukarıdaki açıklamalardan sonra kaldığımız yere geri dönersek...

“Tenezzül melâiketi ver ruh”

Melekler, yani çeşitli varlıklar **tenezzül eder. Ve de, Ruh!..**

İfadesindeki özellik şu noktada önem taşıyor...

“Ruhlar” demiyor... Veya **“ruhlar”** anlamında **“ervah”** demiyor!..

“Tenezzül melâiketi ver ruh...” demede...

Şimdi...

Bütün varlık sisteminden sorumlu olan bir ana **“Ruh”** var!..

Ehlince bilinir ki...

Bu yaşadığımız **tüm sistemi** yöneten bir ana **“Ruh” vardır!..**

“Ruh-ül Kuds” ismiyle kastedilen bir ana varlık var... Kısaca **“RUH”** da denilir **O’na**... Bu sistem içindeki bütün **melekler** onun emrindedir!..

Bu bahsedilen **“Ruh”**, **“Ruh-u Â’zâm”** diye bahsedilen, **“Kâinatın ruhu”** değil; **“Sistem’in ruhu”**dur!..

Biraz daha ileri gideyim...

Bu, kıyamet günü bütün insanlara **“Rabbinizi göreceksiniz!..”** anlamında bahsedilen; **“Rabbiniz!..”** diye işaret edilen bu sistemin ana **“Ruh”**udur.

Burada, bir anda bocalayacaksınız, ister istemez...

“Yani biz, Rabbimizi göreceğiz derken, ana “Ruh”u mu göreceğiz?..”

Gayet basit!.. Size;

“Her ne yana bakarsan, O’nun vechini görürsün!..” diyor.

Bütün bu varlık, her zerre dahi, **O’ndan** meydana gelmemiş mi?.. Evet!...

Dolayısıyla, esasında sen, zaten kime baksan, baktığın kişinin özünde **Allâh’ın vechi** mevcut olduğuna göre sûretin ardındaki mutlak varlığı görme durumunda mısın?.. Evet... **Gerçekte türlü isimler altında hep O’nu görüyorsun!..**

Peki, baktığın her birimde, **Cenâb-ı Hakk’ın Esmâsının varlığını** görebiliyorsun da; bu sistemin özü olan o ana **“Ruh”**un görünme olayında, niye **Rabbini** görmüş olmayasın?.. Bunun mantığa ters olan tarafı ne?..

Ayrıca;

“Kıyamette Cenâb-ı Hakk’ın ayın 14’ündeki görüntüsü gibi görüneceğini...”

de bildirmiyor mu **Rasûlullâh** (aleyhisselâm)?..

Evet...

Allâh'ın Esmâsıyla, **Allâh**'a ait kudret ve mânâlarla oluşmuş bir varlık, bu ana **"Ruh"!**..

Ancak **"tenezzül"** ise âfakî yani mekân olarak değil; enfüsî yani boyutsal olarak gerçekleşir. Yani kişi, özünden-içinden gelen bir şekilde bu **"tenezzül"**ü algılar!..

Keza;

"Gecenin son üçte birinde Rabbim Dünya semâsına iner de dua edenlerin dualarını kabul eder..."

anlamındaki **Rasûlullâh** açıklamasında da bu tarz bir **boyutsal-enfüsî, yani özden açığa çıkan** anlamı kastedilmiştir.

Burada yapıları çok iyi anlamak gerek!..

Yapıların kademeleri yok mu?.. İşte bu boyut içinde, bizim sistemin bir üst katman varlığı oluyor, **bir üst planı** oluşturuyor bu **"RUH"!**.. Ama sakın bu **"üst"** kelimesini **dış-âfak anlamında anlamayalım!**.. Aksine **öze-içe dönük olarak** değerlendirelim.

Âdem'e tâbi olmakla görevli olmayan **melekler** vardır. Bunlar, **Galaktik boyuttaki meleklerdir!**..

Tüm **Galaktik sistemin ruhu ayrı, bizim Sistemin ruhu** ayrı...

Bizim sistemin ötesinde belli bir kümesel kademe var. **Sistemlerin ruhları** olarak...

Kademe kademe olan bir olay söz konusu...

Bu sistemin ana **"Ruh"u** dediğimiz varlık, nasıl insan **Allâh**'ın güzel isimlerinden oluşmuş ise; O da aynı şekilde, **Allâh** isimlerinin bileşiminden oluşmuş!..

Mesela bir kısım melekler var... **Subbûh, Kuddûs** isimlerinden müteşekkil... Bir kısım melek var; **Allâh**'ın **Kahhâr, Cebbâr, Kaviyy** isimlerinden meydana gelmiş!..

Azrâil dediğimiz melek, **Allâh**'ın **Kahhâr** isminin kuvvet ve kudretiyle var olan bir melek... Bunlar kuantal kökenli yapılar!..

Cinlerin yaşadığı mikrodalga boyut; yani, bizim ruhumuz gibi bir tür dalgadan oluşmuş **dalgasal boyut!**

Meleklerden daha üst boyutta... Yani şöyle anlatıyorum, bak!..

Madde boyutu var, atom boyutu var, atomaltı elektromanyetik dalgalar, kozmik ışınlar boyutu var! Bir de onun altında bir boyut var. **"Nâr=ışın boyutu"** tâbir edilen...

Bizim **"ruhumuz"** itibarıyla boyutumuz, **"nâr boyutu"**dur. Cinler de, **"nâr"** diye tarif edilen dalgasal yapılar boyutudur.

Bu bahsettiğim, **"Ruh"** dediğim varlık ise, **melekî boyut** olan, **"Nûr"** ismiyle tarif edilen kuantal enerjiye çok yakın plandaki bir boyut!.. Yani, enerjinin bir üst boyutu oluyor. Bildiğimiz **meleklerden çok daha güçlü bir ana melek** diyelim...

Melekler de cinler gibi, birtakım işler yapan, çok değişik türleri, yapıları, sûretleri olan bir sınıf...

Bu **"RUH"** isimli varlık da bize göre çok çok özel bir melek zaten!.. Melek dediğimiz sınıfa giriyor!..

Melek kelimesini biz, klasik şartlanmayla çok basit mânâda tanıyoruz. Hâlbuki bu melek kelimesi ile kastedilen sınıf, muazzam bir sınıf...

Şu anda bizim hafsalamız bunu almıyor. Ama takdirde varsa, zaman içinde, olayı derinlemesine etüd ettikçe, elden geldiğince çözebileceğiz!.. Çünkü biz, daha cin sınıfını tam anlayamadık, idrak edemedik!.. Cinlerin varlığını kabul ediyoruz, ruhlar gibi bir şey diyoruz ama ne olduğunu hâlâ çözebilmiş değiliz.

Bu arada çok önemli bir noktaya daha işaret etmek istiyorum...

Meleklerin "tenezzül" çok büyük bir nispetle özden-içten dışa doğrudur, demiştim...

İLHAM MELEKÎ Mİ, CİNNÎ Mİ?

Cinlerin de insanları etkilemesi aynı yoldandır!..

Yani, **içinizde** cinnî-şeytanî **ilhamı bulursunuz!**.. Ama elbette o ilhamın cinnî bir ilham olduğunu fark edemezsiniz!..

Dışarıdan, karşınızdaki beş duyuya hitap eder şekilde size hitap etmez cinler!..

Onların **mesajlarını beyninizin içinde hissedersiniz!**.. Âdeta **içinize girmiş hissedersiniz!**..

Bu sebeple de **“cinnî-şeytanî ilhamlar”** konuya yabancı olanlar tarafından rahatlıkla karıştırılıp, **“melekî ilham”** sanılır!..

Oysa, bu melek dediğimiz sınıf, cinlerle hiç kıyasa gelmeyecek kadar çok farklı bir sınıftır!..

Melek sınıfından gelen ilhamlar asla Hz. Muhammed (aleyhisselâm)’ın tebliğ etmiş olduğu itikat sisteminden farklı olmaz; ve öğretisi kesinlikle Kur’ân-ı Kerîm’e ters düşmez!.. Helali haram; haramı helal olarak değiştirmez!.. Zaman değişti bahanesiyle Kur’ân hükümlerini yürürlükten kaldırmayı önermez!.. Bu hususlara çok dikkat etmek gerekir.

Evet, **Melek** sınıfının içinde, bu **“Ruh”** dediğimiz varlık da!.. Fakat **melek** sınıfının içindeki sayısız daha düşük kapasiteli güçlü meleklerden ayırma gayesi ile onu, hasseten **“RUH”** ismi ile anıyor. Zira **O**, sistemdeki **“Halifetullâh”**tır!

Ancak bütün bu açıkladıklarımızı, her şeyden önce **boyutsal olarak düşünüp** idrak etmek zorundayız!..

“Dünya’nın ruhu” da, tek bir **“Ruh”**dur!.. Tek bir yapının, tek bir Ruhu...

“Onların hepsi, kıyamet sürecinde O’na TEK olarak gelir.” (19.Meryem: 95)

diyor, âyeti kerîmede...

Burada önemli bir olaya işaret var!..

Zira bir “insan ruhu” vardır, bir de “insanlık ruhu” vardır!.. Bir de “Sistem’in RUHU” vardır!..

Konu derine girdikçe karışıyor ve detaylanıyor. En iyisi biz bu konuyu şimdilik daha fazla deşmeyelim...

Evet, **“Ruh-u Â’zâm”**ın fevkinde hiçbir şey yoktur!..

O, son noktadır!.. O, tüm varlığın **Özü, aslı, hakikati** olan boyut!.. **O’nun ötesi** diye bir şey yok!..

Gerisi, **“ALLÂH’ın İLMİDİR”!**..

O’nun iç dünyası, bânını var, Ahadiyet!..

Dış dünyası var; **Vâhidiyet** ve de **Rahmâniyet, Melikiyet, Rubûbiyet** gibi dediğimiz **Efâl âlemine** kadar uzanan bir sıralama söz konusudur.

İnsan-ı Kâmil, Hakikat-i Muhammediye isimleriyle işaret edilen; varlığın özü olan; ve kemâlâtı Hz. **Muhammed** (aleyhisselâm)’dan açığa çıkan varlıktır.

Boyut farkı, otomatikman bileşim farkını meydana getirir...

“Ruh-u Â’zâm” dediğim, **“İnsan-ı Kâmil”** dediğim varlık, özü **“Zât”**a dayanan Sıfat mertebesi; ve Sıfat mertebesine sahip **Zât** ile alâkalı...

Diğer taraftan bizim burada bahsettiklerimiz ise, bunların hep Efâ’deki, yani fiiller âlemindeki ortaya çıkış şekli ile alâkalı!..

Bunları birbirine karıştırmayalım... Bunlar tamamen apayrı olaylar...

KADİR SÜRECİ

“Tenezzül melâiketi ver ruh”...

“Melâike ve Ruh o gecede tenezzül eder”...

“Min küllî emrin Selâm”!..

“Bütün emr’lerden Selâm getirir”

Her “Emr”, kişinin varlığını oluşturan melekî “nûrî” katmandır!.. Yani her birimin kendi içindeki, özündeki, Esmâ mertebesinin kuvveden fiile çıkma mahalli...

Bu **Hakikat** mertebesi, kişide **yaşanmaya başlanınca, selâmet** dediğimiz hâl, kişi için meydana gelmiş olur! Buna, “**kendi özünü bulmak suretiyle kurtuluşa erme**” de diyebiliriz.

Esasen bu, fitratı yani programı elverirse, o kişide daima ortaya çıkma fırsatı arar, ne var ki şartlar uygun olmaz!..

Ama “**Kadir**” sürecinde uyanıksan, farkındaysan, belli bir idrak noktasındaysan, o takdirde bu hakikat sana açılır!.. Bunu kavrayabilirsen!..

Yoksa, o anda sen uykudaysan, gaflettesin!.. Böyle bir olaydan haberin yok!.. Senin için de böyle bir olay cereyan etmez, geçer gider ve hiç farkında bile olmazsın!..

Çok güzel bir yayın vardır televizyonda, ama cihazın kapalıdır, alamazsın!..

İşte, “**Kadir**” Gecesi denen şey, o gece içinde olan bir süreçtir. Bütün gece boyu, “**Kadir**” değildir!.. O gecenin içinde, bilemedin 15-20 dakikalık bir andır, süredir... Bunun sonuçları ise sabaha kadar sürer!..

Bu süreç içinde **tenezzül** eden bu varlıkların oluşturduğu tesir, fecre, Güneş doğumuna kadar hükmünü icra ettirir. Ama, esas oluşu 10-15 dakikalık bir süre!..

Genellikle, gece yarısından sonra ile Güneş’in ışıklarının çıkmaya başladığı an arasında... Eğer, 24’ten sonra başlamışsa ortalama 5.5 saat... Ama, 24’ten sonra başlamaz da, 02’de olur, 03’de olur. O an’ı yakalamak çok önemli!..

“**Kadir**” Gecesinin, hakikaten 27. gece olduğuna dair bir şey var mı?..

Bu konuda birkaç açıklaması var **Rasûlullâh** (aleyhisselâm)’ın:

“**Senenin bütün gecelerinde “Kadr”i arayın!..**”

“**Ramazan’ın bütün gecelerinde arayın!..**”

“**Ramazan’ın tek gecelerinde arayın!..**”

“**Ramazan’ın 20’sinden sonra ki tek gecelerde arayın!..**”

“**Ramazan’ın 25’inden sonra arayın!..**”

“**Ramazan’ın 27’nci gecesinde arayın!..**”

Bunların içinde;

“**Ramazan’ın 27’nci gecesinde arayın!..**”

dediği için, **27'nci geceyi esas alıyoruz** biz!..

Dolayısıyla 27'nci gecede olma ihtimali büyük!.. Ama, hiç kimse çıkıp da kesin olarak bilgi yollu “Bu gece **Kadir**'dir”, “Şu an **Kadir**'dir”, diyemez.

Elbette, **ehlullâhtan olan** kişiler hariç!.. Onların perdeleri kalkmış olduğu için, o an'ı keşfen bilir, bulur, yakalar!..

Onların dışında hiç kimse kalkıp da, böyle bir özelliği yoksa, bu gece “**Kadir**”dir, şu an “**Kadir**”dir diyemez!..

Eğer o an'ı görüyorsa, biliyorsa “Arkadaş!.. Ben görüyorum, biliyorum” diyorsa, mesele yok, kabul ederiz, çünkü biliriz ki **perdesi kalkmış keşf sahibi bir velî** bunu diyebilir!.. Ama böyle bir özelliği yoksa, kimse diyemez. Ancak, **Rasûlü Ekrem** (aleyhisselâm)'ın açıklamasına istinaden, “**27. gecede olması büyük ihtimaldir**” denir.

Peki bu tesirler herkese farklı mı geliyor?..

Hayır!.. **Gelen tesirler herkese ortak bir şekilde** geliyor!..

Ne var ki **beynin o andaki kapasitesine ve özelliğine göre gelen tesirler farklı değerlendiriliyor!**..

Dünya üzerine gelen kozmik dalgalar, herkese eşit pozisyonda geliyor. Sana çok geliyor da bana az geliyor değil!.. Fakat herkes, kendi beyin kapasitesine, **beyin açılımına göre**, o gelen dalgaları farklı kapasitelerle değerlendirip çözüyor.

Yani, sana o anda gelmedi de dalga, bana geldi, değil!.. İkimize de aynı anda, aynı dalgalar geliyor. Fakat ben onu beyin kapasitem kadar değerlendiriyorum, sen, beyin kapasiten kadar...

Senin radyo alıcın, sırf orta dalgalı... Sırf orta dalgaya tekabül eden dalgaları değerlendiriyorsun. Benim ki sırf, FM'e dönük, FM'i değerlendiriyor. Ötekininki kısa dalgada beş bandı var, o kadar çok dalga değerlendiriyor.

“TASARRUF” NEDİR?

“Tasarruf” olayı ne?..

“Tasarruf” dediğimiz şey, görevli velîlerin **yapılar üzerinde onları diledikleri tarza yönlendirme** özelliğidir.

“Tasarruf” kelimesi ile kastedilen şey, genelde anlamı iyi bilinmediği için “nüfuz” ile karıştırılarak aynı şeymiş gibi anlaşılır.. Nasıl ki, “Fetih” ve “Keşif” iki ayrı özellikse, “nüfuz” ve “tasarruf” diye de iki ayrı özellik vardır.

Bütün velîlerde ortak olan özellik, “nüfuz”dur. Yani, **“kişisel güç”!..**

Beyin gücü veya **ruh gücü** dediğimiz olay!... Herhangi bir olayı veya herhangi bir meseleyi çözmek için karşısındakine bir şey verebilmek için, kendi “nüfuz”unu kullanır.

Yani, bu demektir ki, **kendi beyin gücünü kullanarak, karşısındakinin beyinde belli bir kapasite açılımı yapar. Yani ona feyiz verir.** Bu kapasite açılımının neticesinde de onda belli bir idrak oluşturur. İşte bu olay “nüfuz” kullanmadır...

Ancak ne var ki, o kişinin daha sonra belli çalışmalarla bu beyin kapasitesini takviye etmesi ve artırması şarttır. Yoksa, belli bir süre sonra orada kapanma, gerileme olur.

“Tasarruf” ise, herhangi bir velînin görevi gereği olarak, kendi emrine verilmiş melekleri veya cinleri kullanarak herhangi bir olayı oluşturmasıdır... Görevi gereği, emrindeki melek veya cinleri kullanarak o olayı oluşturması, “tasarruf” denen şeydir.

Tasarruf eden bu tasarrufunun farkındadır, değil mi, diye sorulursa...

Farkındadır tabii!.. Farkında olmadan yapıyorsa, o tasarruf değildir!

Zaten, görevli velîler, genellikle tasarruf sahibidirler ve farkındadırlar yaptıklarının...

Onun dışındakiler, yani görev dışındaki olaylar, kişisel nüfuz olayıdır!.. Onlar, göreve taalluk etmez!.. Yani, bir velînin, çevresindeki belli kişilere yardımcı olmak gayesi ile kendi beyin gücünü kullanmasıdır “nüfuz” olayı ki, bunu tekrar belirtiyorum “tasarruf”la hiçbir alâkası yoktur!..

Peki, 124 bin velî için de geçerli mi bu? 124 bin velî için de “nüfuz” dediğimiz, “kişisel nüfuz” dediğimiz olay, geçerlidir.

Başka bir soru; 124 bin velî de tasarruf sahibi olduğunu bilir mi? Tasarruf sahibi değil!.. Nüfuz sahibi!.. Karıştırmayın!..

Tasarruf, sadece görevli velîlere has bir olaydır.

“ALLÂH’IN ADALETİ” NE DEMEKTİR?

Peki ya biz bu velilere rastlamıyorsak, rastlayan, tanıyan bize göre daha şanslı değil mi?.. Adalet, eşitlik nerede kaldı?..

Hayır böyle değil!

Bir yığın insan var; hiçbir şeyden haberi olmadan bu dünyadan geçip gidiyor. Kime rastlayacak?.. Kime, hesap soracak?.. Niye bana rastlamadın, diyebilir misin?

İki adam, ikisi de kalp hastası... O adama milyonlar veriyor, o adam gidiyor Amerika’da kalp kapakçığını değiştiriyor, daha kaç sene yaşıyor. Ötekinin parası olmadığı için kalp kapakçığını değiştiremiyor, üç ayda ölüp gidiyor!..

Şimdi, üç ayda ölüp giden adam, kime hesap soracak, bana niye para vermedin de, beni yaşatmadın, diye?.. Bunun gibi...

Sen, gidiyorsun, bir yere, bir velîye rastlıyorsun, O’nun hayır duasını alıyorsun, himmetini alıyorsun!.. Öbür adam, rastlamıyor. Yani, bu dünya, kim kime dünyası bir noktada!.. Kime ne isâbet etmişse, şansına!.. Takdir edilen neyse o!..

Hac olayı... Adamın imkânı yok. **Hacc’a** gidemiyor!.. Ötekine de imkân vermiş... O adam da gidiyor, orada bir güzel arınıyor!.. Yani, kimin nasibine ne düşerse...

Esasen burada çok önemli bir bakış yanlışı var!.. Onu açıklamaya çalışayım...

Biz, hep **çoktan TEK’e** bakarak sorunları çözmeye çalışıyoruz. Oysa bu yoldan soruları cevaplamak, kesinlikle mümkün değildir!.. Çıkmaz sokaktır bu bakış açısı!..

Sen var oldun da, daha sonra senin için, herhangi bir takdirde bulunuldu, değil!.. Olayın gerçekleşmesinde bu tarz tamamen geçersizdir!..

Gerçek şu ki...

ALLÂH, ortaya çıkmasını dilediği özelliklerini Esmâsıyla aşikâr kıldı. Sonra da o aşikâr kılınan mânâya bir isim verildi. Mesela senin ismin!..

Yani, gerçekte takdir edilen mânâlar toplamı vardır; o mânâlar toplamına sen “ben” dersin!.. Oysa “ben” diyen, o mânâlar toplamıdır!.. İsmi ise sadece bir yakıştırma!..

Bunu anlayamıyorsak, idrak edemiyorsak şartlanmalarla papağan gibi tekrarlayıp duralım...

“Yaa! Bana para verdi de, ona vermedi, ona verdi de bana vermedi!..”

Buna gelene kadar, o kadar çok sual var ki!..

Bir kere, seni Türkiye’de doğurdu, ötekini Amerika’da, diğerini Afrika’da kabilelerin ortasında doğurdu, dünyaya getirdi.

Daha **dünyaya gelişinde eşitlik, adalet diye bir olay yok ki!.. Senin anladığın mânâda adalet olsun! Ama... Allâh’ın “Adl”** olması başka, senin anladığın **adalet** başka!..

“**ADL**”; hakkını vermektir!.. Kişi hangi programla hangi amaca yönelik yaratılmışsa, yapısının gereğini alır; ki bu da ona “**âdil**” davranılmasıdır!.. **Allâh adaleti budur!.. Yoksa herkese eşit dağıtılan bir şey, anlamında değil!..**

Bu konuda Hz. **Ömer**’in olayı meşhurdur...

Beytül maldan -hazineden- insanlara bir şeyler dağıtılacak... Sorar oradakilere Hz. **Ömer**:

– **Size Allâh adaletiyle mi dağıtayım, yoksa Ömer adaletiyle mi?**

Hz. **Ömer** adaletiyle meşhur!.. Ama gene de **Ömer adaleti Allâh adaleti yanında ne ifade eder** ki?..

– **Allâh adaleti üzere dağıt bize yâ Ömer!..** demişler.

Hz. **Ömer** de başlamış kimine çok, kimine az olmak üzere eline geçtiği gibi dağıtmaya!..

Hemen itiraz gelmiş hepsinden:

– **Yâ Ömer bu ne biçim dağıtmaktır?.. Kimimize az, kimimize çok!.. Biz eşitlikte hata olmasın diye “ALLÂH ADALETİ” istedik... Sense hepten eşitliği kaldırdın ortadan..?**

Hz. **Ömer** gülmüş:

– **Eğer siz Ömer adaleti isteseydiniz, ben bunu hepinize eşit taksim edecektim. Çünkü ben içinizi bilemem; neyi ne kadar hak etmiş olduğunuzu bilemem!..**

Ama siz “ALLÂH ADALETİ” istediniz!..

Allâh adaletinde, herkes payına ne düşerse ona razı olmak zorundadır!.. Allâh, herkese, dilediği ve takdir ettiği kadarını verir; ki bu da onun “hak ettiği”!.. Allâh herkese hak ettiği kadarını verir, ki Allâh’ın “Adl sahibi” olmasının anlamı da budur!..” der.

Seni, zengin, âlim babadan dünyaya getiriyor, ötekini fakir, cahil babadan meydana getiriyor. Yani, işin bu yönüne gelene kadar, sen doğuştan bir kere bak olaya!.. Yani, **doğuşta eşitlik yok!..**

Dolayısıyla böyle bir **eşitliği hiç arama!..**

Sen, sadece kendi içinde bulunduğun şartlar içinde kendini en iyi şekilde kullanmaya, şu verilmiş beyin nimetini en güzel, seni hedefe yaklaştıracak en iyi bir biçimde kullanmaya bak!..

Bizim yapacağımız olay bu!.. Çünkü âyeti kerîme çok sarih:

“İnsan için yalnızca çalışmalarının (kendisinden açığa çıkanların) sonucu oluşacaktır!” (53.Necm: 39)

Dikkat ediniz!..

İnsanın kendi çalışmasının ona getireceği birtakım neticelerden başka bir şey, insan için mevzubahis değildir, diyor... Yukarıdan, havadan gelecek bir şey yok!..

Şimdi... İnsanın çalışmaları, fiilleri nasıl meydana geliyor?..

Kişiden çıkan bütün fiiller; ki buna duyguları, düşünceleri vs... de dahil, bunların tümü, onun terkinin getirdiği oluşlardır.

“TERKİP” NEDİR?

Bu terkip dediğimiz şey nedir? Ve nasıl oluşuyor?..

Bunu eğer teknik olarak izah etmek gerekirse, özetle şöyle anlatacağız...

Bir cam ele alalım... Bu cam dediğimiz şey, hamur hâlinde oluşur. Bu cam hamurunu eriyik hâlindeyken düşünün... Sonra o hamura renk katın... O renk daha sonra sâbit hâle geldi, camda... Sonra o renkli camı aldık, herhangi bir ışık kaynağının önüne koyduk. Güneş'ten gelen ışık esasında renksiz!.. Fakat o camdan geçerek, camın arkasına o camın rengiyle renklenmiş olarak vurdu.

Şimdi, burada dikkat edilecek husus şu...

Gelen, ışıktır ve renksizdir. Fakat camdan geçerken renklenmiş ve arkaya renkli olarak vurmıştır.

Renk, gelen ışığa değil, o camın karışımına aittir. Hamuruna aittir. Hamurunda mevcut olan şeydir, vurduğu yerde, yansıdığı yerde meydana gelen renk, o camın terkinde oluşmuş olan renkten dolayıdır.

Ancak, burada şunu gözden kaçırmamak lazım...

O camın terkinde, yapısında mevcut olan renk de gene ışınların meydana getirdiği renktir. Dolayısıyla o terkip gene belli bir ışıkla oluşmuştur. Onun dışında değildir.

Bizim varlığımız, bu varlığın dışında oluşup da buraya gelmiş bir varlık değildir!.. **Allâh**'ın ilmî varlığı bünyesinde bir varlıktır.

Dolayısıyla var oluşumuz, **Allâh**'ın **İLMİ** ile var olan bir varlıktır. **Allâh** olmasaydı o takdirde biz zaten olamazdık!.. Yani, “biz” dediğimiz şeyler, **Allâh**'ın varlığı ile **kaîm varlıklardır**... Ve **O**'ndaki mânâlar, bizim hamurumuzda açığa çıkmıştır.

Dolayısıyla, bizim varlığımız, **O**'ndaki mânâların, belli bir formül altındaki hamuru olduğu için, buna “**terkip-bileşim**” diyoruz!..

Bu terkihi oluşturan öğeler, **Allâh**'ın **Esmâ-i ilâhîsi**'dir... Yani, 99 ismi de bizim bileşimimizde, hamurumuzda mevcuttur. Ama, kimi isim güçlü olarak, kimi isim zayıf olarak...

İşte, bu bileşimimizde mevcut olan mânâlar, genetik kartımızdaki yazılı veriler, özellikler, beynimizin oluşma sürecinde, çeşitli takım yıldızlardan gelen kozmik ışınların beynimizde oluşturduğu açılımlarla ortaya çıkmıştır!

Böylece oluşan beynimiz, yani terkipsel yapımız, daha sonra çeşitli takım yıldızlardan gelen ışınların yönlendirmesiyle belli kararlar, duygular, düşünceler oluşturur.

Bu nokta; kişi ile ilâhî yapı arasındaki farkın fark edilmesi noktasıdır.

İlâhî yapıda renksiz ve sınırsız olan mânâlar, terkipsel yapıda ortaya çıktığı zaman, “**yaradılış**” denen mânâları meydana getirir... Yani, **yaratılmışlık noktası, ilâhî mânâların terkipsel bir hâl alması ile birlikte başlar.**

Hangi varlık bir terkipsel yapıya sahip ise, o varlık yaratılmıştır!..

Melek olsun, cin veya insan olsun; ya da hayvan, nebat, maden cinsinden olsun fark etmez!.. Çünkü bunların tümü de isimler bileşimi olan yapılardır. İlâhî Esmâ terkipleridir.

Ama, bunları meydana getiren orijinal mânâlar ve bu mânâların sahibi olan **Allâh**, **yaradılmışlık anlamından münezzehtir!.. Çünkü, bir terkip değildir, O!..**

İşte, biz bu noktayı, çok iyi anlamak mecburiyetindeyiz!..

Sen, **O** mutlak varlıktan meydana gelmiş bir mânâ ve bir bileşim olman itibarıyla; **O'nun** varlığı dışında hiçbir şey "**sen**"de mevcut değildir!.. "**Sen**"in, **O'nun** dışında özel bir varlığı, cevherin, özün yoktur.

Fakat, **O**'ndaki mânâların bileşimiyle oluşman ve ortaya çıkman itibarıyla da "**sen**", bir yaratılmışsın!..

"Allâh her şeyi yoktan var etmiştir!.."

Mânâsı; "**yok**" iken "**var**" olan bütün birimlerin varlığının, **İlâhî isimlerin** değişik bileşimler oluşturması suretiyle meydana gelmesi dolayısıyladır.

Bu konu, ilâhiyat konusunun, en ince noktalarından birisidir.

Yani, senin **bir yönünle yaratılmış olman**; bir yönünle de **Allâh'ın varlığı ile kaîm bir varlık olman**; **Ulûhiyet mertebelerinin özelliklerinin holografik sistem üzere "sen"de var olma** noktası...

Bileşimi meydana getiren o mânâların, orijinal varlığa ait olması; sende mevcut olan bu terkibi meydana getiren mânâlarının orijinalinin de sende olmasını gerektirir, özü, cevheri itibarıyla... Holografik esasa dayalı bir biçimde!

Zira, **varoluş dıştan içe değil; içten dışadır!..**

Ve, işte sen!.. **Zât'ın itibarıyla, O'sun!..** Çünkü, "**ZÂT**" bölünmez, parçalanmaz, cüzlere ayrılmaz ve cüzlerden oluşmamış **SINIRSIZ TEK'tir!..** Mânâların itibarıyla ise, mânâlar bir terkip şeklinde sende mevcut olduğu için, **yaratılmışsın!..** Bu terkip var olmadan evvel, senin izafî-göresel, birimsel varlığın da mevcut değildi...

"Allâh var idi ve O'nunla beraber başka bir varlık yok idi!.."

Ve senin, terkipsel yapının derinliğine girersek, özüne girersek, zaten orada terkipsel mânâlar kaybolacağı için, öz kalacağı için, şu mânâ çıkar:

"An içre sadece Allâh vardır; ve O'nun dışında hiçbir varlık yoktur!.."

"Yani, Allâh var idi ve O'nunla beraber hiçbir şey yok idi; el an da öyledir" açıklamasını, boyutsal derinliklere inme olmadan anlayabilmek mümkün değildir!..

Bunun basit izahını şöyle yapabiliriz...

Seni atomik bir mikroskobun altına koyduğumuz zaman senin birimsel, izafî, kişisel varlığın kalkar, salt atomlardan ibaret bir yapı kalır.

Bunun gibi, bileşiminin özüne girecek bir mikroskop elde edersek, bir bakış zumlaması, bir basîret elde edersek, bunun neticesinde görürüz ki, **varlıkta var olan sadece Allâh'dır!..** O'nun ne içinde, ne dışında, ne arkası ve ne de önünde hiçbir varlık yoktur!..

İşte bu bakışı edinirsek, "İhlâs" Sûresinin hakikatini, basîretimizle müşahede ederiz...

Eğer, bu mânâları çok, çok iyi anlayabilirsek, mesele bizim için çözümlür. Aksi takdirde, mânâmızın, bileşimimizin getirdiği kavgalardan, tartışmalardan kendimizi kurtaramayız!..

AHMED HULÛSÎ
Antalya
13 Eylül 1994

AHMED HULÛSİ KİMDİR? AMACI NEDİR?

Değerli okurum;

Ahmed Hulûsi kimdir, amacı nedir diye çok merak ediliyor...

Çok özetle anlatalım...

21 Ocak 1945 tarihinde İstanbul, Cerrahpaşa'da dünyaya gelmiş bulunan çocuğa annesi **Ahmed**, babası da **Hulûsi** adlarını koymuşlar.

18 yaşına kadar Hazreti **Muhammed**'i dahi tanımayan bir zihniyetle yalnızca bir yaratıcıya inanmış ve **Din** konusundaki her sorusuna karşılık olarak **"sen bunları sorma, sadece denileni yap"** cevabını aldığı için de, hep din dışı yaşamıştır çevresindekilere göre!

Babasının vefatından üç gün sonra 10 Eylül 1963 günü annesinin ısrarıyla gittiği Cuma namazında, içine gelen bir ilhamla Din konusunu tüm derinlikleriyle araştırma kararı almış, o günden sonra beş vakit namaza başlamış ve abdestsiz dolaşmamaya karar vermiştir.

Din konusuna önce Diyanet'in yayınladığı on bir ciltlik **Sahihi Buhari** tercümesini, sonra tüm **Kütübi Sitte**'yi ve Rahmetli Elmalılı'nın **"Hak Dini"** isimli tefsirini okuyarak girmiştir. İki yıla yakın bir süre zâhir ilimleri itibarıyla olabildiğince geniş kaynakları incelemiş, yoğun riyâzatlar ve çalışmalarla kendini tasavvufa vermiş; ilk kitaplarını 1965 yılında yazdıktan sonra **kendindeki açılım ve hissedişleri** 1966 yılında yazdığı **TECELLİYÂT** isimli kitabında yayınlamıştır. Bu kitap onun 21 yaşındaki bakış açısını ve değerlendirmelerini ihtiva etmesi itibarıyla geçmiş yaşamı hakkında önemli bir değerlendirme kaynağıdır. 1965 yılında tek başına hacca gitmiş ve hayatı boyunca kendi yolunda hep tek başına yürümüştür!

Prensibi, **"Kimseye tâbi olmayın, kendi yolunuzu kendiniz çizin, Rasûlullâh öğretisi ışığıyla"** olmuştur.

1970 yılında AKŞAM Gazetesi'nde çalışırken RUH ve ruh çağırma konusunu incelemeye almış ve bu konuda Türkiye'de konusunda ilk ve tek kitap olan **"RUH İNSAN CİN"**i yayınlamıştır.

Kurân'daki **"dumansız ateş"** ve **"gözeneklere nüfuz eden ateş"** uyarılarının **"ışınal enerjiye"** işaret ettiğini keşfetmesinden sonra, **Kurân**'ın işaret yollu açıklamalarını değerlendiren, bundan sonra dinsel anlatımdaki işaretlerin bilimsel karşılıklarını deşifre etmeye çalışan **Ahmed Hulûsi**, bu alanda ilk çalışmasını 1985 yılında **"İNSAN ve SİRLARI"** isimli kitabında açıklamıştır.

Daha sonraki süreçte **Kurân**'da kelimeler bazında yaptığı çalışmalarla keşfettiği gerçekleri hep çağdaş bilgilerle bütünleştirmiş; kendisini, **"DİN"** olayını, **ALLÂH** adıyla işaret edilenin tamamen entegre bir Sistem ve Düzen'i temeline oturtarak, Hazreti Muhammed (AleyhisSelâm)'ın neyi anlatmak istediğini **"OKU"**maya vermiştir. Bu yolda edindiği bilgilerin bir kısmını kitapları ve internet aracılığıyla da toplumla paylaşmıştır.

İslâm Dini'ni, Kur'an-ı Kerim, Kütübi Sitte (altı önde gelen kitap) **hadisleri temelinde** kabul ederek inceleyen, geçmişteki ünlü tasavvuf sîmalarının çalışmalarını değerlendirerek **gereklerini yaşadktan sonra**, bunları **günümüz ilmiyle de birleştirerek değerlendiren ve mantıksal bütünlük içinde BİR SİSTEM olarak açıklayan Ahmed Hulûsi**, insanların, kişiliğiyle değil, düşünceleriyle ilgilenmesini istemektedir.

Çünkü, bu alanda tek örnek Hazreti Muhammed'dir!

Basit beyinler yaşamlarını, kişiliklerle ve doğal sonucu olarak dedikodu ve gıybetle tüketirken; gelişmiş beyinler, fikirlerle ve düşünce dünyasının verileriyle ömürlerini değerlendirirler!

Bu nedenledir ki, **Ahmed Hulûsi** kendisini ön plana çıkartmamakta, kitaplarına 40 yıla yakın zamandır **"soyadını"** koymamaktadır; insanların şu veya bu şekilde çevresinde bir halka oluşturmaması için... Bugün dahi, görüştüğü çok az sayıda insan vardır. Bu yüzden aşırı boyutlarda tepki almasına rağmen bu konudaki tutumunu ısrarla sürdürmektedir.

Anadolu'nun beş-altı yerinde bazı kişilerin kendilerini "Ahmed Hulûsi benim" şeklinde tanıtip, çevrelerine insanlar toplayıp, onlardan maddi menfaat toplama girişimlerini duyunca da, kitaplarına resim koymak zorunda kalmış, bu suretle söz konusu sahtekârlığı önlemiştir.

Sürekli Sarı Basın Kartı sahibi gazeteci **Ahmed Hulûsi**, bu alan dışında profesyonel olarak hiçbir işle uğraşmamış, **hiçbir teşkilat, dernek, parti, cemaat üyesi olmamıştır**. Bütün yaşamı, **çağdaş bilimler-İslâm-Tasavvuf** araştırmalarıyla devam etmiş, **kitap ve yazılarıyla, sesli ve görüntülü sohbetlerinin tamamını internet üzerinden okuyucularına ücretsiz ve tam metin olarak indirilebilir şekilde yayınlamış İLK yazardır**. Tüm düşünce ve bakış açılarıyla beklentisiz olarak apaçık ortadadır!

28 Şubat öncesi şartlar dolayısıyla, eşi **Cemile** ile önce Londra'da bir yıl yaşayan **Ahmed Hulûsi**, 1997 yılında Amerika'ya yerleşmiş ve hâlen orada yaşamını sürdürmektedir.

Mevcut bilgileri ışığında, tamamen insanlardan uzak kendi **"köy"**ünde yaşamayı tercih edip, herkese, orijinal kaynaklara göre **Rasûlullâh'ı ve Kurân'ı** **aracısız olarak yeniden değerlendirmeyi** tavsiye etmektedir!

Zira, Hazreti **Muhammed'in** açıkladığı **SİSTEM'e** göre, **"DİN ADAMI"** diye bir sınıf asla söz konusu değildir! Her fert direkt olarak **Allâh Rasûlü'nü** muhatap alıp **O'na** göre yaşamına yön vermek zorundadır! Tâbi olunması zorunlu tek kişi, **ALLÂH Rasûlü MUHAMMED MUSTAFA** AleyhisSelâm'dır. O'nun dışındaki tüm kişiler istişari mahiyetteki kişilerdir ve yorumları kimseyi bağlamaz!

Herkes yalnızca **Allâh Rasûlü** ve **KUR'ÂN** bildirilerinden mesûldür! Bunun dışında kalan tüm veriler kişilerin göresel yorumlarıdır ve kimseyi **BAĞLAMAZ!**

İşte bu bakışı dolayısıyla da **Ahmed Hulûsi** insanların kendi çevresinde toplanmasını veya kendisine tâbi olmasını kesinlikle istememektedir. Anlattıklarının sorgulanmasını, araştırılmasını tavsiye etmektedir. Bana inanmayın, yazdıklarımın doğruluğunu araştırın, demektedir!.. Bu yüzden de insanlardan uzak yaşamayı tercih etmektedir.

Bu bakışı dolayısıyladır ki, Ahmed Hulûsi'nin ne bir tarikatı vardır, ne bir cemiyeti ve ne de herhangi bir isimle anılan topluluğu!

Ahmed Hulûsi, çeşitli çevrelerce kendisine yakıştırılan her türlü pâyeye, ünvan ve etiketlerden berfidir! **O, sadece Allâh kuludur!**

Kimseden **maddi veya siyasî, ya da manevî** bir beklentisi olmayıp, yalnızca **kulluk ve bir insanlık borcu** olarak **bilgilerinin bir kısmını okuyucularıyla paylaşmaktadır**.

Ahmed Hulûsi, yalnızca...

Düşünebilen beyinlerle düşüncelerini paylaşmaya çalışan bir düşünürdür!

Hepsi, bundan ibaret!

Hiçbir yazılı, sesli veya görüntülü eserinin TELİF HAKKI OLMAYAN yazarın eserleri, pek çok değerlendiren tarafından orijinaline uygun olarak bastırılıp, karşılıksız olarak çevrelerine dağıtılmaktadır... Bugün milyonlarca ailenin evinde **Ahmed Hulûsi** imzalı eserlerin var olması, onun için yeterli şereftir.

Bu konulardaki detaylı çalışmaları aşağıdaki bazı internet sitelerinden inceleyebilir, dilediklerinizi tümüyle kendi bilgisayarınıza indirebilirsiniz.

www.ahmedhulusi.org

www.okyanusum.com

www.allahvesistemi.org

Sonuç olarak şunu vurgulayayım...

Herkesin görüşü kendi bilgi tabanının sonucu kadardır! **Bu eserleri kendiniz değerlendirmeye çalışın! Yazarla değil, yazılanla ilgilenin**. Sizlere karşılıksız olarak verilen bu **Allâh hibesi ilmi** hakkıyla inceleyin.

Ebedî yaşamınıza yön verebilecek düzeyde Allâh ve Sistemi'ni (Sünnetullâh'ı) anlatan bu eserler umarım sizlere yeni ufuklar açar.

Saygılarımla,

AHMED HULÛSİ

AHMED HULÛSÎ'NİN ÜCRETSİZ OLARAK HEDİYE EDİLEN ESERLERİ

1. ALLÂH İLMİNDEN YANSIMALARLA KUR'ÂN-I KERÎM ÇÖZÜMÜ, 2009
(Semih Seren'in sesinden "KUR'ÂN-I KERÎM ÇÖZÜMÜ" CD'si ile birlikte)
2. DUA VE ZİKİR, 1991
3. YAŞAMIN GERÇEĞİ, 2000

Hayırseverler tarafından basılan bu eserler, http://www.ahmedhulusi.org/kuran_talep.php linkindeki formu dolduran kişilere, yalnızca nakliye ücreti karşılığında ve her adrese birer tane olmak üzere yollanacaktır.

Arzu edenler bizzat **KİTSAN**'a giderek de bu eserleri ücretsiz olarak elden teslim alabilirler.

Bu eserlerin temin edilebileceği adresler aşağıdaki gibidir:

KUR'ÂN-I KERÎM ÇÖZÜMÜ DAĞITIM MERKEZİ: Kuyumcukent Yan Hizmetler Binası 1.Kat 1.Yol No: 5
Yenibosna/İSTANBUL

Tel: 0212 603 19 20

www.kuraniste.org

KİTSAN Adres: Ticarethane Sok. Tefikkuşoğlu İşhanı No:41/3-4 Sultanahmet/İSTANBUL

Tel: 0212 513 67 69

www.kitsan.com

* Ahmed Hulûsî'nin tüm eserlerini www.ahmedhulusi.org adresinden indirebilirsiniz.

* Ahmed Hulûsî'nin tüm eserleri **KİTSAN**'dan temin edilebilir.

AHMED HULÛSÎ'NİN DİĞER KİTAPLARI

1. MANEVÎ İBADETLER REHBERİ, 1965
2. EBU BEKİR ES SİDDÎK, 1965
3. TECELLİYÂT, 1967
4. RUH İNSAN CİN, 1972
5. İNSAN VE SİRLARI (1-2), 1986
6. DOST'TAN DOSTA, 1987
7. HAZRETİ MUHAMMED'İN AÇIKLADIĞI ALLÂH, 1989
8. EVRENSEL SİRLAR, 1990
9. Gavs-ı Â'zâm ABDULKÂDİR GEYLÂNÎ "GAVSİYE" AÇIKLAMASI, 1991
10. DUA VE ZİKİR, 1991
11. HAZRETİ MUHAMMED NEYİ "OKU"DU?, 1992
12. AKIL VE İMAN, 1993
13. MUHAMMED MUSTAFA (a.s.) (1-2), 1994
14. KENDİNİ TANI, 1994
15. TEK'İN SEYRİ, 1995
16. İSLÂM, 1996
17. İSLÂM'IN TEMEL ESASLARI, 1997
18. OKYANUS ÖTESİNDEN (1-2-3), 1998
19. SİSTEMİN SESLENİŞİ (1-2), 1999
20. "DİN"İN TEMEL GERÇEKLERİ, 1999
21. CUMA SOHBETLERİ, 2000
22. MESAJLAR, 2000
23. YAŞAMIN GERÇEĞİ, 2000
24. BİLİNCİN ARINIŞI, 2005
25. "B" SIRRIYLA İNSAN VE DİN, 2005
26. YENİLEN, 2007
27. ALLÂH İLMİNDEN YANSIMALARLA KUR'ÂN-I KERÎM ÇÖZÜMÜ, 2009
(Semih Sergen'in sesinden "KUR'ÂN-I KERÎM ÇÖZÜMÜ" CD'si ile birlikte)

* Ahmed Hulûsî'nin tüm eserlerini www.ahmedhulusi.org adresinden indirebilirsiniz.

* Ahmed Hulûsî'nin tüm kitapları **KİTSAN**'dan temin edilebilir.

AHMED HULÛSÎ'NİN VİDEO SOHBETLERİ

A. ALLÂH İLMİNDEN YANSIMALARLA KUR'ÂN-I KERÎM ÇÖZÜMÜ

1. Kurân'ı Anlamak İçin Ön Bilgi
2. Semih Sergen'in Sesinden Türkçe "Kur'ân-ı Kerîm Çözümü" Okunuşu
3. Abdulbasît Abdussamed'in Sesinden Arapça Orijinal Okunuşu ile Birlikte "Kur'ân-ı Kerîm Çözümü"

B. SON SOHBETLER

1. Hologram Dünyan
2. Beyin Sırları
3. Beyin – Dua Mekanizması
4. Ehl-i Beyt'te Namaz

C. İNSAN VE DİN SOHBETLERİ

1. Ben "Muhammedî"yim
2. Kaynaktan Yarına
3. Kurân'ın Ruhü
4. Salât (Namaz) Ne İçin?
5. Hz. Muhammed'e İman
6. Tanrı(!)nın Ayak Sesleri
7. Hazineyi Okumak
8. Sünnet Ne Değildir?
9. Püf Noktası
10. Hz. Muhammed Farkı
11. Eski ve Yeni
12. Sünnetullâh
13. Sünnet-i Rasûlullâh
14. Bi-izni-hi
15. Enfüste ve Âfakta
16. "Tanrı Merkezli Din"mi?
17. İlim - İrade - Kudret

D. YENİLEN SOHBETLERİ

1. Tanrı Ulu mudur?
2. Anladığım İslâm

E. İSLÂM VE BİLİM (1990-1997)

1. Dostça Bir Söyleşi
2. "Tanrı" mı "Allâh" mı?
3. Allâh'ı Tanıyalım - 1
4. Allâh'ı Tanıyalım - 2
5. Sohbet
6. Hakikat
7. Uyanış
8. Üst Madde
9. Dost'tan Dosta
10. Ruh Cin Melek
11. Sorular ve Cevaplar
12. Kaza ve Kader

13. Kader ve Astroloji

F. KONFERANSLAR

1. Hamburg Konferansı
2. Gelsenkirchen Konferansı
3. Berlin Konferansı
4. Londra Konferansı
5. İzmir Konferansı
6. Antalya Konferansı
7. Antalya Falez Sohbeti
8. Bebek Sohbeti

* Ahmed Hulûsî'nin tüm eserlerini www.ahmedhulusi.org adresinden indirebilirsiniz.

* Ahmed Hulûsî'nin yabancı dillere çevrilmiş videolarına www.ahmedhulusi.org adresinden ulaşabilirsiniz.

* Ahmed Hulûsî'nin tüm eserleri **KİTSAN**'dan temin edilebilir.

AHMED HULÛSÎ'NİN SESLİ SOHBETLERİ

A. ALLÂH İLMİNDEN YANSIMALARLA KUR'ÂN-I KERÎM ÇÖZÜMÜ

1. Kur'ân'ı Anlamak İçin Ön Bilgi
2. Kur'ân-ı Kerîm Çözümü ile İlgili Önemli Açıklama
3. Kur'ân-ı Kerîm'in Çözümü
4. Zorunlu Bir Uyarı
5. Allâh Esmâ'sındaki Muazzam, Muhteşem ve Mükemmel Özellikler (Esmâ ül Hüsnâ)
6. Semih Sergen'in Sesinden Türkçe "Kur'ân-ı Kerîm Çözümü" Okunuşu

B. YENİLEN SOHBETLERİ

1. Anladığım İslâm
2. Şeriat Devleti
3. Açık Konuşalım
4. Tanrı Ulu mudur?
5. Yanmamak için
6. Taoizm-Budizm-Totemizm-İslâm
7. Salâvat ve Ayna Nöronlar
8. Kur'ân'ı Neden Anlamıyoruz?
9. Kur'ân ve Yeni Çağ
10. Kur'ân Mucizesi "Ekber"iyet
11. Kur'ân Sırlarının Derinliğine
12. Muhteşem Kaynak
13. Örtülen Gerçekler
14. Allah Rasûlü'ne Gerçekten İman Ediyor muyuz?
15. "İman" Neye?
16. Muhteşem İrsâl
17. "İlmî Sûret" ve Hologram
18. Niçin "Data"?
19. "Nokta"ndaki Kudret
20. Yenilenin Artık

C. SESLİ KİTAPLAR

1. Hz. Muhammed'in Açıkladığı Allâh
2. İslâm
3. İslâm'ın Temel Esasları
4. Hz. Muhammed Neyi Okudu
5. Akıl ve İman
6. Tecelliyât

D. SİSTEM SOHBETLERİ

1. İnsanın Gerçeği
2. İnsan ve Ölüm Ötesi-1
3. İnsan ve Ölüm Ötesi-2
4. Okumak
5. Korunmak İçin
6. Âmentü-1
7. Âmentü-2
8. İslâm

9. Gerçekçi Düşünce
10. Akıl ve İman
11. Tekliğe Giriş
12. Tekliğin Esasları
13. Mî'râc
14. Ruh İnsan Cin Melek
15. Kadir Gecesi
16. Halifetullâh
17. Nefs Nedir?
18. Bilincin Arınışı
19. Öz'ün Seyri
20. Tek'in Takdiri
21. Üst Madde
22. Kaza ve Kader-1
23. Kaza ve Kader-2
24. Kader ve Astroloji

* Ahmed Hulûsî'nin tüm eserlerini www.ahmedhulusi.org adresinden indirebilirsiniz.

* Ahmed Hulûsî'nin tüm eserleri **KİTSAN**'dan temin edilebilir.

AHMED HULÛSİ'NİN TV SOHBETLERİ

A. ASTROLOJİ SOHBETLERİ (15 Bölüm) – TRT2 (1992)

B. EVRENSEL GERÇEKLER (36 Bölüm) – FLASH TV (1993)

C. KIRMIZI KOLTUK SÖYLEŞİ – STAR TV (2003)

D. EXPO TV (2005)

1. Selâm
2. Sünnet
3. Kurân'ın Ruhü
4. "B" Sırrı
5. Bismillâh
6. Allâh'a İman
7. Kilitlenmişlik
8. İsimler
9. Neyi "Oku"du
10. Sünnetullâh
11. Din Adına
12. Muhammed Farkı
13. Ölüm
14. İbadet
15. Namaz
16. İlim - İrade - Kudret
17. Tanrı Merkezli
18. Ruhlar
19. Reenkarnasyon
20. Sistem
21. Oruç ve Zekât
22. Beyin ve Dua
23. Hac
24. Kadir
25. Akıl - İman
26. Kanmayın
27. Faytoncu
28. Muhammedî
29. Hazine
30. Veda

* Ahmed Hulûsî'nin tüm eserlerini www.ahmedhulusi.org adresinden indirebilirsiniz.

* Ahmed Hulûsî'nin yabancı dillere çevrilmiş videolarına www.ahmedhulusi.org adresinden ulaşabilirsiniz.

* Ahmed Hulûsî'nin tüm kitapları **KİTSAN**'dan temin edilebilir.

AHMED HULÛSÎ'NİN YABANCI DİLLERE ÇEVİRİLMİŞ KİTAPLARI

1. TEK'İN SEYRİ

İngilizce (Yeni)

2. EVRENSEL SIRLAR

İngilizce (Yeni Çeviri), Fransızca

3. HAZRETİ MUHAMMED'İN AÇIKLADIĞI ALLÂH

Almanca, Fransızca, İspanyolca, Rusça, Azerice, Arnavutça

4. İSLÂM

Almanca, Fransızca, İspanyolca, Rusça, Arnavutça

5. SİSTEMİN SESLENİŞİ 1-2

Almanca, Fransızca

6. DİN'İN TEMEL GERÇEKLERİ

Almanca, Fransızca

7. YAŞAMIN GERÇEĞİ

İngilizce, Almanca, Fransızca, Flemenkçe, Boşnakça

8. DOST'TAN DOSTA

Fransızca

9. MESAJLAR

Fransızca

10. TECELLİYÂT

İngilizce

11. RUH İNSAN CİN

İngilizce

12. DUA VE ZİKİR

Almanca, Azerice

13. İSLÂM'IN TEMEL ESASLARI

Azerice

14. KENDİNİ TANI

İngilizce

* Ahmed Hulûsî'nin eserlerinde yer alan kavramlar, **Av.Asuman Bayrakçı** tarafından hazırlanan “**Ahmed Hulûsî'de KAVRAMLAR (A'dan-Z'ye)**” isimli kitaplarda toplanmıştır. Dileyenler www.allahsistemi.org veya **KİTSAN**'dan bu eserleri temin edebilirler.

AHMED HULÛSİ'NİN ÜCRETSİZ IPHONE, IPAD VE PODCAST UYGULAMALARI

A. IPHONE UYGULAMALARI

1. Kur'ân Çözümü
2. Dua ve Zikir
3. Esmâ ül Hüsnâ
4. Dost'tan Dosta

B. IPAD UYGULAMALARI

1. Kur'ân Çözümü
2. Dua ve Zikir
3. Esmâ ül Hüsnâ

B. PODCAST UYGULAMALARI

1. Ahmed Hulusi – Kur'ân-ı Kerîm Çözümü – Türkçe
2. Ahmed Hulusi – Kur'ân-ı Kerîm Çözümü – Arapça
3. Ahmed Hulusi – Son Sohbetler
4. Ahmed Hulusi – İnsan ve Din Sohbetleri
5. Ahmed Hulusi – Yenilen Sohbetleri
6. Ahmed Hulusi – İslâm ve Bilim 1990-1997
7. Ahmed Hulusi – Evrensel Gerçekler – Flash TV 1993
8. Ahmed Hulusi – Astroloji Sohbetleri – TRT2 1992
9. Ahmed Hulusi – Konferanslar
10. Ahmed Hulusi – Expo TV Sohbetleri 2005
11. Ahmed Hulusi – Star TV Kırmızı Koltuk

* Ahmed Hulûsî'nin eserlerinin yeni uygulamaları ile ilgili duyuruları www.ahmedhulusi.org adresinden takip edebilirsiniz.